marijan šoljić

da SVI budu JEDNO

pabirci v -- b !

1979
BIJELJINA

M A R I J A N Š O L J I Ć

P A B I R C I V - b:

"DA SVI BUDU JEDNO!"

"Propovijedi,
nekrolozi,
razno...)

Bijeljina
1979

Riječ je Tvoja pravorijek,
O, Bože moj, riječ Tvoja odozgor:
"Proklet bio svaki čovjek,
Koji se uzda u drugi stvor!"
(Jer. 17,5)

Gospodine, samo s Tobom
Vezano je "Moje Biti!".
Ma radio što sa sobom
Tek mi s Tobom sretan biti:
JEDNO kad sam s TOBOM!

Izdavač:

Svetište Gospe Fatimske
- KRALJICE ORIENTA -
Yu - 75320 BIJELJINA,
Ante Marasović 27.

Odgovara autor:

Marijan Šoljić,
Yu - 75320 BIJELJINA, pp 41.
Tel. 076/ 83 777.

Umnoženo za potrebe svećenika
i Gospine štovatelje.

POŠTOVANIM INTERESENTIMA!

Bogu dragom hvala i Gospi dragoj, eto, kako vidite: Moje zadano obećanje nije i--pak u zemlju propalo. Koliko Vam je ovom zgodom u sjećanju, uvijek sam rekao svakom:

"Ako Bog da, umnožit ću svoje propovijedi, nekrologe i drugo u većem broju i poslat svakom - Vama!"

Mnogo se otad htjelo,
Mnogo i proživjelo;
Srce, što nije htjelo
I to je doživjelo!

Slamalo se, pucalo,
Vapijuć samo jedno:
Da bi Božjim kucalo,
Bivajuć Boga žedno!

U ovoj knjizi PABIRCI V - b: DA SVI BUDU JEDNO!" za Vas, koji ste me slušali, teško da će biti išta novo. Za ostale? Da!

Razumljivo je, što sam materijale morao srediti tematski, grupno, razbivši ponekad prozu raznim stihovima, manje ili više uspjelim - prikladnim.

Propovijedi sam morao prilagodit općem

značaju i karakteru suvremenih potreba. Ne bih rekao, da se bilo čim u biti izgubilo. Vjerujem dapače, da se time više dobilo.

Nekrolozi su također pretrpjeli stanovitu korekturu. Ponešto se časovito može izgovorit, ali ne može napisat. I obratno. Zavisno o okolnostima i vremenu.

"Mutatis mutandis = Izmijenivši ono, što se mora izmijeniti!", vrijedi i za sve ostalo, alias: Razno!

Veselim se, što bar djelomično udovoljujem kolegama i prijateljima, posebno Gospinim štovateljima, koji nikad Neokaljano Srce Blažene Djevice Marije ne odvajaju od Presvetog Srca Isusova, iz kog se na Posljednjoj Večeri izvinula prelijepa velikosvećenička molitva:

"DA SVI BUDU JEDNO! Kao što si Ti, Oče u meni i ja u Tebi, da oni u nama budu jedno, da vjeruje svijet, da si me Ti poslao!" (Iv. 17,21)

Mojoj dobroj volji, trudu i naporu, Bog ne će uskratit svoju milost. Duh će Sveti po Gospi izlit svoj blagoslov, da po riječi Kristovoj svi budemo jedno!

U Bijeljini, na Blagdan Gospe Lurdske 1979. g. (11. II. 1979.) Marijan Šoljić

DA SVI BUDU JEDNO!

(Iv. 17,21)

Tko si ti, zemaljski putniče?
Tko si ti, kršćanine - kršćanko!?
Tko si ti, kršćanska - ljudska dušo, koja ne znaš, što je rastanak!?

Ako ne znaš il možda nikad u životu svom ne osjeti to, a ti pođi onda molim te:

Na raskršća!
U luke!
Na stanice!
U bolnice!

U suzama njihovim, u očima suznim, odgonetnut možeš, koliko je rastanak bolan i težak.

U zagrljajima njihovim, mnogo put posljednjim, saznat možeš da rastanak svaki srce na dvoje cijepa - koli, i zato boli!

Najviše boli onaj rastanak, koji nam voljeno i drago biće odnosi u nepovrat. To najlakše sagledamo u bolnicama beznadnih - onih, naime, za koje ljudski govoreći, više nade nema.

To nam je najbliskije kraj postelje umirućeg: promatrajuć sukog između poznatog i nepoznatog; gledajuć bitku između vremenitog i vječnog; prisustvujuć boju iz-

među života i smrti! Tu kao nigdje drugdje osjetit ćeš, koliko je rastanak bolan i težak.

Još težim i bolnijim on postaje slušanjem posljednjih riječi, koje se spontano umirućem izvijaju iz grudi. Najduže se one pamte. Najdublje se urežu u srca onih, koje umirući ljubeć ostavlja. Te su riječi najsvetiji amanet, koje umirući ljubljenima ostavlja.

Malo je potrebno napora, psihičkog, da u živiš se u to:

Zemaljski Putniče!
Kršćanine - Kršćanko!?
Kršćanska - ljudska - dušo!

Rastanak je težak svima:
Suze tjera, ruši nade!
Rastanak je gorak svima:
Bio s nadom il bez nade!

Snagom svojeg duha pođimo sad u ono doba, kad je nadošlo vrijeme, da jedan zemaljski putnik, Bogočovjek Isus Krist:

Onaj Krist, koji za sebe reče, da nema gdje naslonit ni glavu svoju, 'dok ptice nebeske imaju svoja duplja i gnijezda, a zvijeri zemaljske svoje jazbine i jame'! (Lk. 9,58)

Onaj Krist, koji na smrtnom času nije imao ni ono najpotrebnije osim tvrdog drva križa.

Onaj Krist, koji je bio iznad nas; iznad ovog života; a kojeg život nije nimalo poštedio. Naprotiv: Čašu života do vrha mu je gorčinom napunio!

Onaj Krist, kojem svi nepismeni osporavaju rođenje a po Njemu - Isusu Kristu računaju svoju, odnosno našu eru. Dosljedno svim intelektualnim dirigiranim neurastenicima ili agnosticima, alias historijskim neznalicama...

Ako nas je naš zdravi duh, nedirigiran, vodio, našli smo se u dvorani Posljednje Večere. U njoj se kao čovjek, Bogočovjek Isus Krist, našao po posljednji put sa svojim najbližim suradnicima...

Oni su okupljeni oko svojega Gospodina i Učitelja, koji je tom zgodom neubičajeno tih. Šutnjiv. Dostojanstven i miran. Tišina umara sa svojom neizvjesnosti, koja je gora i teža od svake izvjesnoti, pogotovu kada sugerira otajne slutnje.

Apostoli su pomalo u sebe povučeni. Osjećaju istovremeno i svoju ništavnost i neviđen čas veličine. Osjećaju, da se sada tu pred njihovim očima nešto veliko, dotad neviđeno ima zbiti. A ne znaju, što! I to ih najviše muči. Potišteni su i ra-

doznali. Žele, da se ta tišina sa svojom neizvjesnosti u najkraćem svrši, pa neka Gospodin to što prije učini.

On to i čini.

Ustaje. Gleda svojim prodornim pogledom sve ispred sebe. Sobu i sve učenike u njoj. U jedan mah svojim pogledom obuhvaća sve. Vrijeme i prostor. U prostoru čitav svijet = svemir. I kao u nekoj ekstazi, u neponovljivom zanosu, svoje usne otvara i progovara:

"Oče, dođe čas: Proslavi Sina svojeg! = Pater, venit hora: clarifica filium Tuum, ut Filius Tuus clarificet Te!"
(Iv. 17,1)

Slobodnim prijevodom moglo bi se to reći:

'Desiderio desideravi horam hanc -
Žarko sam želio ovaj čas!'

To je čas Pashe!

To je čas, rukama ljudskim, Posljednje pripremljene Večere, koju je Krist imao blagovat sa svojim ljubljenim!

To je čas savršene veze jedinstva!

To je čas, kad je Krist kao čovjek po posljednji put sa svojima zajedno:

U jednoj sobi!
Za jednim stolom!

Zajedno jeduć!
Iz jedne čaše pijuć!
U jednoj boli: Rastanka!

To je čas, u kojem je Krist kao čovvje u potpunosti iskusio, što su to bolni i čemerni trenuci ljubavi!

To je čas, u kojem se Krist našao u jednom moru neizmjerne boli!

To je čas, koji je Kristu iznudio iz grudi najplemenitiju oporuku - Njegovu Velikosvećeničku molitvu:

"DA SVI BUDU JEDNO" Kao što si Ti, Oče, u meni i ja u Tebi, da i oni u nama budu jedno!" (Iv. 17,21)

Tim riječima Krist je obuhvatio sva vremena. Sve vjernike svega svijeta. Sve krštene bilo krštenjem vodom i Duhom Svetim bilo krštenjem krvi bilo krštenjem želje. Nekako ih uvrstio u Da Vincijevo kolo u raju, da u bratstvu i jedinstvu plešu oko Trona Trojednog, koji je Početak i svrha sveg stvorenog.

Tim riječima Krist je naglasio, da Njemu osuđenom na smrt, najviše leži na srcu jedinstvo njegovih vjernika. Zato i moli: "DA SVI BUDU JEDNO!"

Tim riječima izrazio je Krist svoju želju: Život onaj trojstveni - Očev, Njegov i Duha Svetog - mora biti uzorom ži

vota njegovih vjernika - sljedbenika. Zato je posebno istaknuo: "Kao što si Ti, Oče, u meni i ja Tebi, da i oni u nama budu jedno!"

Uzgred spomenimo samo nešto o životu u Obitelji Presvetog Trojstva!

Život izlazi od Oca. Od Oca se prenosi na Sina. Od Sina se vraća Ocu. Onda se od Oca i Sina prenosi na Duha Svetog. Potom se vraća obadvojici i ostaje u Njima.

Krist je želio, da to kolanje = cirkuliranje = Božanskog Trojstvenog života bude pralikom i uzorom života Njegove Crkve.

Nije to samo neka imaginarna želja. Mogućnost je osigurao svojim sredstvima. Krist je osigurao Križem potrebne milosti.

A što je milost?

Nešto Božansko! Nezasluženo dar.

Po milosti postajemo Bogu slični: "I stvori Bog čovjeka na sliku svoju."
(Gen. 1,27)

Dostojevski to kaže u duhu Kristovom: Postajemo Bogoobličnil Krist je u vremenu naglasio .:'Rekoh: Bogovi ste, vi ste svi sinovi Višnjega!'
(Ps.. 82/81,6)

Zašto je Krist pred svoju smrt isključivo jedinstvo, želio i tražio i za nj molio?

Teško je na to nać odgovor, koji bi sve zadovoljio, umirio.

Iako zvuči pomalo fatalistički, čini se, da bolji odgovor ne može biti:

TAKO JE TO MORALO BITI:

To je zahtjev Njegove Presvete Volje!
To je zahtjev Njegove nedokučive mudrosti!
To je zahtjev jedne svrhe prame kojoj svi vjernici idu!

'Život je ovaj - rekao bi veliki pjesnik Dante - kao ono širno more.! Po njem plove brojne lađe: Raznih oblika!
Raznih veličina!
Raznih brzina!'

Ako sve lađe u istu luku moraju stić, one moraju isti pravac imat.

Životne naše lađe plove sve prema luci našeg vječnog mira i spasa. Sve one imaju jedan te isti pravac: Prema luci! Malo čudno, al istina je:

Taj pravac je Milost Božja. Veza Božanstva. Ta nas veza najčudesnije spaja. S nebom nas, s Bogom, međusobno spaja!!!

TAKO JE TO MORALO BITI:

Gdje nema jedinstva, tu nema opstanka - egzistencije, jer "Svako kraljestvo razdijeljeno sebi mora propasti!" (Lk. 11,14)

TAKO JE TO MORALO BITI:

Šibu po šibu i dijele može lomit. Ali snop šibâ ni odrasli ne slomit! Pouka ta je očita i jasna!

TAKO JE TO MORALO BITI!

Dakle: TAKO JE TO MORALO BITI!

Poslanje je Crkve:

Da jedinstvena bude!
Da zvijezda vodilja svima bude!
Da vjernici izmučeni i ojađeni, razočarani i iznureni u nju upiru svoj pogled i oči!
Da se nitko u životu ne izgubi!
Da nitko ne ostane bespomoćan!
Da nitko svijesno ne ruši Kristovo željeno jedinstvo!

To Kristovo jedinstvo apostol dušâ, Taržanin Pavao, nenadmašivo je opisao. Riše ga:

Ne kao jedinstvo, koje tvore drug do druga!
Ni kao jedinstvo, što ga čini brat do brata!

Riše ga kao jedinstvo, koje čini ud do u

da, jer smo svi udovi Mističnog il otajstvenog Tijela Kristova!

Proživljavamo isti milosni život!
Žilama nam struji ista milosna Krv!
Vjerujemo istu vjeru!
Klanjamo se jednom istom Bogu!
Priznajemo jedinog zakonitog Namjesnika na Zemlji u osobi Petrova nasljednika.

Oh, da! Lijepo je to Pavao opisao. Još ljepše je to Krist zamislio. Al na žalost:

Još su Kristove riječi odzvanjale svemirom!
Još su Njegovi glasovi titrali - oscilirali eterom!
Još su Pavlove riječi više nego dlake cijepane!

A već je:

Onaj ubojica svih ljudi od početka; (Iv. 8,43)
Onaj, koji je Adamu i Evi uštrcao u srce ideju neposluha;
Onaj, koji je Kainu nadahnuo ideju zavisti i prvog ubistva = bratoubistva;
Onaj, koji je Judi Iškariotu prišapnuo ideju lakomosti i izdajstva;

Već je taj Sotona, Otac laži, potpokao

Kristovo jedinstvo. Bacimo samo letimi-- čan pogled na stanje vjera širom svijeta! Statistika početkom ove 1979. godine sa- ma sobom i previše govori:

Čovječanstvo broji: 4.219,000.000 ljudi.

Krštenih je po vjeroispovjestima:

Katolikâ...: 700,000.000 ljudi.
Pravoslavnih: 200,000.000 "-"
Protestanata: 300,000.000 "-"
Drugih: neodrediv broj.....

Statističari ipak računaju, da je svaki treći stanovnik zemlje kršteni.

Dakle bacimo ovaj put pogled samo na kršćanske sljedbe - vjere i sekte! Preko tri stotine njih grčevito se otima i tumači, da samo oni posjeduju poklad vjere i autentično razjašnjuju Kristovo Evanđelje.

Veliki narodi, koji se zovu katoličkima, međusobno su podijeljeni i rascjepkani. Pate od neke duhovne anemije. Toliko su nesolidarni. Iako su katolički, očito je da nimalo ne haju za Kristovu solidar--- nost: DA SVI BUDU JEDNO!

Videć sve to, kako da se ne sjetimo proroka, koji,gledajuć razjedinjenost Bo--- žjeg naroda, dovikuje:

"Nek dođu mudre žene brže, nek zapjevaju nad nama pjesmu tužaljku, da naše oči

pljušte suzama, da naše vjeđe teku vodama!" (Jer. 9,17)

*

JEREMIJINE TUŽALJKE:

"Ispadoše mi oči od plača, moje grudi hoće da puknu. Sav mi je život otet poradi pada kćeri naroda mojega, jer dijete i nejače ginu na gradskim ulicama!" (2,11)

"Moje oči liju suze bez prestanka, dokle Gospod ne pogleda i ne vidi s neba. Moje oko muči moju dušu poradi svih kćeri grada mojega." (3,49 - 51)

"Kuhale su vlastitom rukom nježne žene djecu svoju. Ona su im bila hrana, kad je padala kći mojeg naroda." (4,10)

"Raduj se i veseli, Edomska Kćeri, koja stanuješ u zemlju HUSU! I na te će još doći čaša; opit ćeš se i otkrit ćeš se.

Krivnja je tvoja uništena, Sionska Kćeri; on te više ne izgoni. On će kaznit tvoju krivnju, Edomska Kćeri, otkrit će tvoje grijehe!" (4,21 - 22)

"Silovali su žene na Sionu i djevojke po Judinim gradovima." (5,11)

"Obrati nas, Gospode, k sebi! Mi se vraćamo natrag. Ponovi naše dane, da budu kao što su bili i prije! Ili,si nas sasvim odbacio? Srdiš li se toliko n nas?"

(Tužaljke, 5,21 - 22)

*

Parafrazirano moglo bi se to reći:

'Plači plačem čiste djevice, Narode moj!'

Još više: 'Ululate = Jaučite! Jaučite, vjernici Kristovi, nad rastrganom haljinom Njegovom!'

Svojim duhom pokušajmo sad zahvatit sveslavensku obitelj:

One, u kojima žive velika i široka slavenska srca!

One, kojima pripada budućnost Evrope, koja grca u mortalitetu!

One, koji se ponose svojim Apostolima, svetim: Ćirilom i Metodom!

Ljudski govoreći: Ćiril i Metod, iskreni vjerovjesnici - Kristovi sljedbenici, u stalnoj oporbi protiv franačke premoći, ostajuć vjerni Rimu - zakonitom nasljedniku apostolskog Prvaka Svetog Petra, sad bolno gledaju s neba, kako crv razdora rastače sveslavensku lipu. (Da je hrast, teže bi crvu bilo, osim ako ne bi bio elektronski naoštren i dirigiran.) Taj, o kom je riječ, crv jest neprijatelj i Boga i ljudi:

On je upropastio sreću naših praroditelja u raju zemaljskom!

On je čovječanstvu, svakom ljudskom biću, priskrbio patnju i bol!

On je među rođenu braću Slavene unio razdor i mržnju!

On je - taj Đavao sve to izveo = učinio i sad se pakosno smije!

Obzirom na prošlost, na povijesnicu našu, možemo, smijemo i trebamo reći:

"Patres nostri peccaverunt! = Oci naši sagriješiše!"

"Oci naši jedoše kiselo grožđe a nama danas trnu zubi!"

"Oci su naši sagriješili i nema ih više. Mi moramo nositi njihove opačine!" (Tužaljke, 5,7)

Ništa nije lakše već bacit krivnju na oce. Na drugog u svakom slučaju. Činjenica jest, da oci naši nisu dovoljno pazili, pa je u čistu pšenicu Kristovu Njegov neprijatelj posijao i kukolj.

Činjenica također jest, da baš kod onih, u sveslavenskoj obitelji, kod onih koji najviše proklamiraju bratstvo i jedinstvo nešto nije u redu. Uočili su to svi pametni:

Na intronizaciju Pape Poljaka sve su Istočne Crkve poslale delegaciju osim jedne izrazito šovinističke...

Uzgred spomenuto nek je ipak slobodno reći, kako i svjetska javnost može biti obmanuta samo zbog nedovoljnog poznavanja povijesti!

Isticano je uvelike, još su tu i tamo ističe, kako je nakon četiri i pol stoljeća za Papu izabran netalijan: Poljak kardinal Woytila.

Bog im se smilovao zbog nepoznavanja povijesti il njene izopačenosti s nepravde prema hrvatskom narodu.

Stvarnost je drugačija!

Zadnji netalijan Papa bio je naš Dalmatinac Hrvat Sixto V, prije nešto oko 385 godina, dakle prije nepuna četiri stoljeća.

Da Hrvati tako malo politički znače u svejslavenskoj obitelji, sami su krivi. Uvijek su radije služili nego gospodarili: Zahvaljujuć svojem karakteru i Crkvi. To je objašnjivo!

Da su Hrvati, iako je postojao Papa Hrvat Sixto V, u današnjoj Crkvi zaobiđeni, to je neobjašnjivo!

Anegdota unosi malo svijetla. Razonode.

Hrvat je za Talijane, i danas, barbarin. Smislili su "kulturnu osvetu" Papi bar-

barinu - Hrvatu Sixtu Petom. Na umjetnički način:

Naručili su sliku od nekog umjetnika. Temu su odredili "kulturni Talijani":

"Papa sa štapom u ruci među svinjama, koje čuva!"

Umjetnik je na vrijeme obavio posao. Kardinali su blagovremeno imali sve pri ruci:

Čestitajuć godišnjicu krunidbe, darovali su u svoje ime Papi Hrvatu-Barbarinu Sixtu Petom sliku:

"Papa Čobanin, sa štapom u rukama, među svinjama!"

Kad je politika u pitanju, Hrvatu nisko kotiraju. Kad je kultura, najviše. I Hrvat Papa uzvratio je čestitku, dakako nešto kasnije, "kulturnim Talijanima":

Naredio je Umjetniku, da svakoj svinji naslika kardinalski šešir. Priredio je svečanost. Pozvao je sve kardinale i druge dostojanstvenike. Tom zgodom poklonio je Kardinalskom Kolegiju sliku:

"Papa Čobanin među svinjama s kardinalskim šeširima!"

Ta anegdota, s ranije rečenim, mnogo govori i mnogo znači. Sapienti sat!

Oci naši!...

A mi!?...

Hoćemo li čekati do žetve, da se zajedno poberu i pšenica i kukolj, pa onda:

Pšenicu u žitnicu!
Kukolj na vatru!

Čekanje pripada prošlosti.
Mi živimo u sadašnjosti, pred kojom ne smijemo zatvoriti oči. Što su vijekovi intrigama uspjeli rastavit, mi ni uz najbolju volju ne možemo odjednom ispravit, izliječit il sastavit. Nije na odmet jedna smjernica:

Tražit uvijek što nas spaja!
Izbjegavat što nas razdvaja!

Ne zdvajajmo!
U sebe se ne zatvarajmo!
Ljudski se svakom otvarajmo!
Što je moguće: Od sebe dajmo!

Dužnost je svakog:

Prvenstveno kod sama sebe razvit osjećaj međupripadnosti-solidarnosti!

Drugotno taj isti duh prenijet i na druge: Na odijeljenu braću-sestre!

Došlo je vrijeme, kad se međusobno nazivamo: Odijeljenom subraćom!
Odijeljenim susestrama!

Sveti Otac Papa, svaki, neprestano želi i moli za jedinstvo. U tu svrhu je ustanovljena Molitvena Osmina za Jedinstvo. Da što prije dođe do sjedinjenja.

Molitva je obol, koji za sjedinjenje može pridonijeti svatko: dijete, odrasli i starac; laik i monah-samostanac; bio neuk il magistralno učen; onaj s "dostojanstvom" kao i onaj bez "odlikovanja - pojasa"!

Nekim to zvuči smiješno:

Danas u naše vrijeme, kad smo u permanentnom strahu od nuklearnog razaranja atomki, hidrogenki i neutronki, zvuči prilično neuskladivo s našim mnijenjem: Moliti!

Priznajem: Za sve one, koji na ljudsku pojavu vjesnicu gledaju samo ljudski, to je zaista promašaj!

Za one, koji na zbivanja gledaju božanski, kroz prizmu Božje konačnice - u apoteozi -- to je jedini ispravni pogled!

U molitvu je Bog stavio svoju - božansku snagu. Prema tom, molitva je jača i od najrazornijeg oružja, radilo se o ne znam kakvim oružjima: o dirigiranim projektilima, poznatim raketama i satelitima, o međuplanetarnim i kozmičkim letjelicama, bilo ljudskim izgrađeno rukama, intelektom, il intelektom nekog svemirskog intelekta.

U molitvu je Bogočovjek stavio nebesku snagu, rekavši:

"Sve, što zamolite Oca u moje Ime, učinit ću, da se proslavi Otac u Sinu. Ako me za što zamolite u moje ime, ja ću to učiniti!" (Iv. 14,13 - 14)

"Ako dvojica od vas na zemlji jednodušno zamole što mu drago, moj nebeski Otac će im dati. Jer, gdje su dvojica ili troji-ca sabrani u moje ime, ondje sam ja među njima!" (Mt. 18,19 - 20)

"Molite se, da ne padnete u napast!" (Lk. 22,40)

"U molitvi možete zaželjeti bilo što. Vjerujte samo, da ćete primiti i bit će vam. I kad se spremate na molitvu, oprostite, ako što imate proti komu, da i Otac vaš na nebesima oprosti vama grijehe vaše!" (Mk. 11,24 - 25)

U Kristove riječi ne smijemo ni najmanje sumnjati, jer je prenaglasio:

"Zaista, zaista, kažem vam: Ovaj naraštaj ne će proći, dok se ovo sve ne zbude. Nebo i zemlja proći će, ali riječi moje ne će proći!" (Mt. 24,34 - 35)

Uzev to sve u obzir, zar itko razuman može posumnjat u vrijednost i snagu molitve!? Može, ako nema vjere!

Molitva nužno uključuje u sebi vjeru. S vjerom moliti znači pravo moliti!

Nikad se kršćanin, pogotovu ne Hrvat, ni je stidio molitve. Molio je Oca nebeskog i nas naučio Bogočovjek Isus Krist prediv nu onu molitvu: "Oče naš!"

Molili su i naši stari. Dobro je to uočio i na svoj način izrazio veliki Dante Alighieri u svojoj "BOŽANSTVENOJ GLUMI". U njoj se poistovjetio s Hrvatom, koji u istinu pobožno moli pred Raspetim = Kristovim Križem. (Zašto najpobožnije Hrvat moli pred Raspetim, nije nam Dante ničim rekao. Samo naslućujemo, ako ne znamo.)

Golema je sramota za sve nas Hrvate, da nas na svijetlu točku povjesnice naše upućuje Dante. Sramota jest, prošlosti, ali pouka u sadašnjosti:

U koliko smo Kristovi, u toliko molimo!
Molitvi svojoj vjeru pridružimo!
Vjeri ufanje priključimo!

Ufajmo se!

Svako ljudsko srce žeđa za istinom. Ne miruje, dok je ne nađe! Na svoj način izražava to pjesnik:

Samo Tebe tražim život cio
I ne mogu nigdje u cjelini nać;

Svom traženju sve sam podredio
Samo da Te mognem uistinu nać!

U svakom subratu odijeljnom, u svakoj susestri odijeljenoj, ima nešto istine. I, eto, upravo to nešto istine može ih jedino dovesti, i vodi, na izvor istine - u koliko nije umiješan šovinizam = nezdrava plotika - može ih dovesti, i mora, na sâm izvor istine. Uvest u kuću očinsku, gdje ih raskriljenih ruku čeka preko svojeg namjesnika = Petrova nasljednika.

Vjeri i ufanju pridružimo i ljubav! Bez ljubavi ništa nema. Gdje srce svoj obol krvi ne da, tu stvarno ploda nema.

Krist je dao sama sebe. Do zadnje kapi krvi. Žrtvovao se posvema. U tom je tumačenje, i razlog, kako je mogao, iako mrtav i dalje osvajat:

I danas na svijetu svakog trećeg čovjeka za sebe imat!

Na svoj prijesto, do vlasti, nije se uspeo prolijevanjem tuđe već vlastite svoje rođene krvi. - Kakva pouka za sve vlastodršce svijeta!-

Istina, neodgovorno nastupaju još uvijek mnogi, koji sami od sebe čine budale:

"Upisuju u dnevnike g. 1979. n. e, t. j. od Isusova Rođenja, tvrdeć kasnije, da Isus nije rođen!"(Kako je postojao!?---)

Ljudska ljubav, Božja još više, ima za sve nas ljude, neshvative i naispitive granice. Svaka ljubav čini i traži žrtve. Bilo je i bit će!

Krist je prikazao sama sebe kao krvnu žrtvu.

Krist prikazuje sama sebe, preko ruku svećenika, svakodano kao nekrvnu žrtvu: Kroz svetu Misu il Euharistiju.

U toj Kristovoj Žrtvi svaki kršćanin crpe duhovnu snagu za svoja djela, za svoje pothvate. Kada tog ne bi bilo, zar bismo ikad znali za Božje ugodnike ili svece.

A bez euharistijskog Krista prazne bi bile naše crkve, još praznije naše duše!

Bez Euharistijskog Krista tko bi se mogao odvažit za Boga "U igrama Pakla i Neba!"?

Bez Euharistijskog Krista zar bi naši stari mogli vojevat kao lavi. O tom je narodni pjesnik lijepo rekao:

"Rajska Mana slabe hrani ljude,
Da im snaga Bogu slična bude!"

Nevolja nekako po sebi združuje.
Nemoć svojom (ne)moći pojedince udružuje!
Bijeda je, duhovna najviše, po sebi teška.
Bijeda, s Kristom sjedinjena, manje je teška! Postane umanjenom, umanjena!

Na kraju pokušajmo sve objedinit!

Soldidarni budimo!

Molimo!

Ufajmo se!

Ljubimo!

Tražimo, što nas spaja!

Izbjegavajmo, što nas razdvaja!

U tom smislu: LJUBIMO!

Ljubav je bila, ljubav jest, ljubav će uvijek biti najjača veza jedinstva, savršenstva.

Dakle: Ljubimo, ufajmo se, vjerujmo i molimo, da Gospodin uskori čas te bude jedno stado i jedan Pastir! (Iv. 10,16)

"Jedan je Gospodin!
Jedna je vjera!
Jedno je krštenje!
Jedan je Bog i Otac sviju!"
(Ef. 4,5-6)

"Jer smo jedan kruh, jedno tijelo mnogi, jedno smo po Kruhu kojeg smo dionici!"
(I Kor. 10,17)

Kad sve to čujemo ili znamo, jasno nam je zašto je Krist molio:

"DA SVI BUDU JEDNO!".

Oj, PATNJO, PATNJO: ŠTO SI TI!?

(Problem zla:
PATNJE - BOLI!)

Križ svi imamo.
Križ svi osjećamo.
Križ je naša svojina.
Križ je naša sudbina.
Križ su PATNJE, koje vežu
Strane svijeta jednu s drugom.
Križ su BOLI, koje sežu
Do bezmjerja nebnim krugom!

Jedne zgode pjesnik jedan razmišljao o udesu ljudskom. Razmišljao o ZLU, što nas vijekom tare: O PATNJI I O BOLI! I u taj čas, u taj mah, u maštu mu se čudna slika stvori: Vidio je Zemlju!

Vidio je na ljevici svojoj Zemaljsku Kuglu umanjenu...Iz sredine njene, a kroz ždrijelo - grotlo, vulkanom što se zove, plamen lizao. Dim ognjeni k nebu se izvijao. Iz tog dima stvarale se riječi: PATNJE - BOLI!

Iz njih se križ formirao. Velik, golem. Nebo je sa Zemljom, i jednu stranu svijeta s drugom, spajao...

"O, Zemljice jadna, - mislio je pjesnik- težak li je križ taj ramanima tvojim! Zato i jest život na tebi križ preteški,

zlo, vijekovima goreć, kao oganj plamteć, u križ stvara i u PATNJE-BOLI pretvara!... Kako, zašto, otkad? Moram li vjerovat gla su, što iz tebe-Zemlje u duši odjekiva:

'Od onog kobnog časa, kad sagriješi prvostvoreni sin zemaljski, ugnijezdila se u srce čovječje neka težina i bol. Neka mora. U dubini svoje duše osjetio je i dano mice osjeća čovjek strahovit jaz između sreće i svojeg udesa. Između onog, što jest i što bi - što želi - biti.

Za sreću je stvoren, za sreću je rođen, za srećom i najsitnijom žilicom svojeg bića i najsitnijim atomom čeznući a po--svud u životu toliko nesretan, jadan, sa mo PATNJE-BOLI primajući!...

Protiv tog ništa ne mogu ni sva silna zemaljska bogatstva ni suvremeni napredak čovječanstva. S mukom i boli majka čedo rađa. Sa suzama i plačem ono na svijet do lazi. S mukom i patnjom čovjek kroz život prolazi.

Koliko je muke, truda, oko naše svakidanje korice kruha?

Koraci su naši
Znojem i krvlju poškropljeni!
Zalogaji su naši
Suzama gorkim natopljeni!

Koliko je tek boli i gorčine, kad smrt nam s oka mrenu skida!?...

Slijedimo Krista Patnika, nosioca neizrecive muke-PATNJE i neizmjerne BOLI. Čini nam se pokatkad, da PATNJE-BOLI nadilaze naše sile. ZLO nas stišće bez naše krivnje i krivine.

Pitaju se stari:

'Zar smo mi osobno krivi za sve ono, što nas je zadesilo za vrijeme Prvog Svjet--skog rata!?'

Pitaju se njihovi sinovi a naši očevi:

'Zar smo osobno krivi, što je Prvi Svjetski Rat progutao šest stotina tisuća hr--vatskih vojnika a Drugi i više i što nam djeca i unučad moraju u tuđinu!?'

Pitaju se...Pitamo se:

Zar smo stvarno mi osobno krivi, što se u nas, ne znamo ni kako, uvukao jedan neželjen osjećaj:

'Nema sreće na tom svijetu! Nema niti će je ikad biti. Nad svakim se od nas straš na avet, grozna sablast neka, kao ptica zlokobnica nadvila i neprestano o udesu šapće i o nesreći grakće!

Protiv tog ne mogu ništa naša bogatstva. Ne pomaže ništa ni tehnički zamah čovječanstva. Ni čari mladosti. Uzalud svi dr

htaji usanâ. Uzalud treptaji očiju. Uza-- lud otkucaji srca. Sve je to drhtavo i prolazi drhtavo kao bol...

Rođenje je bol!
Mladost je bol!
Starost je bol!
Život je bol!
Ljubav je bol!
Sve je - i smrt je - bol!

Zato prezri svaku nadu;

Jer je svaka naša sladost
U iskonu osuđena;
Jer je svaka naša radost
U ishodu zagorčena!

Prezri sebe! I Prirodu oko sebe! Prezri cijeli svijet! I svoju svijest! I tajnu svoju - savjest. Ona te PATNJE-BOLI sje ća. Ona te na udes tvoj potsjeća...'

Bili bismo hipokriti kad bismo takve o-- sjećaje krili. Križ nas sve pritište. PATNJE-BOLI sve nas tište. Tješimo se,da je to sudbina pa govorimo:

Sudbina je kruta, nesmiljena,
Kad je na pleća slaba, izmorena,
Potoke i rijeke, jezera i more,
PATNJE - BOLI slila;
Kad je zala oijele gore
Na nas slabe navalila!

I tako opterećni
Posrćemo i padamo. Ojađeni
Katkad nad životm zlim,
Kô utopljenik za pjenû se hvatamo!
I pretužni s očima suznim
Uzdišući pitamo:

Oj, PATNJO, PATNJO, ŠTO SI TI,
Pa ti nitko ne odoli!?
O, daj reci, BOLI, što je s tobom;
Da se s tebe toliko suza lijeva:
Prohujaše dani i godine, vijek za vijekom
A tebi nitko ne odolijeva!
Ti neprestano ostaješ, buktiš, goriš;
Ti neprestano sve nas mučiš, moriš!

Vladaš suvereno sve od pamtivijeka.
Ne štediš nikog, pa ni Bogočovjeka.
Požar ZLA ne mari za nevinost tijela:
I ono je samo hrana smrtnog ždrijela!
Na Križu - pod Križem Nevinost je bila.
Nevinost je Kalvarijom procvilila:

O, vi svi, što prolazite,
Zastanite i vidite:
Je li ičija PATNJA
Kao moja ova PATNJA!?
Je li ičija BOL
Kao moja ova BOL!? (Tuž. 1,12)

Uzev sve to u obzir, svoj život s tim i sve povezano s njim, drugim riječima: sve doživljaje i proživljaje, zar ne može sva tko između nas s pravom pitat:

Oj, PATNJO, PATNJO, ŠTO SI TI!?
Tko će tebi odoliti!?
O,daj reci,BOLI,što se s tobom zbiva;
Kakva sila stračna to u tebi počiva!?
Zar protiv tebe zbilja nema lijeka,
Kad nevinost sama krv i suze lijeva;
Kad ni PATNJA-BOL Bogočovjeka
I smrt mu na Križu tebi ne odolijeva:
Pa i dalje haraš, grozno hučiš!
Pa i dalje križem sve nas mučiš!?

Pitanje je dakle:

Otkud zlo na ovom svijetu?

Odgovor je prvi:

Izvor ZLA na ovom svijetu nalazi se u grijehu:

U istočnom!
U osobnom - čovjekovom!

Za sve pismene Sveto Pismo je - Biblija-knjiga historijskog značaja. Prihvaćena je u cijelosti čak i od onih, od kojih je dugo bila osporavana...

Obzirom na naš postavljeni PROBLEM ZLA nama su ovom zgodom potrebni samo prvi navodi Biblije - Svetog Pisma.

Na prvim stranama Biblije nalazimo, da je čovjek u početku sretan bio. U raju zemaljskom je boravio. Nije znao ni za

kakve muke. Ni za fizičke ni za psihičke. Ni umrijet nije morao.

Za uzvrat morao je obdržavat samo jednu zapovijed: Ne jesti s drveta spoznanja dobra i zla!

Zapovijed nije uvažio. Jeo je. Počinio je prestup - prvi grijeh na Zemlji. Navalio je na sebe, i na potomstvo, svako ZLO, s konačnicom u smrti.

Rijeka uvijek teče svojim tokom. Izlijeva zbog veće količine oborina. Tad, ako nije melioriziranа, preplavljuje, obale...,ali uvijek ide svojim tokom...

Slično je s istočnim grijehom. I on teče poput rijeke. Ide svojim tokom. S praroditelja, i bez izlijevanja, prelazi na svaki ljudski stvor. Na čitav ljudski rod, koji stvarno sliči jednom velikoj dugoj rijeci...

Zato nam svima: TRPJET, PATIT, UMRIJET!

Svaki čovjek u životu počinja - čini grijehe osobno:

"Nema čovjeka, koji ne griješi!"
(III Kr. 8,46; II Dn. 6,36)

"Sedam puta padne sagriješi pravednik i opet se digne!" (Priče 24,14)

Svaki je grijeh unošenje nereda=nemira u Prirodu, koju je Bog stvorio, da u njoj bude mir i red...

To praktično znači, da čovjek griješeći unosi nemir i nered prvo u svoju savjest. Drugo, u svijet, u svemir. I, eto, u čemu je drugotni izvor ZLA na svijetu, zašto nam svima tepjet=patit. Konkretno:

Izvor ZLA = PATNJE-BOLI nalazi se ne samo u istočnom već i u svakom osobnom čovjekovom grijehu!

*

Isus Krist je bezgrešan. Bez istočnog i bez osobbnog grijeha. A nosilac je neizrecive mukei PATNJE i neizmjerne BOLI. Kako to shvatit!?

Prije, nego odgovorimo na to, pogledajmo i poslušajmo, što o tom govori Sveto Pismo:

"Bio je prezren...čovjek bolova, vičan patnjama...Nijesmo ga cijenili. A on je nosio naše patnje, naše žalosti uzeo je na se...iako smo ga držali od Boga udarenim - pogođenim, on je ranjen za naše grijehe, za naše opačine...I mi smo se iscijelili njegovim modricama...A Gospod je stavio na nj grijehe sviju nas...Nije otvorio usta svojih kao janje kad ga vode na zaklanje!" (Iz. 53,3 - 7)

"Bože moj! Bože moj: Zašto si me ostavio! Vapim danju i ne čuješ. Ja sam crv a ne čovjek, ruglo ljudima i prezir puka. Svi, koji me gledaju: Smiju mi se. Cere se i mašu glavom!" (Ps. 22)

"Kao što je Mojsije podigao zmiju u pustinji, tako se mora podić i Sin Čovječji, da svaki koji vjeruje u Njega ima život vječni. Bog je tako ljubio svijet, da je predao svojeg jedinorođenog Sina, da svaki, koji vjeruje u Njega, ne pogine ngo da ima život vječni!" (Iv. 3,14-16)

Jasno je iz sveg, da je Bogočovjek Isus Krist uistinu bio čovjek PATNJE-BOLI, imao i nosio križ kao nitko iako je bio bezgrešan, nevin.

Krist nije imao ni istočni
ni osobni grijeh!

Trpio je radi našeg - praroditeljskog - istočnog = prvog grijeha i radi svakog našeg osobnog kao Otkupitelj. Kao pomiritelj Oca nebeskog i stvorenja čovjeka!

*

Želimo li biti pravedni, nepristrani, onda uvažimo ipak nešto - i ne žalimo se!:

Kad Otac nebeski nije poštedio PATNJE-BOLI=KRIŽA svog nevinog Sina, ni njegovu Prečistu Neokaljanu Majku Blaženu Djevicu Mariju, zašto očekujemo i tražimo mi!? iznimku!? Da budemo drugo!?

Tim nije isključeno pravo na traženje odgovora na naš upit:

Otkud ZLO na ovom svijetu!?

Drugi odgovor glasi - dolazi kroz usta dobrog starca Simeona:

"Ovaj je postavljen = određen na propast i uskrsnuće mnogih u Izraelu. I za znak, kom će se protiviti!" (Lk. 2,34)

Prvotno: To se odnosi na Isusa Krista. Na Njegovu PATNJU-BOL. Na Križ!...

Drugotno: To dotiče svakog između nas, jer smo djeca PATNJE-BOLI, djeca svakodnevnog križa...

Križ je simbol = oličenje ZLA, koje čovjeka ovdje stiže ili može stići. Križ su: PATNJE-BOLI! One su kao križ postavljene svakom srcu na propast ili uskrsnuće. Ovisno o vlastitoj volji, kako će to sve snosit i podnosit!

Lakše je to shvatit primjerima...

a) Zanatlija gubi jedinca sina. U času, koji je posvetio Crkvi, Bogu...Bol je od njeg učinila, da više nije prestupio prag crkve...

b) Bogatunka Meksikanka moli kraj mrtve kćeri: "...Dajem sve. I sebe s cijelim imetkom, a ne polovinu..."

c) Al Co ostaje bez zdravlja...Bez ruku je i bez nogu....Bjesni...Najnepodnosivije mu je Raspelo u sobi...

Otac, obolio od raka, dolazi sinu na zadnje viđenje. Na rastanku reče:

"Sinko, sa mnom kao i s tobom bit najzad onako, kako to Bog želi! Zbogom!"

Al Co je počeo molit. Ni sâm ne zna kako. Pogled mu je bio stalno na raspelu. Mislio je, moleći:

Netko prije njega trpio je za njega i za svijet!

Neobično se raspoložio. Postao zabavan svima. Šaleć se sa samim sobom pričao je posjetiocima, bogatunima:

"Kao mačka s mišem igrala se sudbina sa mnom. U deset godina imao sam sedamdeset operacija. Kao užarenim kliještima otkidala je sudbina komad po komad mojeg mesa. I, evo: Sad sam patrljak. Bez ruku i bez nogu..."

Sve je ovisno o raspoloženju, nakani:

a) Zanatlija pada u očaj...
b) Meksikanka u žrtvi nalazi utjehu!
c) Al Co: Prvo očajava...
Drugo, promijeniv stav, preobražaj doživljava.

Sve u svemu: Čovjek ne smije nikad biti očajnik nego vjernik!

ZLO je, uistinu, postavljeno = pripušteno na propast il uskrsnuće = život svakom čo vjeku pojedincu. Sve ovisno o njemu-čovje ku, kako će se prema ZLU postavit. U tom smislu poučna je jedna legenda o križu.

Jednog dana zatražio vladar, da si s gomi le križeva svatko izabere jedan po volji. Nitko se nije odazvao...Križ izbjegava a- ma baš svatko.

Vladar je tad preko svojih povjerljivih ljudi dao znati:

'U svakom križu prema njegovoj veličini u građeno je zlato!'

Sve je sad spopala "zlazna groznica". Oti mao se svatko za što veći križ.

Legenda je to, ali poučna. Mi svi znamo:

Otvorenošću svoje duše prema Bogu u rado sti, bar nastojeć da bude tako, pretvara taj križ = tu PATNJU-BOL = u nešto lakše, nego što je prije bio.

Križ nije nikad lagan. I ne može biti. I- nače ne bi bio križ. Ali vlastito=osobno raspoloženje prema križu čini ga manjim i lakšim. Lijepo je to izrazila Mala Tere- zija: "Radost mi je ljubit patnju,
Pa se smiješim kroz plač.
Srcem punim zahvalnosti
Ja u cvijeću primam drač!"

Ponavljamo pitanje:

Otkud ZLO i zašto ZLO na svijetu!?

Odgovor je treći:

Na prvo je odgovoreno u prvom.
Na drugo odgovoreno je u drugom.

Na treće: Odgovor slijedi!

Znamo, dakle, otkud ZLO na svijetu. Znamo i to, zašto ZLO na svijetu. Ipak i dalje pitamo:

Oj, PATNJO, PATNJO, ŠTO SI TI!?

BOL je tu. ZLO je tu. Ni jedno ni dru- go nije nikakva naša fikcija il iluzija. Ni ZLO ni PATNJU-BOL ne možemo prezret kao magarčevu sjenu. Ne može ni najmanje utješit mišljenje, da je za cvijeće buduć nosti potrebna naša PATNJA-BOL kao što je žitu potreban gnoj. Nikako! Naša PATNJA- BOL nije nikakav fekalij=gnoj. Živimo u sadašnjosti a ne u budućnosti. Gospodin je učio moliti:

"Oče naš, koji jesi na nebesima...Kruh naš svagdanji daj nam danas!"(Mt. 6,9;11)

Stvarnost nas uči, da je zemlja ponekad pravo mučilište. Na njoj nismo Hamleti - miljenici grobova. Nismo ni slavni Prome teji, da se borimo s primariusem smrti.

Vjernici smo, koji uvijek tražimo odgovor na svoj upit, koji je bolniji već i sâma bol:

Oj, PATNJO, PATNJO, ŠTO SI TI!?

Otkud ZLO i zašto ZLO na svijetu!?

Otkud ZLO?

Porijeklo mu znamo. Prenosi se s koljena na koljeno. Sve je uzročno povezano. Povijest znade, da se čovjek uspravio pred Bogom. Zatim se digao protiv Boga. Sad želi zauzet mjesto samog Boga. Papini misli, dokazuje, da to čovječanstvo dovodi do bestijalnosti. U svojoj bestijalnosti čovječanstvo nije svijesno osvetničkog lica. Dobro je to uočio i izrazio Salvijan: "Roma moritur et ridet! = Rim umire a smije se!"

Zašto ZLO?

Bol pomaže, da čovjek patnik postane vjernik: da bude više već što jest!
Bol dušu čisti i spasava: Ovdje žeži, ovdje sijeci...u vječnosti me štedi! (Augustin.)
Bol robovanja nauči čovjeka što je sloboda!
Bol bolesti pouči, što je zdravlje.
Bol nesreće uvjeri, što je sreća.
Bol prouzročena mržnjom dozove u pamet čovjeku, što je ljubav.
Bol je najbolji kozmetičar svijeta...

Činjenica je, da je najljepši onaj lik, koji je dotjeran u salonu BOLI. Istinski govoreći, možemo se osloniti tek na onog, koji znade plakati.

"Svako ZLO za neko dobro!" - kaže naša narodna.

Sumornim = bolnim = akordima svoje muzike Chopin zahvaća mnoge duše.

U posebnim trenutcima BOLI Mozart je napisao Requiem samome sebi.

"Po BOLIMA ka radosti!" - naglašavao je Beethowen. Udaren BOLI gluhoće, on, koji je svijetu muzike oteo najskrovitije zakutke, u zenitu slave kliče: "Grlim vas, milijuni, nad zvjezdanim šatorom mora, gdje stanuje dobri Otac!"

"Veselite se i radujte se, jer je velika vaša plaća na nebesima!" - govori nam Bogočovjek Isus Krist. (Mt. 5,12)

"Bol pobjeđuje i ispašta grijeh.
Bol moli i zaslužuje.
Bol i nebo otvara, jer je svemoguća!" - uči nas Magister Crkve dr Jordan Kunučić.

Treći odgovor prema rečenom može glasit:

Porijeklo zla u čovjeku je samom.
Svrha zla je, da ga čovjek mirno podnoseć zadobije baštinu nebesku - dođe u nebeski raj!

Oj, PATNJO, PATNJO, ŠTO SI TI!?
Zašto ZLO, zašto su PATNJE-BOLI!?

Odgovor je četvrti:

Da postanemo su-Otkupitelji!

Pokušajmo to sagledat!...

Bog nije došao među nas, da s naših ramena skine teško breme križa.
Bog nije došao među nas, da nas riješi PATNJE - BOLI!
Bog nije došao među nas, da nam protumači tajnu ZLA!
Bog nije došao među nas, da znamo već da vjerujemo u Njegovu prisutnost u svojoj = našoj PATNJI - BOLI!

To je upravo djetinje vjerovao Paul Claudel.

Najozbiljnije uzeto, to doslovno znači, da je s našom PATNJOM-BOLI=KRIŽEM združena Kristova PATNJA-BOL=KRIŽ.

Isus Krist je Otkupitelj.

Ono ranije i konačno rečeno znači, da smo mi po svojoj PATNJI-BOLI=KRIŽU su-Otkupitelji. Zajedno s Kristom pružamo zadovoljštinu Ocu nebeskom za grijehe svijeta. Mi za svoje vlastite i druge ljude a Krist Božji Sin za grijehe cijelog svijeta - za sve ljude.

Pitam sebe, pitam svakog:

Postoji li išta teže nego biti suotkupiteljem, jer je i Otkupitelj, Bogočovjek Isus Krist, u agoniji u Getsemaniju molio:

"Oče moj, ako je moguće nek me mimoiđe kalež ovaj, al ne kako ja hoću, nego kako Ti hoćeš!" (Mt. 26,39)

U suotkupiteljstvu potrebna je katkad nadljudska snaga. A za nju Božanska moć. Možda zvuči pomalo čudno, ali je stvarno:

Tu Božansku moć dobivamo s osvrtom=pogledom na Raspetog:

On je trpio prije nas.
On je trpio: Za mene, za tebe, za sve nas!
On je jedini trpio za sav svijet!
On se žrtvovao umjesto nas a za sve nas!

Da, On! Naš: Otkupitelj Isus Krist!

Nikada to ne ćemo dovoljno shvatit. Nikad potpuno saznat. Za utjehu ostaje misterij:

Misterij - tajna KRIŽA!

Misterij ZLA= PATNJE-BOLI!

Nikad u to ne ćemo potpuno prodrijet. U tu svrhu Bogočovjek je ponudio svakom:

"Tko hoće da ide za mnom, nek se odreče sama sebe, nek uzme križ svoj na sebe i

nek ide za mnom!" (Mt. 16,24)

Poučna je bila ona legenda o KRIŽU, koja tvrdi, da je u svakom križu prema veliči ni ugrađeno zlato. Legenda jest, al i na ša stvarnost!

Križ bio malen kao na našoj krunici;
Križ bio velik kao na našoj crkvi;
Križ bio velik kao onaj pjesnikov:

KRIŽ uvijek jednu stranu svijeta s dru-- gom i nebo sa zemljom spaja!

KRIŽ, jedino KRIŽ rajska vrata otvara.

Dakle, što je u poredbi s tim zlato!?
Kao i svako blato!

ZLA je uvijek bilo!

ZLA će uvijek biti!

PATNJE-BOLI nikad ne će prestati!

ZLA na svijetu nikad ne će nestati!

"Tko ustraje do kraja, spasit će se!" (Mt. 10,22; 24,13)

O, daleko: NA VODAMA BABILONA
Rekoh: Blagoslov Tvoj nek prati
Svakog, tko Babilonu vrati,
Spominjuć se Siona
NA VODAMA BABILONA!

(Ps. 157/156)

"JA SAM PUT, ISTINA I ŽIVOT!"
(Iv. 14,6)

Sretno, zlatno doba ljudske povijesnice davno je nestalo. Da se spomen na nj s koljena na koljeno ne prenosi, već bi bi lo davno u zaborav palo. Al živi u na-- šoj ljudskoj predaji-tradiciji. Ipak, ni kad ne će nestat; nikad ne će prestat; nikad ne će u zaborav past ljudsko/e čo- vjekovo traženje:

PUTA, kojim će hoditi!
ISTINE, koja će mu svijetliti!
ŽIVOTA, koji će živjeti!

U čitavoj povijesnici našoj našao se tek jedan jedini, koji je za sebe mogao reć i smio i de facto učinio, naglasivši:

"JA SAM PUT, ISTINA I ŽIVOT!"(Iv. 14,6)

Ta jedinstvena izreka naše povijesnice potsjeća na tri zgode iz Kristova = Na- zarećaninova života!

Prva zgoda! Zbila se u Nazaretu: U Njego vu=Nazarećaninovu gradu.

Svoje djetinjstvo i mladena- štvo, glavne godine života, proživio je Isus Krist u Nazaretu. Zato se taj grad = selo i zove s punim pravom Njegov = Na zarećaninov grad = selo!

Nema ništa naročito u tom gradiću=seocu. Kao što rijeka svojim tokom teče tako i to i u tom gradiću-seocu život svojim uobičajenim tokom teče. Svojom starom utrtom putanjom, jednako noću, danjom! Sve je onako, kako već žive ratari i tesari. Sve je u tom gradiću=seocu obično. Neobično je tek to, što je stigla vijest o Isusu Nazarećaninu:

Da je u Kani Galilejskoj učinio čudo, pretvorivši vodu u vino!

Da je s onu stranu Jordana, i još više u Kafarnaumu, okupio oko sebe neke pristaše. Dvanaestoricu za učenike = učene. Sedamdeset i dvojicu za one "priučene", za korist i balast istovremeno...

Da je sa svojim sljedbenicima već na putu za rodni grad=selo Nazaret!

Bila je subota. Sinagoga (nazaretska) dubkom puna. S nestrpljenjem se očekivalo sugrađanina=suseljanina Isusa Nazarećanina. Iako je Sinagoga bila dubkom puna, ipak se našao prolaz za Isusa. I počasno mjesto. Primiv od pisara "MEGILAH", pergamentski svitak proroka Izaije, Isus ga otvara i jasno i glasno čitajuć progovara:

"Duh Svemogućega Gospoda počiva na meni!
On me je pomazao i poslao, da donesem poniznima veselu vijest.
On me je poslao, da iscijelim slomljena

srca!
Poslao me je, da navijestim zarobljenima oslobođenje i varanima otkupljenje!
Poslao me je, da navijestim svima milosnu godinu Gospodnju i dan osvete Boga našega!" (Lk. 4,8-19; Iz. 61,1 - 3)

Uslijedio je časak tišine. Grobne šutnje. Nije sličio vremenitosti već vječnosti:

Vječni je progovorio u vremenu!
Vječni je izašao iz vječnosti i svojim suvremenicima progovorio u vremenu = u vremenitosti:

"Danas se ispuni ova riječ Pisma, koju ste upravo čuli! Svi su se divili Njegovim riječima milosnim, odobravali sve, što je teklo s Njegovih usta!"(Lk. 4, 21 - 22)

U prvi mah nisu pravo shvatili. Onda im najednom sinu, da to u stvari pred njima, iako suseljanin=sugranin, ipak stoji Mesija=Spasitečj Gospodin.

ONAJ, za kojeg je prorok Izaia prije sedam stotina godina prorekao, da će"navijestit milosnu godinu Gospodnju!" (Iz. 61)

ONAJ, kojeg su svi patriarsi i proroci, knezovi i kraljevi, iščekivali i kog sve pravedne duše još uvijek čekaju kao Onog, koji jedini ima

doć kao PUT Božji - Kao Isus Krist Nazarećanin!

ONAJ, o kojem je psalmista, Kralj David, pjesnik, onoliko dugo i onako lijepo pjevao, toplo, na svojoj rascvi-ljenoj harfi - liri!

ONAJ, kog su svi očekivali i kog stvarno svi očekuju vidjet bar očima svoje djece, ako već nije moguće osobno: Kao Mesiju Otkupitelje - PUT spasenja!

ONAJ = TAJ je, eto, u njihovoj sredini! Među njima. Rođenim očima gledaju se licem u lice. Rađaju se nesluće ni, ali željkovani, osjećaji u njihovim srcima. Suze blistaju u njihovim očima. I najteže im je povjerovat činjenici:

'Nikad čovjek tako govorio nije!'
"Emanuel = Bog s nama" je u središtu. Tu! Kao PUT, koji su svi čekali i dočekali! Pjesnik je to svojstveno izrazio:

Kroz vjekove duge,
Sumorne i mračne, pune tmine,
Mi smo na Tebe čekali
I nad svojom bijedom plakali:
Molili milost - rosu Tvoju s neba!
Tražili Mānu - duši svojoj hljeba!
Sve do časa = ovog trenutka,
Kad si pokazao sebe = Vrutka!

To je trajalo, na žalost, kratko vrijeme.

Kao i svako duhovno osvježenje, , otvore-nje i raspoloženje. Dakako, ukoliko ga Božja trajnost ne učini trajnijim.

Nestalo je drame, kad je Nazarećanin sje-o među svoje Nazarećane same. Ne vjeru-juć više ni svojim očima, počeli vrtjet s glavama = glavama na vratovima. Hvata-nje za pokretne glave nije pomoglo. I on da: Što se je moglo!? Prisjetit se nečeg. Porijekla njegova. Ne možeš primit kao E manuela - Mesiju sugranina=suseljanina svojeg! U zao čas po sebe, i Izrael, po-češe šaptat jedan drugom:

"Nije li ovo sin Josipov!" (Lk. 4,24)
"Otkud ovom ta mudrost i čudesna moć!? Ni je ovo sin Tesarov!? Ne zove li se Mati Njegova Marija?! A braća mu: Jakov, Jo-sip, Simon i Juda!? Nijesu li sve sestre njegove kod nas!? Odakle mu, dakle, sve to!?" (Mt. 13,53 - 56)

Nazarećanin svima uzvrati:

"Vi ćete meni bez sumnje reć ovu poslo-vicu: 'Liječniče, izliječi sam sebe! U-čini i ovdje u svojem zavičaju velika djela, kakva su se dogodila u Kafarnau-mu!' Onda nastavi: Zaista, zaista vam kažem: Nijedan prorok nije dobro prim-ljen u svojem zavičaju! (Mt. 13,57)

Kažem vam istinu: Kad se je u Ilijine dane bilo zatvorilo nebo tri godine i šest mjeseci, i po svoj zemlji vladala

velika glad, bilo je tad mnogo udovica u Izraelu. A ni k jednoj od njih nije bio poslan Ilija, nego k udovici u Sareptu,u području Sidona. Tako je bilo i u vrijeme proroka Elizeja mnogo gubavih u Izraelu, al se ni jedan od njih ne očisti osim-stranca- Naamana Sirca!"(Lk.4,22-27)

"Na te riječi svi se u Sinagogi napuniše grjevom. Ustaše. Istjeraše ga van. Otjeraše ga izvan grada. Dotjeraše na rub gore, na kojoj je bio sagrađen grad, da ga bace dolje. Al On prođe između njih i otiđe dalje!" (Lk. 4,28 - 30)

Gradić=seoce Nazaret na usta svojih stanovnika progovori revoltom:

Sugrađani=suseljani nisu mogli podnijet,
da ih poučava domaći čovjek!
Svećenici bradati nisu mogli otrpjet,da
ih uči drvodjelja = tišlerčić!
Sugrađani, svećenici, nisu htjeli ni
shvatit ni prihvatit PUT spasenja!

Sinagoga se ispunila grozom. Prosvjedom protiv Kristove nesnošljivosti. Bukom protiv ograničenosti. Vikom protiv samosvijesti! Čuli su to na rođene uši...

Raspaljeni, jalni, puni bijesa, nasrnuše na goloruka Nazarećanina. Izguraše ga i istjeraše iz sinagoge. Tjeraše ga tako zavojitom ulicom, prošav tako ispred vrata, iza kojih je prije tridesetak godina Njegova Majka primila poruku Arkanđela,

da će postat Majkom Božjeg Sina. Prođoše dolinu Ezdrelon i stadoše iznad strašne provalije, pozivajuć jedan drugog, pogledom i riječima, nek Isusa gurne = strovali u ponor. A nitko ni da se makne. Izgledalo je:

Il da su im glasovi "šuplji" te nitko nikog ne čuje!
Il da se nešto neočekivano desilo, pa su
svi kao gromom ošinuti - udareni!

Bilo je u stvari i jedno i drugo. Manje prvo, više drugo.

Stigav nad provaliju Isus Krist=Nazarećanin zastao je i stao. Okrenuo se: I kao nikad nitko svoje progonitelje pogledao. Oni stadoše, i ostaše, kao gromom ošinuti: Rad Isusova pogleda nikad ga nitko o tad zaboravio nije. Tko je tad vidio pogled Nazarećanina nikad više nije zaboravio Čovječjeg Sina.

Svi ustuknuše. Jedan za drugim. Korak, dva. Okrenuše se onda i pobjegoše glavom bez obzira. Nazarećani pobjegoše pred Isusom Kristom, svojim suseljaninom=sugrađaninom = Nazarećaninom!

A ON!? Ostavi svoje seoce=gradić i nikad se više ne vrati u nj, jer"Prorok nigdje ne vrijedi manje nego u svom zavičaju i u svojem domu!" (Mt. 13,57)

(Sudbina svakog navjestitelja Boga!)

Nitko od suseljanâ-sugrađanâ Isusovih ni je htio povjerovat, i prihvatit, da je Isus Krist Nazarećanin uistinu PUT Božji.

On je bio, On jest, On će uvijek biti jedini PUT Božji.

PUT je Božji izmaknut rukama ljudskim, koje su spremne samo na to i za to, da PUT Božji strovale niz stijenu, u ponor!

Druga zgoda! Odigrala se u Jeruzalemu o Blagdanu Sjenicâ.

Svi su nekako spontano očekivali, da će za taj veliki narodni Blagdan doć i Isus Nazarećanin. Posvud se govorilo samo o Njemu. Sâma Njegova pojava bila je tada opća senzacija za sve: prijatelje i neprijatelje. Mišljenja su ipak o Njem bila podijeljena. Višestruko. Jedni su govorili:

'Isus Nazarećanin je dobar čovjek...čudotvorac...dobrotvor!' (Iv. 7,12)

Drugi su tvrdili:

'Nazarećanin je zavodnik!=Seductor est!" (Iv. 7,12)

Očito je bilo, da jedni i drugi na svoj način traže od Nazarećanina akreditive - vjerodajnice. Znao je Isus Krist kao Bogočovjek za to. Došao je tajno, al će nastupit u "ženskom dvorištu" javno.

Došao je tamo, gdje je bilo postavljeno trideset škrinja, u koje su pobožni vjernici, 'papirnati' farizeji i 'naduveni' saduceji, stavljali svoje darove.

Došao je tamo, gdje su bila postavljena dva oriaška svijećnjaka, visoki svaki po pedeset lakata, obloženi izvana oblogom od suhog zlata.

Došao je i stao upravo među njih. Promatrao je, kako svijetlo sa svijećnjakâ osvijetljuje prijazna lica prijateljâ i mrke poglede neprijateljâ.

Oni su pak, htjeli il ne htjeli, morali gledat, kako svjetlo sa svijećnjakâ svojom igrom svijetla čini veličenstvenu aureolu oko Glave Kristove.

Zauzeti su i jedni i drugi tim prizorom. Ustaje tad Sveti nad svetima i u samom predvorju Svetinje nad svetinjama, proglašuje, da je došlo svjetlo u tamu:

"Ja sam svijetlo svijeta! Tko za mnom hodi, po tmini ne hodi, nego svijetlo ima! ...Ja idem, tražit ćete me i umrijet ćete u svojem grijehu!" (Iv. 8,12 i 21)

Poznato je bilo svima, da Nazarećanin nigdje nije učio=polazio školu. Nije sjedio do nogu njihova učena učitelja Gamaliela i zato zapitkuju:

'Otkuda ovaj zna, kad nigdje nije učio Pisma!?' Ne mogav odoljet ni svojoj radoznalosti a ni zluradosti, postavljaju Nazarećaninu izravan upit:

"Tko si, Ti!?" (Iv. 8,25)

Izravno upitan izravno Isus odgovara:

"Početak, koji vam i govorim!...Kad podignete Sina Čovječjega, onda ćete upoznati, da sam Ja...i da govorim, kako me nauči moj Otac!...Ako vi ustrajete u mojoj nauci, zaista ćete biti moji učenici.Tada ćete upoznati istinu i istina će vas osloboditi!" (Iv. 8,25 - 32)

Židovima, koji su slušali te riječi, nikako nije bilo jasno, kako mogu biti oslobođeni, kad su kao djeca Abrahamova slobodni rođeni! Isus Nazarećanin izlaže im ISTINU, ali je oni ne shvaćaju. Govori im o Ocu nebeskom, kojem praotac Abraham tako vjerno služio, a na kog se Abrahama- oni stalno pozivaju.

Nazarećanin poziva djecu Abrahamovu, da čine djela Abrahamova. Govori svima otvoreno i energično:

"Vi sad gledate, da ubijete mene. Čovjeka, koji vam govori ISTINU, koju sam čuo od Boga. Tako Abraham nije činio.(Iv. 8,40) "Zašto ne razumijete moj govor!? Jer ne možete moje riječi slušat!Vi ima

te Đavla za oca i hoćete njegove riječi da slušate, da živite po željama svojega oca. On je bio krvnik ljudi od početka. On nije bio utvrđen u istini, jer nema istine u njemu. Kad govori laž, svoje govori, jer je laž i otac laži!...

Tko je od Boga, Božje riječi sluša. Vi ih ne slušate zato, jer nijeste od Boga. Kad bi Bog bio vaš Otac, vi biste ljubili mene, jer ja od Boga izađoh i k vama dođoh. Jer govorim ISTINU, zato mi ne vjerujete. Tko će me od vas prekorit za bilo kakav grijeh!? Ako vam kažem ISTINU, zašto mi ne vjerujete!?" (Iv. 8,41 - 47)

To je uvelike naljutilo Židove. Ustvrdiše, da Nazarećanin Isus Krist u sebi ima Đavla. Da je stranac = Samarjanin! A on = Nazarećanin mirno im odvrati:

"Ja nemam Đavla. Poštujem svojeg Oca. Vi me sramotite...Zaista, zaista, kažem vam: Ako tko bude držao moju riječ, ne će vidjeti smrti do vijeka!" (Iv. 8,49 - 51)

Židovima nikako nije išlo u glavu, i nisu ni mogli ni htjeli povjerovat, da bi se moglo živjeti do vijeka. Istaknuše činjenicu, da su pomrli patriarsi i proroci, i otac Abraham, i zato rekoše Isusu:

"Jesi li ti veći od našeg oca Abrahama, koji umrije? Za koga se gradiš!?"
(Iv. 8,53)

Nazarećanin im svima odgovori:

"Zaista, zaista vam kažem: Prije nego je postojao Abraham, ja (je)sam!(Iv. 8,58)

Ta riječ u originalu zvuči=glasi: JAHVE=JEHOVA: Onaj, koji uvijek jest!
Onaj, koji vječno postoji!
Onaj, koji ne zna ni za prošlost ni za budućnost, jer on je dnostavno uvijek: JEST!

Za židovske uši to je bilo i više nego previše. Prava pravcata bogohula. Nitko se ne smije izjednačit s JAHVEOM-JEHOVOM! S Gospodom Bogom!

Nazarećanina više nisu mogli ni vidjet ni podnijet:

U Nazaretu je ustvrdio da je PUT Božji!
U Jeruzalemu sad, da je svijetlo svijetlo svijeta i ISTINA, koja oslobađa t. j. da je Sin Božji!

Nikako nisu mogli shvatit ni prihvatit ISTINU, koju je izrekla o sebi vječna ISTINA, da ona jednostavno: JEST!

Prejako je podnevno svijetlo za preslabe oči. Navikle su gled[a]t svijetlo sa svijećnjaka. Zato Židovi začepiše uši i pograbiše kamenje te zamahnuše na Svijetlo svijeta, na ISTINU...A ona se sakri pred kamenobacačima i ubojicama na ISTINU!

Treća zgoda! Bila je u gradu Kafarnaumu, u njegovoj okolini, prilikom umnoženja kruha!

U okolini grada Kafarnauma Isus je učinio čudo: S nekoliko kruhova i par ribica nahranio je pet tisuća ljudi. (Ženama i djeci broja se ne zna.) Razdragano mnoštvo htjede ga učiniti kraljem...A On? On se i ovom zgodom sakri njihovim očima....

Tražili su ga posvud. Nađoše ga istom drugog dana s drugu stranu mora. Iznenađeni, kako je došao tamo, jer nisu vidjeli ni da je lađicom plovio ni da je pješice išao, pitaju:

"Rabi=Učitelju, kako si došao amo!?" (Iv. 6,26)

Nije spadalo na njih ni kad je ni kako je došao tamo. Znajuć njihov interes i namisli, Nazarećanin ih poučava:

"Zaista, zaista vam kažem: Ne tražite me, što čudesa vidjeste, nego kruha jedoste i njim se nasitiste (bez muke). Starajte se za jelo, koje ostaje za vječni život. A koje će vam dati Sin Čovječji, jer Njega potvrdi Bog Otac...Zaista, zaista vam kažem: Ne dade vam Mojsije kruha s neba, nego vam moj Otac istiniti daje kruh s neba! Kruh je Božji onaj, koji silazi s neba i daje život svijetu!" (Iv. 6,26 - 33)

Čovjek može bez sveg, bez ičeg, al ne može bez vode i kruha. Stog bi svaki čovjek najradije, da do kruha dolazi što jeftinije i jednostavnije. Da ga ne mora, proklet s Adamova grijeha, pribavljat uvijek u znoju lica svojeg.(Gen. 3,17) Razumljivo je onda, što Židovi sad mole Nazarećanina: "Gospodine, daj na svagda taj kruh!" (Iv 6,34)

Da je Isus Nazarećanin mislio samo na tjelesnost i prolaznost, na materijalnu neku zakorisnost, onda se sigurno ne bi bio poslije umnoženja kruha sakrio. On misli na duhovnost, na neprolaznost, na vječnost: Na vječni Život u Ocu nebeskom. Zato sad pokušava, da ih pouči o tom glavnom. Uvaživ njihovu molbu, t. j. čuvši njihove riječi, on prosljeđuje u svojem stilu. Sve ih ponovno poučava:

"Ja sam Kruh Života! Tko k meni dolazi neće ogladnjeti! I tko u mene vjeruje,ne će ožednjeti!...Zaista, zaista vam kažem:Tko vjeruje u mene ima Život Vječni. Ja sam Kruh Života!...Oci vaši jedoše mänu u pustinji i pomriješe...Ja sam Kruh Živi,koji siđoh s neba. Tko jede od ovoga Kruha živjet će u vijeke. Kruh, koji ću ja dati Tijelo je moje za život svijeta. Zaista, zaista vam kažem: Ako ne jedete Tijela Sina Čovječjega i ne pijete Njegove Krvi,ne mate Života u sebi!

Tko jede moje Tijelo i pije moju Krv,ima

Život Vječni i ja ću ga uskrisiti u poslje dnji dan, jer moje je Tijelo pravo jelo i moja Krv pravo je piće! Tko jede moje Tijelo i pije moju Krv, ostaje u meni i ja u njemu. Kao što mene posla živi Otac i ja živim radi Oca, tako će i onaj koji mene jede, živjet radi mene. Ovo je Kruh, koji siđe s neba: Ne kao što oci vaši jedoše Mänu i pomriješe. Tko jede ovaj kruh, živjet će do vijeka!" (Iv. 6. pogl. djelomično.)

Bilo to moguće il ne, Nazarećanin je to izrekao i tim sablaznio sve. Smeo je čak i svoje učenike. Kao da je neki val nesnalaženja, pače negodovanja zahvaćao i zahvatio sve. Nisu više znali, što da misle o tom Nazarećaninu. U sebi su prebirali Njegove riječi:

U nazaretskoj sinagogi ustvrdio je za sebe, da je PUT Božji, rekavši: "Vi ste svi svjedoci. Danas se Pismo ispunilo u ušima vašim!" (Lk. 4,21)

U jeruzalemskom hramu reče za sebe, da je svijetlo svijeta. Da je ISTINA, koja oslobađa i svijetli. Što više, da je JEHOVA - JAHVE, što znači, da je On iako Nazarećanin ništa manje nego GOSPOD BOG!

U kafarnaumskoj okolini uvjerava sad,eto, da je Kruh ŽIVOTA, koji je s neba sišao. Da je njegovo Tijelo za jelo i Krva njegova za piće. I da bez tog nitko ne može imat ŽIVOTA do vijeka.

Ne mogavši sve u jedno povezat, vjerski sabrat, pronađoše i odabraše za rezultat:

Otić i više ga ne slušat!

Počeše glasno mrmljat i odlazeć prigovarat:

"Tvrd je govor ovo! Tko ga može slušat?" (Iv. 6,60)

Svi se raziđoše. Nazarećanina svi ostaviše. Samo najvjerniji ostadoše: grupica. Apostoli - njih dvanaestorica. Kao čovjek s ljudske nevjere pita ih sad Bogočovjek:

"Zar vas ovo sablažnjava!?...Hoćete li i vi otić!?" (Iv. 6,61 i 67)

Svi su nikom poniknuli i u zemlju se crnu zagledali. Sve im je izgledalo nevjerojatno. Previše crno. Kao nikad ranije. U ime svih javlja se Petar i tako mučninu prekida. Više bugari nego što pita:

"Gospodine, kamo ćemo ići!? Ti imaš riječi ŽIVOTA Vječnoga. I mi vjerovasmo i spoznasmo, da si Ti Svetac Božji!"(Iv. 6,68 - 69)

Nazarećanina = Bogočovjeka tog trenutka ništa bolje nije moglo ugodno iznenadit i razveselit. Napokon se našao netko, tko ga je shvatio i svoju vjeru u Nj otvoreno ispovijedio. Posvjedočigavno, da je On uistinu Sin Božji. Petar je to na svoj ri-

barski način izrazio: "Svetac Božji!" Isusu je ipak bilo jasno, što je Petar želio i htio reći.

Nazarećanin, dakle, ima riječi ŽIVOTA!On je sâm taj ŽIVOT. Bog! A što bi Bog bio, ako čovjekov ŽIVOT ne bi bio!? Isusova--Nazarećaninova osoba je taj ŽIVOT. Nazarećanin nije došao donijet ljudima ŽIVOT kao što prijatelj prijatelju donosi kruh. Ne! On je osobno taj kruh, koji je ŽIVOT čovjeka = svijeta.

Na samrti ostavljaju ljudi svoje naslove = titule, svoju imovinu, svoju mirovinu i uštedevinu, stanove i kuće i dr. Krist je umirući ostavio sebe sâma. Ostavio je svoje Tijelo, da nam bude jelo = hrana, ŽIVOT naših duša. Ostavio nam je svoju Krv, da iz Nje niču djevice. Ostavio nam je više nego ikad ikom itko, da bismo imali u nebu ŽIVOT kod Oca nebeskog.

U oproštajnom govoru, na pitanje Tomino: "Gospodine, kako ćemo poznati put?"- Nazarećanin Isus odgovara:

"Toma, JA SAM PUT,ISTINA I ŽIVOT!" (Iv. 14,5 - 6)

Nazarećanin je rakao drugim riječima:

Ja sam vaš životni Ideal!
Ja sam ono, što morate ostvarit!
Ja sam to, jedini, i nitko drugi!

Takvo nešto nije se usudio ustvrdit još ni jedan čovjek. Nitko osim Nazarećanina Bogočovjeka Isusa Krista.

Alkibijad pita Sokrata učitelja, jednog od najvećih filozofa svijeta:

'Učitelju, što moram činit, da se svidim bogovima?'

Sokrat iskreno, pošteno odgovara:

'Čekajmo drugog većeg učitelja od mene! On će nas poučit, kako se moramo vladat pred Bogom!'

Krist kategorički nastupa:

'Ja sam PUT!' "Danas se ispuni ova riječ Pisma, koju ste upravo čuli!"(Lk. 4,21)

Umirući Ananda traži od svog učitelja Budhe, da mu svijetlo i vodič bude. Budha odbija, odgovarajuć:'Budi svijetlo sebi i utočište sebi!'

Nazarećanin Isus Krist autoritativno govori:

"Ja sam svijetlo svijeta! (Iv. 8,12)

"Nek se ne plaši srce vaše. Vjerujte u Boga i u mene vjerujte! Mnogo je stanova u kući Oca mojega....Idem, da vam pripravim mjesto...Nitko ne dolazi k Ocu osim po meni!" (Iv. 14,1 - 6)

"Bez mene ne možete ništa učiniti!"

"JA SAM PUT, ISTINA I ŽIVOT!"(Iv. 14,5-6)

"Bez mene ne možete ništa učiniti!" (Iv. 15,5)

Konfucije, veliki reformator Istoka, govori:

'Kako bih se mogao usudit svrstat sebe u red sa savršeno kreposnim čovjekom i s mudracem!?'

Rekao je u stvari: 'Ja ne mogu u samom sebi gledat ideal bezgrešnosti!'

Nazarećanin naglašava:

"Ja sam Uskrsnuće i ŽIVOT! Tko vjeruje u mene, živjet će ako i umre. I tkogod živi i vjeruje u mene, ne će umrijeti do vijeka!" (Iv. 11,25)

Poput njih trojice ovaj put spomenutih postupali su slično starozavjetni proroci. Nikad sebe nisu stavljali nikom za životni ideal. Uvijek su upućivali onkraj sebe: Na Onoga, koji ima doći!

I kad je došao On, Nazarećanin Bogočovjek Isus Krist, Prorok nad prorocima, stavio nam je upravo sebe, svoju osobu, za životni IDEAL, riječju i djelom:

"JA SAM PUT, ISTINA I ŽIVOT!"(Iv. 14,5-6)

Oduvijek je ljudsko srce tražilo svoj ideal. Težilo i čeznulo za njim. I danas. Nažalost, mnogo put na krivim i zamranjenim putevima. Na malom il velikom ekranu. Bilo na kazališnim daskama bilo na plažama. U "zvijezdama i u zvijezdicama"! Uglavnom svijek i svagdje u idolima slobodne raspojasana ljubavi...na svim mogućim (i nemogućim) stramputicama. U "idealima", koja srca ostavlaju praznima.

Naše srce može imat za ideal drugo srce u koliko u tom drugom srcu ima Srca Isusova.

(Lučit svakako treba: Ideal od idola. Ideal kao takav na zemlji ne postoji. Idol, da! Naš je Ideal Isus Krist. Svako ljudsko biće samo je u toliko naš ideal u koliko je u njem ugrađen Isus Krist Nazarećanin = Bogočovjek!...Bez Boga je sve na svijetu varka!)

Naš ideal ima vrijednost osobom Isusa Krista. Zato se ispovijedamo i pričešćujemo. Čim prestane smisao za to, znak je da je u nama izblijedio lik Isusa Krista. S razlogom naglašavamo:

Sve samo radi Krista. Sve radi Nazarećeni na Bogočovjeka Isusa Krista. Zanemario to il prezreo ne znam tko, gorko se pokaje i vječno kaje. Vječna je šteta, što to nisu saznali mladi - na kojima svijet ostaje!

Zašto lutat "Po pustinji i Prašumi" neuredne literature!?
Zašto bludit po studeni i zimi smušenih filozofskih sistema!?

Naše srce traži toplinu ljubavi. To nigdje ne nalazi osim u osobi Isusa Krista Nazarećanina Bogočovjeka.

Što praktično itko ima za život vječni, a ko nerazborito čita neuredne romane?... Mašta se puni nepotrebnim, nepodesnim i nemoralnim slikama. Strasti se razbuktavaju a napasti povećavaju. Volja oslabi i zbog tog lako dolazi do pada. I do vječne katastrofe...

Što praktično itko ima za život vječni, a ko studira filozofske sisteme kao što su: Humanitarizam i religijski modernizam? Freudizam il teozofizam? Majmunski simbolizam, gnjili magizam il pljesnivi racionalizam? Il bilo koji sistem religije znanosti i religije ljepote!?

Ništa. Ama baš ništa. Naše srce ne može živjet od sistema ISTINE. Od teorije LJUBAVI! Od hipoteze ŽIVOTA!

Naše srce može živjet samo od ljubavi i po ljubavi. Ono ljubi samo jedno: Osobu!

Nije potrebno to posebno naglašavat. To je urođeno u svakom, makar i ne znao da ona ljubi samo osobu!

Povežimo tu OSOBU:

S PUTEM, kojim treba hoditi!
S ISTINOM, koju treba slijediti!
Sa ŽIVOTOM, koji treba živjeti!

Tad će: I taj PUT!
I ta ISTINA!
I taj ŽIVOT!

Tad će sve to dirnut u titruće strunâ naših srdacâ i izvabit iz njih najslađu simfoniju ljubavi prema Nazarećaninu!

Svi su velikani povijesnice govorili, pisali i pjevali romanse ljubavi. Svi su oni otrcani kao što je bila, jest i ostat će samo povijest.

Jedini je Isus Krist Nazarećanin Bogočovjek romantičan kao što jest i može biti romantična samo ljubav.

Što dublje ronimo u Njegovo Evanđelje, to više uviđamo, da je Isus Krist ono, što Petar reče: "Svetac Božji!". U tom je upravo razlog, zašto moramo tražit njegov PUT! Njegovu ISTINU! Njegov ŽIVOT!

Jasno je, da ljudi nisu mogli zauvijek živjet sanjajuć sne i rišuć simbole...

Židovi su iščekivali utjelovljeni IDEAL!

Pogani su ga stvarali u zlatu i kamenu, vjerujuć da će tako prisilit Boga da siđe među njih kao ideal njihova srca...

Ni sni ni sistemi a ni kamen kao ni zlato nit išta materijalno nije moglo nadomjestit il ishodit = iznudit životni ideal.

Jaz, koji je izgledao nepremostiv, premostilo je utjelovljenje naših nadâ. Romansa ljubavi: Istinita i stvarna kao što je Bog istinit, stvarno egzistentan.

Eto:

Zato mi ljubimo Isusa Krista Nazarećanina Bogočovjeka!

Zato mi štujemo i slavimo Njegovo Presveto Srce!

Ono nam pokazuje: Pravi PUT!

Ono nam otkriva: Pravu ISTINU!

Ono nas vodi u: Pravi ŽIVOT!

Da, ono: Presveto Srce Isusovo.

U Njemu! Po Njemu! I s Njime:

Možemo tek imat smirenu i koliko toliko sretnu vremenitost.

I bez ikakvih ograničenja:

Zlatnu i blaženu vječnost...

*

"U nesreći gdjekoji ima sreću, i gdjekoji je dobitak na štetu!" (Sir. 20,9)

ALI TEBE NEMA!

Vihori se na me nenadno sorili.
Kô janješce u vučje ralje sam pao.
Dušmani se na me, o Gospode, jao:
Kô pustinjske hijene gladne oborili.
Za spasenje na Tebe sam tek čekao,
Moj Gispode, čekao Te i čekao:
ALI TEBE NEMA!

Tužno je svako moje veče - svaki dan!
Čovjeku sam ovdje, gle, povjerovao;
Za istinu vijek na Tebe pozivao
I zađoh sad u ćor - sokak bezizlazan,
Gdje uzalud glas Tvoj neki duh mi čeka,
Da se javiš kao eho bar - ona jeka:
ALI TEBE NEMA!

Zato, eto, lutam dok na Tebe čekam.
Vičem, grmim, da bezizlaz svoj prolomim,
Makar morô i sebe sâma da slomim
Kao cvijeće, zelen travu ili tvrdi kâm,
Sa spoznajom, da baš na Tebe čekam,
Moj Gospode, da Tebe čekam i čekam:
ALI TEBE NEMA!

Bijeljina,
ljeto: 1975. godine.

BUDIMO I PASTIRI I MUDRACI!

(Božić, 1975. g.)

Ljudski govoreći, misija je moja ovdje odavno završena. Sve, što Gospa Fatimska htjela, to je preko moje malenkosti izvela. Radio sam danonoćno, živeć eremitski. Radio sam i čekao, i napokon dočekô kao labud, da poput starca Simeona izrečem svoj pjev:

"Sad u miru otpuštaš službenika svojega, Gospodine, jer vidješe oči moje spasenje svoje - što mi srce odavno naslutilo, što je dušom osjetilo!" (Lk. 2,29)

Samo rijetki, najlucidniji između vas znaju, koliko je velika i prostrana, kako je teška i mučna, bremenita ova diasporska-razasuta župa Bijeljina:

Duga je oko 140 a široka u prosjeku 40 km. Na tom prostranstvu od oko 5.600 km2 broji žitelja nešto manje od 260.000. Od njih su samo oko 800 rimokatolici. Polovina ih živi u Bijeljini a polovina je razasuta po diaspori.

Do svakog je trebalo doć i donijet nešto korisno, jer blaženije je davati nego li primati! (Dap. 20,15)

Svakom je trebalo donijet poruku spasenja, pružit riječ utjehe, ohrabrenja, jer

Gospodin šalje svećenika, da iscijeli slo mljena srca! (Iz. 61,1)

U svakom je trebalo ustalit vjeru i pouzdanje, da pravi život nastaje istom s onu stranu groba: Na nebu je svijetli raj
A na zemlji kelneraj!

Trebalo je nada sve oživjet i živjet ljubav prema vječnim vrednotama: Ne izabra-- smo mi Gospodina, nego On izabra-odabra nas! (Iv. 15,16)

"Bogu se treba više pokoravat nego ljudima!" (Dap. 5,29)

Sve je to trebalo, prezrev sebe i svoju svijest, da sam kao na mrtvoj straži. Ne obziruć se nikad, što po duhovnoj močvari moram gazit i gazit, i katkad duboko zagazit, da bih mogao jedino cvijeće=lopoć ubrati. I jasno, onda kaljav, blatan ostati, u čudu što to nitko i ne pokušava da shvati. Već obratno.

"Ruganje mi srce slomilo i klonuh. Čekao sam, hoće li se itko sažalit nada mnom, a li nikog nije bilo. Hoće li mi itko pružit utjehu, ali nikog ne nađoh! (Ps. 68,21)

(Opprobrium fregit cor meum et defeci, et expectavi commiserantem, sed non fuit, et consolantes, sed non inveni. =
Improperium expectavit cor meum et miseriam: et sustinui, qui simul mecum con--

stristaretur, e non fuit; consolantem me quesivi, et non inveni!)

Bog je to tako htio, a svatko pametan zna da učenik nije nad učitelja i da učitelj nije kriv, ako učenik nije kadar, da ga shvati. Da je itko shvatio moju malenkost kao učitelja, učenika Učitelja svog, svakako bi bila zla moja kob, budući da je Providnost već davno nada mnom izrekla sud:

Neshvaćen bit i neshvaćen ostat!
Preziran bit i prezren ostat!

Bogu sam darovao ono, što su u životu najviše cijenj: SLOBODU! MLADOST! LJUBAV!

Ti si bio moja prava ljubav.
Za Tebe sam živio, umirao
I svoju: SLOBODU, MLADOST i LJUBAV,
Gospode, Tebi sam darovao!

Bogu sam sve to dao, samo da bih obrađivao Njegov vinograd, koji se odjednom pretvorio u kamenolom:

Što si dobra stvarno učinio
Ako vide, ljudi će prešutjet.
Što si "zloga" možda učinio,
To će vikat i ne će zašutjet.
Moj Gospode, DANAS progovorit
O tom, nerams kim. Može nastat lom.
Već nemam kim se porazgovorit -
Vinograd Tvoj je kamenolom!

Praši se i kamenje sa svih strana frca, leti. I po meni pada. Najčešći i najžešći udari dolaze odonud, odakle bih se najmanje nadat mogao. Od onih, kojim sam najviše sila i vremena posvetio. Ja njih kruhom, oni mene kamenom. Svećeniku dobro, koje bilo kom učinio, i ne može se druga čije uzvratit nego zlim=zlom.

Svećenikov rad i napor ostaje izvor napada i s desna i s lijeva, kako iznutra tako izvana. Nisam osobno izuzetak. Moram o sam svojevremeno reći

UDARANI -
SA SVIH STRANA UDARANI:
Gdje da sađem
I lijek nađem
Ovoj svojoj gorkoj rani,
Kad sam SA SVIH STRANA UDARANI!?

Svim tim nit se hvalim niti žalim. Konstatiram samo. Bogočovjek za sebe reče'Zvijeri zemaljske imaju svoje brloge; lisice svoje jazbine i jame; ptice nebeske imaju svoja duplja i gnijezda; a Sin Čovječji nema mjesta, gdje bi naslonio glavu svoju!" (Lk. 9,58)

Snagom svetog Reda svaki je svećenik pozvan i usmjeren da bude drugi Krist. Zašto bih se onda stidio za sebe reći:

Svećenički moji zalogaji
Bili su suzama zaliveni!

Svećenički moji koracaji
Bili su krvlju poliveni!

Sve to zažeto, u jedno uzeto, dopušta mi u najdubljoj poniznosti ponovit riječi onog Taržanina Pavla:

"Dobar sam boj bio, trku završio, vjeru sačuvao. Još preostaje čekat vijenac neuveli, koji će mi Gospodin dati, ako ustrajem u vjeri!" (II Tim. 4,68)

Obraćam se prvo župljanima. Vama, koji redovno il bar češće crkvu i groblje posjetite i Krista radi moju osobu toliki niz godins podnosite. Svima hvala! Najvećma Bogu Hvala! Nek On plati svu Vašu dobrotu! Kad se najmanje budete nadali.Kad je ljudska pomoć najdalje, Božja je najbliže...I obratno nek bude!!!

Za župnika niste dobili Anđela s neba,nego čovjeka nepoštođena ljudskih manjkavosti i slabosti.

"Si licet exemplis in parvis grandibus uti! = Ako je dopušteno s malim uporediti veliko!" (Ov. Trist. I, 3,25), onda zborim s Taržaninom Pavlom:

"Nemam se čim hvalit. Ako se ičim smijem pohvalit, hvalit ću se svojim slabostima, jer se snaga kreposti učvršćuje u slabostima." (II Kor. 11 i 12)

Nisam anđeo s neba. Smrtan sam čovjek. Kao i svaki drugi čovjek, potomak sam prvo--- stvorenog sina zemaljskog. A materinu krilu sačinjen sam kao čovjek: u devetmjesečnom vremenu, sjemenom čovječje snage, nakon osjetne radosti, da jednom ugledam svijetlo dana Gospodnjeg i proplačem prvi ljudski glas kao i svatko između vas. Nakon rođenja udisao sam zajednički zrak kao što to i svi drugi čine. Kao što i svim drugim biva, kad sam se prvi puta digao da bih prvi puta prohodao, prvi put sam pao. Dizao sam se i padao. (Mudr. 7,1-5)

Dizao sam se i padao ne samo doslovno već i duhovno=alegorički rečeno. Respektirajuć Taržanina, znam: Dok sad stojim, pazit moram da ne padnem. (I Kor. 10,12)

Sve u svoje vrijeme. Sve je Bogom dano. I ma za sve vrijeme. Vrijeme plaču i smijehu. Vrijeme tugovanju i igranju. Vrijeme, kad se grli i rastaje. Vrijeme, kad se šuti, pjeva i govori. Vrijeme, kad se ljubi i mrzi. Vrijeme, kad se (sam sa sobom) ratuje i miruje. (Prop. 3,1-8) Ni jedan čovjek nije toliko pravedan, da bi samo dobro činio i nikad se ne ogriješio! (Prop. 7,20)

Cvijet otvara svoje čaške nebu i suncu, da što više svijetla primi. I Božje rose. Moje se srce s dušom otvaralo Bogu, da što više Njegove milosti primi. A za vas. Da vašim duhovnim žilama poteče i

teče duhovno mlijeko. Za život Božji, za život dostojan čovjeka. Živeć tim životom učinismo nešto svi zajedno za vidlji vu slavu Oca nebeskog-za Njegovu Crkvu.

Za obnovu naše crkve i crkvenih objekata utrošismo do danas pozamašnu svotu. Gledajući omjerno premalo su žrtvovali sami Bijeljinci a sve ostalo vanbijeljinci kako iz tuzemstva tako iz inozemstva. Oni, koji štuju Kraljicu Orienta.

Naša je Crkva preko svojeg službenika znala izić u susret svakom. Bacite samo letimični pogled na svoje stanove, djece se svoje sjetite, na brzinu se preračunajte, i za svakog između vas rezultat bit će porazan. Bože sačuvaj, da bih vam to prigovorio. Ni slučajno! Štogod ste od crkve il od moje malenkosti primili, Bog vam to blagoslovio! Štogod ste crkvi il mojoj osobi učinili, Bog vam to stotinu put blagoslovio...I obratno, ako Bog želi!!!

Kad se radi o pomoći za crkvu, i njenog službenika, sve spopada neki strah, koji je mnogovrstan. Jedni se boje, da bi pomažući crkvu usporili podizanje svog životnog standarda i izobrazbu djece. Drugi, da bi bili možda od nekog krivo po--gledani i ostali bez službe iako su pismeni i znaju da USTAV SFRJ svima garantira slobodu savjesti i vjeroispovijesti. Treći, vodeć najstrožu svoju ekonomsku računicu, budno paze, kako da se najvje-

štije okoriste životom crkve i njenog slu
žbenika, dok visoko kotira. Isto kao i
njegovim umiranjem - poprijekim gledanjem.
Da ništa ne promisliv̌ši, kao pravi pozem
ljarci, svoj karakter upriliče Judi, koji
se znao okoristit kako Kristovim životom
tako Njegovom smrti:

Trideset srebrbika zaraditi!

Prodat uzvišeno Božansko
za nisko zemaljsko ljudsko!

Objelodanjena je knjiga:

"BIJELJINSKA GOSPA FATIMSKA =
KRALJICA ORIENTA".

Po njoj su saznali za fatimsku poruku i
oni, koji to možda nikad ne bi saznali.

Seneka reče za čovjeka:

"Par Deo dignus! Vir fortis cum adversa
fortuna compositus! = Čovjek je skoro
jednak Bogu! Prehrabar je za borbu sa
(zlom) sudbinom!"

Nisam Anđeo s neba. Čovjek sam. Smrtan i
slab. "Homo sum: Humani nihil a me alie-
num puto! = Čovjek sam: Ništa ljudsko ne
smatram sebi stranim!" (Ter. Heaut. 77)

Ničim se ne izjednačujem s Bogom. Prihva
ćam Njegovu volju, da se uvijek odvažno
borim protiv svoje zle kobi. O vidljivom
"sine ira et studio! = bez ikakve pri---
stranosti", nolim nek svatko sudi i pro-

sudi. O nevidljivom samo Gospod sudi. (Si-
ne ira! Cfr. Tac. Ann. I,1!)

Rado priznajem: Ima boljih svećenika od
mene!

Priznajte i vi: Ima boljih župa od vaše!

Priznajmo svi: Bolje poslaše boljima...
Mene poslaše upravo vama!

Dok ste se vi na svoj način zabavljali,
puštajuč brade uz zolufe, radio sam
duboko u noć.

Dok ste vi zasluženim snom provodili noć
bdio sam i bdio noć i noć, želeć da
već bude jednom zadnja moja noć!

Dok ste vi za uložen svoj napor tražili
i imali odmor, dotle sam morao žrtvo
vat sve - i osjećat krajnji umor!

Dok ste vi uvijek bili svoji, dotle sam,
eto, morao biti vaš, kao "Čovječji
Sin" i govorit vam kao Jesenjin:

"Ja čuvao nisam sile svoje
Za tihi život, što se smiješka;
Jer premalo stazâ pređeno je
A učinjena mnoga greška!"

Svima odajem priznanje, poštovanje i za-
hvalnost. Bili ste spontani i neposredni.
Reagirali po svojoj kulturi: Kao vrhovni

sudac i isparit se u svoja "lovišta". Po zvat i ne sačekat. Najavit se i ne doć! Teško je sve to shvatit...Ni najmanje ne liči na dobru volju za duhovnu izgradnju. Na rad za kraljestvo Božje.

"Tko ne radi nek i ne jede!"(II Sol.3,10)

"Molitva s postom i milostinjom bolja je nego blago u zlatu gomilati!"(Tob. 12,8)

To nam, eto, poručuju Pavao i Tobija.

Poštovani i dragi Gosti!

Srcu mojem izuzetno ste dragi. Kozmopolit sam. Ne gledam nikakvu ni nacionalnu ni konfesionalnu pripadnost. U čovjeku gledam samo čovjeka. To je prva pripadnost, koja za mene kao čovjeka vrijedi...

Gosti poštovani i dragi! Dolazili ste amo uvijek. Došli ste, eto, i sad. Mirno i kulturno kao što to uvijek činite...

Dobro nam došli! Uvjerenja smo, da prema nama gajite iskrena osjećanja. Da ste u zajedništvu s nama kao subraća i susestre.

Na žalost, naši pređi nisu imali takva naziranja... A Bog = Onaj, koji znade pisat pravo i po krivim našim ljudskim linijama, poslužio se činjenicom, svojim pripuštenjem, kako bi nas, jer su zatajile sve naše religije, udarivši po glavi,

uvjerio u neophodnost bratstva i jedinstva, jer živimo u jednoj državi, koju zovemo SFRJ.

Svi smo mi djeca jednog Oca nebeskog.Sve nas grije jedno Sunce. Svi živimo na jednom Planetu, koji zovemo Zemljom. I svi težimo jednoj svrsi, koju nazivamo srećom. Nigdje ona ne postoji na ovoj našoj grešnici Zemlji. Vjerujemo neodoljivoj slutnji srca, da ona ipak negdje postoji. Da: U Bogu, u vječnosti!

Svatko između nas teži za jednim zagrljajem, koji nikad ne će prestati. Za jednom ljubavi, koja zna samo za uspon=kulminaciju a nikad za pad=deklinaciju, isključujuć svaku eventualnu deviaciju.

To ne postoji u vremenu. Duhom Svetim vođeni slutimo, da to ipak postoji "negdje" i zato idemo i tražimo dalje. Nekako smo primorani uzvjerovati, da taj "negdje" mora biti vječan, i ne divan već predivan! "NEGDJE!"?

Taj divni = predivni "negdje" ništa nam na ovom svijetu ne može dočarat kao muzika. Bajoslovno, rajski. Istina je: Presta ne li muzika svojim nevidljivim dirkama prebirat strune naših duša, i nesretnijim i bolnijim odmah postajemo već što smo bili ranije. Osamljenijima, nego što smo bili prije. Uživimo se stog ovaj put u svijet muzike!

Chopin je znao svojim sumornim akordima, predivnim, uljuljat nas sve u sutone osjećajne sonornosti!

Bach je dao osjetit bol zbog sljepila, kojim je bio pogođen u svojoj dubokoj starosti.

Mozart je napisao "Requiem!" samom sebi. Kad posljednji akord samre, duša nam zamre!

Wagner nas uvodi u draž otkupljenja i milje uskrsne radosti tragedijom Velikog Petka djelom "Parsifal!".

Beethowen, odjednom ogluhjeli, poručuje nam u IX Simfoniji:
"Grlim vas, milijuni, nad zvjezdanim šatorom mora, gdje stanuje dobri Otac!"

Muzika je jedno, stvarnost drugo. U vremenu čezneno za vječnim...

Ljepotu kušamo, a ona izčezava tako, kako je dotičemo! Ostari prije, nego je i pravo zagrlimo.

Svoj standard povisimo i odmah uvidimo, da smo siromašniji nego što smo ranije bili.

Okušamo li moć, osjetimo nemoć!

Osjećaj se budi, da smo više nego ljudi!

Čim se nad drugima uzvisimo, neminovno se istovremeno kao đubre osjetimo!

Nismo nikakvi nadljudi, nego samo bijedni slabi ljudi!

Bez Boga smo odveć mali, premali, ni najmanje humani.

Svojim bijesom pretvorismo cvjetna polja u krvave Hakeldame!

Vjerskim dezinteresom nakljukasmo svoje mozgove i napunismo srca.

Atom smo proučili. Na Mjesec i Mars uspješno smo aterirali. Na domaku su Sirius i Saturn...

Svemir smo izmjerili. Suzviješđa izbrojili. Preko milijardu i pol zvijezda već smo fotografirali. Pa ipak većim smo neznalicama postali, nego što smo ranije bili. Na veće smo neoznanice naišli...

Elektronikom ekonomiju usavršismo i odmah rane na rukamaod čavala osjetismo. Tražimo, ne nalazimo! Kucamo, ne otvara nam se! Žudimo za blagom sjenom kraj mirnih vodâ, što nastaje iz svježih potoćićâ, planinskih, koji simboliziraju život. Neodoljivo težimo, da tijelo svoje odmorimo i duh svoj upokojimo, što nas u Božićnoj Noći dovodi u Batlehem-Kuću Kruha. Bogu, u kojemu živimo, mičemo se i jesmo. (Dap. 17,28)

Jedino u Njemu, po Njemu i s Njime, imaju opravdanje riječi proroka psalmiste, u duhu religije i naše narodne revolucije:

Kako je lijepo i ugodno,
Kad braća žive zajedno!

Kako je lijepo i ugodno,
Kad sestre žive zajedno!

Nada sve je lijepo i ugodno,
Kada svi žive zajedno!
(Ps. 132,1)

U Božjem ovom hramu uvijek ste rado viđeni:

Vi, koji bjeste i jeste Pastiti!
Vi, koji bjeste i jeste Mudraci!

Želja je moja, službenika oltara=euharistikona:

BUDIMO I PASTITI I MUDRACI!

Daljnje riječi osvijetlit će to bar donekle. U potpunosti sagledat ćemo sve tek kod Oca nebeskog - ponizno se nadamo!

Vjekovni je problem, i upit:

Kako je moguće, da prolazni, dnevni hirovi na toliko pristaša nailaze, a neprolazne vječne vrijednosti tako malo poborni ka nalaze!?

Gdje je razlog, da su prepune kinosale, hale i kafane, muzičke, plesne i druge dvorane a prazne crkve i njine vjeronauč ne dvorane!?

Zašto se crkvi = religiji ne može posvetit ni jedan sat sedmično, dok se za"trice i kučine" posvećuje vrijeme i novac bezgranično!?

Kako u daljoj tako u bližoj prošlosti u crkvi su mnogi naučili sa sviranjem na orgulje i druge korisne vještine. Bili su pametni. Sve osta nedostupno onima, koji to nisu. Bježe od crkve kao Vrag od tamjana. Dosljedno sebi. Vrag dobro zna, gdje mu je mjesto. Za nj uvijek nađe mjesto i do ličnu formu.

Dubinsko, filozofsko teološko razjašnjenje na sve to, daje nam prva Božićna Noć. Prvenstveno prvotna prvobitna. Bogočovjeka, Boga u liku čovjeka, nađoše samo ponizni:

PASTIRI I MUDRACI!

Jednostavni i učeni. Drugačije nije ni moglo biti. Božanstvo nalazi i može naći samo čovjek ponizan: Jednostavan i učen, PASTIR I MUDRAC!

I jednog i drugog povezuje poniznost. Zato je i rečeno:

BUDIMO I PASTIRI I MUDRACI!

Božanstvo je toliko visoko i tako duboko, da ga ne može doseć ni najveća mudrost. Stog mudrac ponizno priklanja svoj um i ponizno vjeruje, povlačeć dakako iz tog

nužne konsekvence...Pastir, osjetiv naprosto, da mu razmišljanje o tom: Da li Bog postoji ili ne!?- ništa ne bi koristilo,u svojoj jednostavnosti odmah se ponizuje, i skrušuje i vjeruje.

I kako bijaše na početku, one prve Božićne Noći,tako je i sada. Tako će biti i kroz vjekove!

Boga mogu naći i nalaze samo:

Veoma učeni = MUDRACI!
Veoma jednostavni = PASTIRI!

Boga nikad ne mogu naći oni, koji misle, da su učeni; koji misle da su jednostavni.

Boga nikad ne nalaze uobraženi! Oni, koji poput Nitschea sebe stavljaju na oltar umjesto Boga:

I da sačuvaju unosnu službu=pune plaće!
I da se ne zamjere sistemu, u kojem im je i više nego lijepo, pa nemaju vremena za tuđe probleme!
I da uvijek budu u skladu sa svojim karakterom, po kojem je isto obraz što i đon!
I da sačuvaju svoje sekretarsko mjesto, s kojeg se najlakše okreće kako vjetar duva a primanje osigurava!
I da budu neuočivi oportunisti u socijalizmu kao što htješe biti, i bjehu, Juda i Toma u Kristovo doba.

Tako je najlakše ignorirat ono: "Memento, homo, quia pulvis es et in pulverem reverteris!=Sjeti se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah opet povratiti!"

U božićnoj smo noći. Kraj Novorođenoga Kralja Isusa krista.Nalazimo samo PASTIRE I MUDRACE. Veoma jednostavne i veoma učene. One, koji u poniznosti svojeg srca nalaze Pastira svih pastira i Mudrost svake mudrosti.

Tražili su u svojem životu svijetlo i našli su ga.

Tražili u svojem životu Život i našli su ga!

Sve su to našli, jer Bogočovjek u ovom vremenu za sebe ustvrdi:

"Ja sam svijetlo svijeta!" (Iv. 9,5)
"Ja sam put,istina i život!" (Iv. 14,6)

U prvoj Božićnoj Noći nalazimo predstavnike samo dviju društvenih klasa, koje će uvijek nalaziti Krista i bit uz Krista!

Svijetlo i život shvatiše i uhvatiše samo Anđeli na Nebu i jedna zvijezda u Svemiru. Pastiri saznav za to od Anđelâ,polaze za Anđelom i nalaze svojeg Pastira. Put Magâ = Mudracâ, učiteljâ kraljevâ, bio je mnogo duži. Oni su istraživači

Neba. Svijetlom svojeg razuma slijede svijetlo Čudne Zvijezde, koja se odjednom pojavila na nebu. Kad je kod Jeruzalema izgubila svoj sjaj, zaključiše, da je tu Svijetlo Svijeta! I nađoše Svijetlo, koje nazivamo: M$_u$drost. Mudraci doista nađoše Mudrost.

Pastiri su odveć jednostavni ljudi. Ništa ne znaju o svjetskoj politici. O međunarodnim problemima, aktivnoj koegzistenciji = interdepedenciji (Toma Akv.).

Pastiri ništa ne znaju ni o umjetnosti ni o književnosti. Njih ništa ne zanimaju rimski imperatori. Za njih nemaju čar ni rimski pjesnici ni grčki kipari. Odveć su sitni, da bi vodili račun o skandalima na Herodovu dvoru il brinuli za učenoga Gamaliela, koji u hranu pažljivo prebraja:Sedamdeset puta sedam godina do dolaska Mesije.

Pastiri ne znaju za svijet. Ni svijet ne zna za Pastire. Za progres društva oni i ne znače ništa. Nisu nikakva ni javna ni tajna policija, agenti prepredeni = badavadžije najskuplje plaćeni.

Magi su učitelji kraljevâ. Za njih zna i tekako društvô. I oni za društvo - kao svatko za kravu muzaru.

Magi vode račun o svemu. O mirovanju i o ratovanju. Uče kraljeve, što moraju činit = radit. Uče ih upravi.

Prema zvjezdanim znacima Magi = Mudraci usmjeruju daljnje svoje akcije. Oni = istražitelji-ispitivači Kozmosa nađoše se, eto, odjednom pred zagonetkom. Pred Čudnom Zvijezdom. Kad je već tu, onda ona sigurno nešto posebno znači. Ispitujuć postupno Nebo, idu Magi do kraja...

To ih je dovelo do cilja!

Prve Božićne Noći vidjeli su i gledali Čudnu Zvijezdu i toliki drugi. Za sve je ona bila samo z v i j e z d a ! Jedino je za Mudrace bila Čudna Zvijezda. Uzrok divljenja, razlog daljeg ispitivanja. Istražujuć njeno porijeklo, i uzrok, našli su ono bitno: Mudrost! Boga srca svoga! Bogočovjeka. Bitnu = Utjelovljenu Mudrost!

Bogočovjek Mesija Isus Krist, gledajuć iz svojih jaslica u Betlehemu, vidio je ispred sebe predstavnike dviju društvenih klasa, koje će Ga uvijek nalazit i Njemu=Bogu služit. Vidio je:

PASTIRE I MUDRACE!

Vidio je jednostavne i učene!

Pastiri jesu jednostavni ljudi, ali znaju dvije veoma važne stvari za život. Znaju za boga iznad svojih glava i za ovcu do svojih nogu. Vidjev čudno svijetlo i čuvši riječi Anđelâ, uzimaju jednu od

dvije stvarnosti i odnose je kao poklon drugoj stvarnosti. Bogu, koji leži u jaslama kao Janje, već od početka određeno za klanje.

Mudraci=Magi, istraživači Neba, u čudnom sjaju prve Božićne Noći naziru i otkrivaju djelo Božjè - Božjih ruku!

Kad je prvi, sovjetski satelit, prokružio vasionom, netko je u zagrebačkom Vjesniku napisao:

'Tom veleumu treba palit svijeće na oltaru!...'

Malo se premislimo i zamislimo. U samu nelogičnost i nedosljednost čovjeka!

Što je u stvari prvi satelit (danas ih ima nešto manje od dvije tisuće) stavljen u orbit!?

Ništa drugo, nego nekoliko desetina ili nekoliko stotina kilograma materije,koja već postoji, po zakonima koji već postoje, stavljeno u pokret!

I tome se, eto, današnji čovjek divi! S pravom. I svijeće želi palit = prèpòruča na oltaru (zašto li, Bože moj, ne znam, kad službeno ne vjeruje!). S pravom!

A Bogu, Onomu, koji je materiju iz ničega sa stvorio, koji je toj materiji zakone kretanja odredio, tom se čovjek ne divi!

Zna li čovjek današnjice, koliko mu je do prve zvijezde u **Svemiru** = Vasioni!?

Reći ćete: "Do prve zvijezde Proxima Centauri imamo oko 40.000 (četr deset tisuća) milijardi kilometarâ, odnosno do četiri i pol svjetlosne godine. Pokušajmo si to na bilo koji način predočit. Shvatit. Svakako će nam pomoć osnovno znanje o svijetlu, o njegovoj brzini, koja nam i pomaže da govorimo o svjetlosnoj godini.

Svijetlo se kreće brzinom od 300.000(tri stotine tisuća) kilometarâ u sekundi.

Slikovito rečeno: Uhvativ se za zraku našeg Sunca, trebamo nešto preko osam minuta da stignemo do Sunca.

A da stignemo do prve zvijezde trebamo četiri i pol godine. Isto toliko, ako želimo, da se na Zemlju vratimo.

Zna li čovjek današnjice u kakvoj epohi živi!?

Na žalost, neshvatljiv je za vječne vrijednosti:

Kao leptirić zlatokrili trčkara=letkara od cvijeta do cvijeta. Zadivljen samome sebi, svojem umijeću i tehničkom dostignuću, želi pošto poto udovoljit kumiru strasti, s nadom da će iskapit ocean sla

sti. Žudi za onim časom, u kojem bi zajedno uskliknut mogao na usta Fausta:

"Zastani, trene, ovako krasan
I ovako slastan!"

Čovjek današnjice ne dopušta ni primisao, da bi jednom kao i Faust mrtav pao i izdišuć dovikivao:

"Mehr Licht! = Više Svijetla!"

Rijetki su danas oni, koji su principijelni i nezadrživo ljube Krista, uprkos činjenici da ispod Njegova Križa stoji Nevini Ivan i stalno zamahuje Križem na sve četiri strane svijeta pravcem četiriju edenskih rijekâ.

Mnogobrojni su protivnici Kristovi, koji Ga paklenski mrze. Hvataju se neodgovorno za utopljeničku slamku, dosljedni svojoj "znalačkoj (ne)kulturi. Sipaju vodu u sito, dokazujuć pametnima, da Isus Krist nije historijska ličnost - osoba - a po Njemu računaju n. e. = našu eru: Od Kristova rođenja. Tako datira naša era, bilo to kom pravo bilo to kom krivo. Mao Tse Thun je to pametno respektirao...

Za Kristove Rođenje znali su i Hitler i Staljin.

Kristovo Rođenje službeno nije ni pokušao zanijekat nitko kod nas-bilo bi glupo!

Isus Krist nije nikakavkozmonaut, koji je nekim NLOm, letećemi tanjurom, aterirao na zemlju = prizemljio se i tu ostao.

Isus Krist je historijska ličnost, i znali mi to il ne znali, svakog dana podešavamo svoje satove i datume prema Rođenju Njegovu - Bogočovjekovu.

Kako su smiješni oni, dirigirani, koji upisujuć nužno u dnevnike, kasnije djeci tvrde:

Muhamed je sigurno postojao!
Za Krista nije sigurno.

Pošteno bi bilo reći:

Našu il novu eru računamo po Rođenju Isusa Krista.

Za Muhameda ne znamo godinu rođenja, al rođen poslije Krista (n. e.) vjerojatno godine te i te...

Ali, teško je biti pošten.
A najteže je biti čovjek!!!

Jedni spoznaju kad tad a drugi baš nikad:

"Vanitas vanitatum et omnia vanitas nisi Deo servare eumque amare! = Taština nad taštinama sve je i trka za vjetrom osim Bogu služit i Njega ljubit!"(Prop. 1-2)

Uzev sve to u obzir, zar itko pametan može i smije negirat tvrdnju suvremenih moralistâ:

'Epoha je naša isto, što je i pomodna žena = pomodarka, koja vitkim svojim nožicama odigrava zadnji=smrtni ples!' Razumi je se: Svoj!

Koliko smo PASTIRI!?
Koliko smo MUDRACI!?

Rečeno je i ponovljeno:

BUDIMO I PASTIRI I MUDRACI!

PASTIRI hvataju svoju ovcu, da je odmah svojem Bogu poklone.
Da se ujedno i sami svojem Bogu poklone!

MUDRACI uzimaju zlato, tamjan i plemeniti mast = mirhu, da sve to Bogu poklone.
Ujedno, da se i sami osobno kao MUDRACI Bogu = Utjelovljenoj Mudrosti poklone!

PASTIRI nose ovcu. Najveću banknotu svojeg vremena. (Pecus znači: Ovca. Odatle i me novčanici: Pecunia = novac!)

MUDRACI odnose:

Zlato. Bogočovjek će kraljevat!
Tamjan. Bogočovjek će svećenikovat!
Mirhu. Bogočovjek će kao čovjek umirat!

Prve Božićne Noći neki su bili odveć spo-

ri, da bi požurili. Neki su bili odveć ponosni, da bi se sagnuli i u Špilju zaviri li. Tako ostadoše bez ugođaja radosti, koji pruža jedinstveni prizor u Špilji: Gledanje najskladnije Obitelji Svijeta!

JOSIP, dostojanstvenim mirom, u najdubljoj pobožnosti, u svojem klanjanju Novorođenom Kralju Bogočovjeku, i brigom za Nj, i Njegovu Majku Djevicu Mariju, daje sliku = ideal svakog čovjeka kakav mora bit, ako želi brak sklopit. I svakoj ženi, kakvog će supruga tražit...

MARIJA cijelom svojom pojavom odaje činjenicu, da je najljepša Žena i Prva Ljubav Svijeta. Ona je upravo ono, što svaki muškarac ljubeć svoju ženu ljubi. Ona je nesumnjivo ono, što svaka žena kao svoj životni san želi bit, kako bi se nekom svidjela da jeuzljubi i na taj način postane uzor-majkom!

ISUS, primajuć darove smješka se i ručice svoje pruža na zagrljaj svima. Širi svoje ručice baš kao što će i kasnije učinit na Golgoti za spasenje svima. Uvijek je isti! Od početka do kraja...Upozorit će jednom sve prako apostola=svećenika: "Tko vas sluša, mene sluša! Tko vas prezire, mene prezire!"(Lk. 10,16) Svima će nam upravit riječi: (Vinea mea electa! = Vinograde moj odabrani!" (Iz. 5,1)

U njegovu duhu pjesnik je rekao:

Vinograde suzo moja
Rasplamtjele vrele zjene,
Zar nadanja - prava moja
Sva iskrenu proti mene:
Zar si morô baš nevjerom,
Da mi vraćaš mjesto vjerom!?

Bogočovjek je kao betlehemsko Djetešce držao na svojim ručicama kuglu zemaljsku, na kojoj mi živimo i dišemo.

Na kalvariji = Golgoti kao Raspeti, s rukama čavlima probodenim, držao je istu zemaljsku kuglu. Jest, držao ju je a s njom je držao i sudbinu svijeta:

Da nas sve otkupljuje
I kao lozosječa suvišno odbacuje!

Svakom između nas:

Vi, vjernici, bez obzira na bilo kakvu boju il pripadnost!
Vi (ne)vjernici, koji mislite, da ste nevjernici!
Vi Gosti, koji ste nam uvijek dobri gosti, al ne znate što ste!
Vi svi zapjevajte skupa s nama,
da veselje bude veće svima nama:

"Veselje ti navješćujem...

Narodi nam se Kralj nebeski!...

Djetešce nam se rodilo!..."

B O Ž I Ć - D I J E T E !

Naslov pomalo čudan. Dvosmislen. Istovremeno govori o Bogu kao Malom, kao o Djetetu t. j. o Božiću i o djetetu.

To samo na prvi pogled izgleda. Govor je samo o jednom jedinom, o svakom između nas kao o Božjem djetetu.

Da to lakše shvatimo, il uočimo, riječ je o Betlehemskom Djetetu Isusu Kristu, Novorođenčetu, a zatim općenito o djetetu i o svakom nas kao Božjem djetetu.

Evanđelje sažeto donosi:

"Rodi svojeg prvorođenca i nadjenu mu ime: Isus!" (Mt. 1,25)

"Kad su bili ondje - u Betlehemu - Ona rodi svojeg Prvorođenog Sina, povi Ga u pelenice i položi u jasle. U gostioni za njih nije bilo mjesta!" (Lk. 2,6)

"K svojima dođe i svoji ga ne primiše... I Riječ je postala Tijelom i prebivala je među nama. I vidjesmo Njegovu slavu, slavu kao Jedinorođenog od Oca, puna milosti i istine!" (Iv. 1,11 i 14)

"Nebo se veseli, zemlja se raduje. Buči more i što je u njemu. Raduje se polje i što raste na njemu; klikću sva šumska drveta!" (Ps. 96/95,11-12)

Povijesno gledano BOŽIĆ-DIJETE istovremeno spaja i razdvaja.

Ako se i za jedan Blagdan ili zgodu može reći: "Združila nas je u jedno ljubav Kristova!", to se sa sigurnošću može reći za blagdan Božića.

Poneseni nekom tajnom neodoljivom silom, ispunjeni nekim otajnim miljem, tako se lako nađemo pred Betlehemskim Djetetom. Kao u nekom zanosu = ekstazi pjevamo:

"Djetešce nam se rodilo:
U jasle se položilo!
Isuse mileni Bože moj,
Srce Ti dajem, da sam Tvoj!

Čast budi dika Malenom
Isusu za nas rođenom!..."

"TIHA NOĆ, sveta Noć:
Sve već sni sanak blag
Samo Josip i Marija
Bdiju: Dokle Sinak drag
Sniva rajski san!

TIHA NOĆ, sveta Noć!,
Bože moj, smiješak Tvoj,
Kako drag je s ustašca tih;
Mir nam dijeli sladak, tih:
Sviće novi dan!

TIHA NOĆ, sveta Noć!,
Pjeva svet rajski svijet,
Slaveć Boga i tješeć nas.
Anđeoski ori glas:
Dođe Isus Spas!"

Dirljiva je jedna anegdota:

Godine 1945. došli su na božićnu ponoćku u mjesnu župsku crkvu i niški zarobljenici - Nijemci...

Tuđina je već sâma po sebi teška. I gorks. Najteža je i najgorča robu. Odvajkada. Da nas ratnom zarobljeniku, zvao se ne znam kako i bio on ne znam gdje. Tu i tamo prosine tremitak, u kojem se zaboravi vlasti ti udes...Slično je bilo u Nišu...

U vrijeme svečanih zgodâ kod svete Mise = Liturgije na Prikazanje - Offertorij pjeva se obično:

Suscipe, Domine,
Universam libertatem meam!
Accipe memoriam, intelectum
Atque voluntatem omnem!
Quidquid habeo vel posideo
Mihi largitus es.
Id Tibi totum restituo
Ac Tuae prorsus voluntati
Trado gubernandum.
Amorem Tui solum
Cum gratia Tua mihi dones
Et dives sum satis
Nec aliud quidquam ultra posco!

Primi, Gospodine,
Svu moju slobodu!
Primi pamćenje, razum
I svu volju moju.

Štogod imam il posjedujem
Darovao si meni.
To sve Tebi vraćam
I potpuno predajem
Tvojoj volji na upravljanje.
Daj mi samo, da Te ljubim
I daj mi svoju milost,
Pa dosta sam bogat
Nit štogod drugo više tražim!

Časna sestra je intonirala međunerodnu božićnu pjesmu:

TIHA NOĆ!
STILLE NACHT!
SILENT NIGHT!

(Silent night! Holly night!
All is calm. All is bright.
Round Joseph, Virgin Mother and Child
HollyInfant so tender and mild:
Sleep in heavenly paece!
Sleep in heavenly peace!)

U cijeloj božićnoj ponoćki to je bilo o no pravo: Najistinskije i najdirljivije.

Zarobljenici su se odjednom osjetili ne ratnim zarobljenicima već zarobljenicima ljubavi Betlehemskog Djeteta, Božje ljubavi. Nitko se od njih nije mogao sjetit ni jedne uspavanke, koja bi djelovala svojim akordima kao:

"Sleep in heavenly peace! =
Sniva rajski san!"

Svaka je Božićna Noć tiha. Za zarobljeni ke bila je više nego tiha. Ali, kad su čuli zvuke pj e:

"TIHA NOĆ!-STI LE NACHT!-SILENT NIGHT!",

sve se odjedamput promijenilo. Svatko je svoje srce otvorio, da bi mu kroz tu pje smu Bog lakše i tiše govorio.

"Tko pjeva, dvostruko moli!" - kaže naš narod. S tim se usklađuje Ljermontova:

"S duši kak bremja skatisja
Somnjenije daljekò...
I vjeritsja i plačetsja:
I tak ljehkò, ljehkò!

Kao breme s duše spane
Teška sumnja, što nestane...
Pa vjeruje opet jako:
Plače duša lako, lako!"

Svaka molitva, pogotovu pjevana, s Bogom nas spaja. I međusobno. Naročito, ka smo pred Betlehemskim Djetetom, koje nas istovremeno i spaja i razdvaja. Povijesnicu prvo, pa onda nas.

Rođenjem razdvojio je Krist povijesnicu:

Na vrijeme prije rođenja Kristova!
Na vrijeme poslije rođenja Kristova!

Svi pismeni danas znaju zašto čitaju:

Prije naše = nove ere!
Poslije naše = nove ere!

Nepismeni to ne mogu shvatit. Lakše im je poput noja zarit kljun u pijesak, ra tvrdit, da ništa ne postoji ili nije uopće stvarnost što se iz žablje perspekti ve ne vidi, jer on - NOJ - to ne vidi.

To je svojstveno samo duhovnim patuljci-- ma i pingvinima...

Činjenica je svakako, koliko god ponekom zazorna bila, da nas Betlehemsko Dijete i spaja i razdvaja. Povijesno.

"Sapienti sat! = Pametnom je dosta!" (Pa metnom se s malo riječi može mnogo re-- ći! - Ter. Phor. 541.)

Koliko Betlehemsko Dijete ljude razdvaja rečeno je ranije: "U gostionici nije bilo mjesta za njih!" (Lk. 2,6)

"K svojima dođe i svoji ga ne primiše!" (Iv. 1,11)

Pred nama je Božić = Betlehemsko Dijete. Svi su Ga očekivali kao spasenje = Spas.

Židovi = Hebreji:

"Dokle ćeš me, Gospode sasvim zaboravljati!? Dokle ćeš preda mnom lice svoje zastirati!?"
(Ps. 13/12,2.)

Ostali - pogani:

'Spasenje dolazi s Istoka!...Dijete će do nijet spas-enje!'

Svi su očekivali i željeli SPAS-senje. A kad je došao BOŽIĆ - DIJETE, što se je u stvari prema historiatu zbilo!?

Njegovo rođenje, Njegov dolazak na ovaj svijet, nije pozdravila grmljavina topovâ kao što to biva pri rođenju vladarskih sinovâ.

Njegovo rođenje. Njegov dolazak ma ovaj svijet, nastup na pozornicu ljudskog zbi vanja, nije najavljivan ni objavljivan putem radia il televizije. (Sve su to na truhe mondenog vremena.)

Njegovo rođenje, Njegov dolazak na ovaj svijet, nisu donijele nikakve ilustrirane novine: sa slikom Novorođenčeta. (To je svojina privilegiranih = onih, koji mogu tim nešto zaradit!)

Njegovo rođenje, Njegov dolazak na ovaj svijet, nije opisao nikakav Vjesnik nit bilo kakav "Magazin". (Nije to imao tko platit!)

Za Njegovo rođenje = BOŽIĆ-DIJETE = vrijedi ono, što je ranije rečeno:

"K svojima dođe i svoji ga ne primiše!"

"U gostionici nije mjesza za njih!"

Sve to vrijedi i to punim smislom. Za Isusa, za Njegovu Majku Djevicu Mariju i Njegova poočima Josipa, u gostionici ni jednoj nije bilo mjesta. A bilo je mjesta za svakog probisvijeta. Samo za najsvetiju obitelj nije bilo mjesta.

"Nulla regula sine exceptione! = Nijedno pravilo nije bez iznimke!" (Eisenlein, p. 523.)

Što nije shvatio ni jedan tadanji gostionicar, što nisu shvatili tadanji naduti vlastodršci, što nitko nije shvatio, shvatili su ponizni i jednostavni PASTIRI i MUDRACI!

"Kad se Isus, u dane Heroda, bio rodio u Betlehemu u Judeji, dođoše MUDRACI od Istoka, u Jeruzalem i upitaše:

'Gdje je Novorođeni Kralj Židovski? Vidjesmo Njegovu Zvijezdu na Istoku i dođosmo, da Mu se poklonimo!"(Mt. 2,1-2)

"U onom kraju imali su PASTIRI u polju noćnu stražu kod svojega stada. Stupi im Anđeo Gospodnji. Obasja ih slava Gospodnja i vrlo se prestrašiše. Reče im Anđeo:

'Ne bojte se! Javljam vam veliku radost za sav narod. U Davidovu gradu rodio

se Spasitelj, Mesija i Gospodin...Naći će te Dijete,što je povito u pelenice a leži u jaslama...Anđelu se pridruži velika vojska nebeska, koja je hvalila Boga i pjevala: Slava Bogu na visini a mir ljudima na nizini dobre volje!'" (Lk. 2,8 - 14)

Samo ponizni nalaze BOŽIĆ - DIJETE. PASTIRI i MUDRACI! Samo oni, jer ih istinski veže jednostavnost.

PASTIRI su jednostavni u svojoj ponsti...Znaju samo za Boga iznad svojih glavâ ia za ovcu do svojih nogu.

MUDRACI su također jednostavni u svojoj poniznosti. Znaju, da je sve znanje od Boga i po Bogu i što Mu se više približujemo, da manjim postajemo.

Što nas više BOŽIĆ-DIJETE spaja, tim se svojem Bogu približujemo!
Što nas više BOŽIĆ-DIJETE razdvaja, to se više od Boga razdaljujemo.

Svatko je od nas DIJETE. Dijete Božje. Po Bogu, darovatelju života, dijete svojih roditeljâ. Nije na odmet ovom zgodom potsjetit roditelje, što je DIJETE!

DIJETE je mladost svojih roditeljâ. Svoju mladost roditelji nisu izgubili, već je po djetetu u novi oblik pretvorili - u DIJETE!

DIJETE je ljubav svojih roditeljâ. Po djetetu ljubav nikad manjom na biva, nago se stalno povećava i raste kao što i njihovo raste: DIJETE!

O toj ljubavi svatko je na svoj način rekao svoje. I pjesnik je rekao svoje. Doslovno:

Voljeti a ne smjeti,
Smjeti a ne htjeti,
I tako živjeti:
Gore je već umrijeti!

Kroz ljubav se lako zbliže
Duše nevine i čiste;
Kroz ljubav smo uvijek bliže
Kobi patnje i nevolje iste!

Zar ne vidiš da te volim više
Sad ovog dana - ovog jutra;
Danas više nego juče! Više!?
Mnogo manje nego sutra!?

Što je ljubav, čovjek će znati
Samo, ako jednom shvati:
Nikad nitko ne bi ludovao,
Kad bi već unaprijed znao:

Sa ženom čovjek ima
Tek dva dana puste sreće.
Prvi: Ženu, kad uzima!
Drugi: Kad je u grob meće!

DIJETE je vjenčana zakletva svojih roditeljâ. Dotle, dok u svoje dijete gledaju, oni svoju zakletvu = obećanje životno ponavljaju-DIJETE!

DIJETE je Božja mjenica u rukama roditeljâ. Bog je tražu ukamaćanu. Bog daje milost bez zasluge, al traži uzvrat uz zasluge - DIJETE!

DIJETE je san svojih roditeljâ. O njemu su, o djetetu roditelji snatrili, dok su na mjesečini il na pomrčini vrijeme kratili. DIJETE!

DIJETE je radost svojih roditeljâ. Da dijete Bogom dano nisu polučili, oni bi davno vjeru u Boga izgubili. Od Božjeg stada stalno bi se razlučili, ne da DIJETE!

DIJETE je žalost svojih roditeljâ. Onda, kad ne živi ni po Božjem ni po ljudskom zakonu. Kad se prepusti sandokanskoj sveslobodi i dopusti, da ga samo "seks" vodi: DIJETE!

DIJETE je svakidašnjica svojih rpditeljâ. Ne postoji ni noć ni dan, kad roditelj ne misli na svoje dijete. Sve dok oni žive a živi i njihovo dijete ono jest i ostaje njihovo DIJETE! Uvijek: DIJETE!

DIJETE je život svojih roditeljâ. Ono će življet, ljudski govoreć, i po smrti roditeljâ. Življet će Božjim životom. Onim, kojim se na dan krštenja Trojedni nastanio u njem, čim je postalo Božje: DIJETE!

Pjesnik je to na svoju izkazao:

Ti si život
Od kog nasta i moj život!
Sve dok živim il bitišem,
Daj, da samo Tebe dišem:
Ljubav, svijetlo odrazujem
I život svakom pokazujem!

DIJETE je ideal roditeljâ. Ne idol! S tim u vezi poučne su svetopisamske riči:

"I Riječ je Tijelom postala i prebivala među nama!" (Iv. 11,14)

Riječ je Božja utjelovljena = ovaploćena u oblik čovjeka kao DIJETE, utjelovljenje onog, što zovemo ČOVJEK-DIJETE Božje. Kada tog ne bi bilo, zar bi se itko na Zemlji smio zvat i nazivat: DIJETE BOŽJE = BOŽIĆ!?

Sve to pjesnički rekosmo, snitismo, a da u vlastitu statistiku ne uronusmo. Ona je, htjeli mi il ne htjeli priznat, i više nego rječita. Rječitija od bilo čeg. Alarmira.

Na kugli zemaljskoj živi danas nešto cca četiri milijarde i 219 milijuna ljudi. U Kini preko 930 milijuna. Indija ima 635. SSSR 261. USA 218.

"Evropa devetorice" ima jedva 260 milijuna. Nadišao ju je SSSR s milijun više.

SSSR ima godišnji prirast 1 %. Zapadna Njemačka ima negativni predznak -0,2 %. Isto tako Luxenburg. Danska obratno: 0,2 %. Francuska također. Nešto su bolji Velika Britanija i Belgija: 0,3 %. Nadmašila ih je Italija: 0,4 %.

Japan ima 114 milijuna žiteljâ. Brazil milijun više: 115. Japan prirasta po 16 na tisuću a Brazil po 36. Potrebno je u statistici naglasit činjenicu, da je Japan prostorno 23 puta manji od Brazila.

Brazil je već davno nadmašio Francusku. Nadmašit će Vietnam, Filipine i Tajland.

Treći Svijet stiže na pozornicu. Zahvaljujuć upravo njemu, čovječanstvo ima svoj priraštaj od 73 milijuna godišnje. U tom svesvjetskom mozaiku SFRJ ima svoje. Pozitivno i negativno. Statistika ostaje onakvom, kakvom uistinu ona jest. Činjenice je nemoguće izmijenit. Može ih se negirat. Odgovorno i neodgovorno.

Prepuni smo gorčine, kad govorimo o IIom Svjetskom Ratu. Gutao je u prosjeku, što vjerujemo službenoj statistici, 425,000 života. Hrvati su platili najveći ceh: za Prvog Svjetskog rata 600.000 života vojnika. Za Drugog isto tako...

Bi i Prvi i Drugi Svjetski rat. Zaboravismo gotovo na njih. Prelijepo nam je u našem miru. Standard raste...

Ustrojismo mnoge ustanove. Među njima i predivne bolnice: Klinike i poliklinike. U njima ginekološka akušerska odjeljenja. Na žalost, tako divne ustanove odveć lako pretvorismo, neke, u nesvakidanje klaonice...

Gnušamo se nad Hitlerovim i Staljinovim konc-logorima. Nad američkim električnim stolicama. A previđamo, da su neke naše bolnice postale "klaonice"!

Gdje je pravda?

Umrla na Golgoti!

Teško je doć, blagovremeno, do punih podataka o čedomorstvima po bolnicama. Obzirom na našu brojnost ovako stanje danas stoji:

308.000 "legalnih" i
270.000 "nelegalnih" čedomorstavâ obavi se godišnje u bolnicama. "Privatno obavljenim" broja se ne zna. Ni ona nisu bez učestvovanja aktera, koji rade u bolnicama...

U SFRJi svakog sata:

Umre prirodno osobâ..... 21!
"Legalnim čedomorstvom": 36!
"Nelegalnim"....cca....: 33!

Dnevno: Prirodno.....: 505 osoba.
"Legalno umoreno"...: 850 osoba.
"Nelegalno umoreno!": 766 osoba.

Uprkos toj činjenici vičemo na Drugi Svjetski Rat.

Uprkos toj činjenici proklamiramo svoju kulturu i humanizam.

Kako lako zaboravljamo činjenicu, da je svakog dana u SFRJi mrtvo: 2.121 osoba!

Nekim je utjeha, da godišnje ipak prirastamo za 201.518 osobâ.

Naime, živorođenih biva godišnje: 384.808
a umrlih...: 183.290;
Djece...: 13.515.

SFRJ danas broji žiteljâ: 20,522.972.
Muških.....: 10,077.282.
Ženskih.....: 10,445.690.

Porazna je činjenica, da godišnje od živorođenih....: 385.000
dolazi cifra.: 308.000 "legalnih" i
270.000 "nelegalnih čedomorstava"!

Eto, koliko smo kulturni i humani. Nemamo konc-logore, al imamo "specijaliste", kojima nisu potrebni krematoriji. Govori to jasno i glasno cifra od 578.000 "nelegalnih čedomorstava" alias abortusa.

Svaki dobronamjernik, makar i ne bio nikakav vjernik, ima pravo upitat:

"Quo vadis, Yugoslavia!?"

Il u noćašnjem osmislu:

"Što govori BOŽIĆ - DIJETE!?"

Kud ide Jugoslavija, odgovorni i zaduženi za to, vode račun. Za to egzistiraju. Društvu i Bogu za to račun daju!

BOŽIĆ - DIJETE svakom između nas na svoj način govori svoje. Po ljubavi i dobronamjernosti.

"Nek se čovjeku učine čisti svi putevi njegovi!" (Pr. 16,2)

BOŽIĆ - DIJETE poručuje uvijek isto:

Istovremeno sve vas spajam!
Istovremeno sve vas razdvajam!

Nije to teško shvatit. Isus Krist je uistinu ljudsku povijesnicu prepolovio i mnoge duše razdvojio. Naučio nas je:

1. Svjetovna moć nije crkveno područje!
2. Crkvena moć ne ovisi o ekonomskoj!
3. Crkva ovisi o nečem van zemaljskih moći!
4. Crkva je svijetlo, koje Nju samu vodi, obasipajuć je milostima.

Sve to kazuje i dokazuje BOŽIĆ - DIJETE! Blagdan, koji nisu izmislili ni ustanovili ljudi u svrhu kulta neke ličnosti. Na kultne praznike treba pospane upozorit i

poticat. Za BOŽIĆ svi znaju. Suvišno bi bilo svako upozoravanje il poticanje.

Dobro nam svi došli. Posebno vi, "Gosti!" Hvala Vam za sadanji posjet. Još veći "Hvala!" za ranije posjećivanje i za kulturno vladanje!

Hvala svima. I ponavljam svima: "Združinas je u jedno ljubav Kristova!"

Noćas o toj ljubavi razmatramo. Svatko prema svojem. Pred svakim djetetom, a posebno pred Božanskim Djetetom, pred Betlehemskim BOŽIĆ-DJETETOM, smekšava se naše ljudsko srce:

Onoga, koji vjeruje bilo kakvom vjerom!

Onoga, koji ne vjeruje, ili misli = vjeruje, da ne vjeruje!

Naglasih to zato, jer još ne čuh na radiju niti vidjeh na televizoru, da se netko zakleo socializmom il suprugom. Nego uvijek: BOGOM!

Politička linija znači jedno a uvriježenost, spontanost drugo. Najiskreniji smo spontano: Kad se Bogom kunemo!

BOŽIĆ - DIJETE prošao je svoje. Rođen među Hebrejima polučio jesve, pretrpio od nadležnih, što je svojstveno samo Hebrejima. Najbolje je to ocrtao Giovanni Papini (1881 - 1957 = Gian Falco, pseud.)

*

Svaki Hebrejin posjeduje dva najstrašnija ekstremiteta:

Despotizam na području materije!
Anarhizam na području uma!

Dokazuje to sadašnjost: Diplomatsko natezanje Begin - Sadat!

Dokazuje to prošlost. Prema Papiniju:

1. Heinrich Heine (1797 - 1856).

   Životni mu je cilj bio i u tom je uspio: Uništit idealizam i romanticizam!

2. Charles Darwin (1808 - 1892).

   Zanesen idejom, da čovjek potječe od majmuna, piše životno djelo: "Podrijetlo Vrsta!".

3. Karl Marx (1818 - 1893).

   Knjigom "Uvod u Kritiku Hegelove Filozofije" otvara se svima "majmunski".

4. Georg Hegel (1770 - 1831).

   Želio je pravednost obzirom na podjelu rada i nagrađivanje. Na njegovo filozofiranje osvrnuo se Marx.

5. Fridrich Engels (1820 - 1895).

   Istomišljenik Marxov. Socializam je njegova preokupacija. Zato je svoj život posvetio nacionalnoj ekonomiji i radničkoj klasi.

6. John Mill Stuwart (1806 - 1873).

   Bio je okupiran socialnim problemima. Djelom "On Liberty! = O Slobodi!" stiče popularnost. Još više djelom "Subjection of Woman! = Podložnost Ženâ!".

7. Cesare Lombroso (1836 - 1909).

   Za nj je karakteristično izjednačenje delikventa i genija. Antropološki su urođeni genij i ludak.

8. Max Nordau (1849 - 1923).

   Najljepše duhove evropske kulture strpao je on u degenerike.

9. Sigismund Freud (1856 - 1903).

   Prenaglasio je, da je u svakom čovjeku potencijalan incest i umorstvo. Proslavio se djelima "Uvod u Psihoanalizu!" i "On i Ja!".

10. Otto Weininger (1880 - 1903).

    Djelom "Pol i karakter!" pogazio je vrijednost ženâ. Navela ga je na to njegova psihologija "genija".

11. Henry Bergson (1859 - 1941).

    Oborio je vrijednost intelekta. Tvrdio je , da intelekt ne može obuhvatit stvarnost.

12. Salomon Reinach (1858 - 1932).

Njemu je smetala religija.

13. Albert Einstein (1879 - 1955).

Zanijekao je svemir i apsolutnost prostora.

*

Grupne nevine žrtve padoše, kad je Hebrejin Herod, htijuć sačuvat svoj tron, dao poubijat = poklat nevinašca. Na to potsjeća blagdan "Nevina Dječica".

Mi se tome niti divimo niti čudimo. Zar mi nismo svoje bolnice pretvorili u "klaonice"!? To, znam, para moderna uha. Ona, koja ne mogu čut plač pileta pri klanju; vidjet krv kokoške pri klanju; to potresa ona srca, koja se bore protiv "agresora":

Onoga, koji još nije ni stao na svoje ljudske noge!
Onoga, koji je nesposoban, da se bilo čim protivniku suprostavi;
Onoga, koji u svoju obranu ne može progovorit ni "a"...

Eto, takvog je naša "kultura" proglasila, i naš moral = nemoral, proglasila "agresorom"! Zar mi, koji znamo za bratstvo i jedinstvo i isprebijasmo rebra vlastita, busajuć se u prsa, da smo braća i jedno, s pravom ne pitamo:

"Quo vadis, Yugoslavia!?"

*

Legenda. Sveti Anto padovanski kao dječarac ostao jednom sam kod kuće. Na kucanje otvori vrata i ugleda dječaka-prosjaka s torbicom preko leđa. Upita ga:

- Tko si i što želiš?
- Kraljevski sam sin. Prosim ljudska srca!- odgovorio je došljak. I odmah Anti pruži torbu.

Ima je šta vidjet: Ljudska srca svježa još i krvava, crvena i rumena, žarka poput rubina caklila su se u odsjaju sunca...Pogled mu se sledio i ukočio. Tišinu je prekinuo došljakov glas:

- I tvoje srce želim!

Zatečen u mûku Anto prihvati i nastavi:

- A, kako se ti zoveš?
- I tvoje srce želim. Ime ti ne trebam reć, kad ti je tvoja majka toliko put kazala, da se zovem ISUS KRIST!

*

Legenda je to. Istina legenda, al za sve itekako poučna. Kako god se zvali jedno ipak možemo i moramo uočit:

Naše ljudsko srce može se otvorit samo iznutra. Nikad izvana!

BOŽIĆ - DIJETE kuca na . . Tvoje na moje na svačije srce. Kuca bez prestanka. Sva

ko je otvaranje osobno. To je i rečeno:

Ti poštuješ srce svako,
Ljubav želiš slobodnu;
Da otvorim čekaš tako
Moju gestu osobnu:
DA MOŽEŠ DOĆ!

Da, Gospodine Isuse Kriste: DA MOŽEŠ DOĆ!

Sve su naši misli Tebi usmjerene BOŽIĆ - DIJETE!

Sve su naše čežnje Tebi uperene BOŽIĆ - DIJETE!

BOŽIĆ DIJETE: Svako dijete želi i prima loptu za igranje. Svatko između nas poklanja Ti Zemaljsku Kuglu kao loptu, al ne za igranje. Na toj lopti poklanja Ti svatko svoje srce. S obećanjem dakako, da će ga svatko otvoriti osobno, jer Ti poštuješ svačiju slobodu osobno.

BOŽIĆ DIJETE: U Tvojoj "izbi" imaju pouku svi luksuznici, oholice, pohlepnici i razmetnici.

Patimo od paragrafa i gradske vreve. Saloni su zadimljeni a lazi beskrajne. Zelenilo više nije zelenilom ni srce više srcem. Nestala je radost u radosti osim uz BOŽIĆ DIJETE!
Svatko može reći: BOŽIĆ DIJETE, Betlehemsko Dijete, ispunja moju dušu, moje srce vjerom, ufanjem i ljubavi:

Za to me majka rodila.
U tom smislu gojila
I odgojila:
Moje srce
Na Isusovo Srce
Odvodila!

Kao nitko ni prije ni poslije Njeg, Isus je posvetio obiteljsko ognjište. Kao DIte. Još više u Kani Galilejskoj.

Pouka je jasna:

Svaka se obitelj može, i treba, sagledat u svijetlu Betlehemske Obitelji u svijetlu Isusa, Josipa i Marije a kroz prizmu BOŽIĆ - DIJETE!

Borbe našeg **ziwota**, olujine vremena ukazuju na:

BOŽIĆ - DIJETE!

*

ŽELJAN TVOJE LJUBAVI?
Moj Gospode, u vremenu:
Moj se ponos, sve mi savi
Pri spomenu Tvom Imenu:
ŽELJAN TVOJE LJUBAVI!

Bijeljina, 1975.

"Tri Srca milostiva:
Isus, Josip i Marija!"

LJUBAV JE PJESMA

LJUBAV JE PJESMA
Vječno pjevana:
Nikad ispjevana
Ni dopjevana.

Zaruke su nedoličan
Akrostih.
A bračna ljubav
Neugledan stih.

Djeca, ako već jesu,
Tek su dodatak
Za svakodnevni
Neplaniran izdatak.

Javit će se kao posjednici
- Nasljednici.
I na žalost katkad
Kao izdajnici.

Prijatelji s punicom
Na čelu,
Nisu ono što želimo
U načelu.

Biti svojim!
U samoodbrani
Nać lijek vlastitoj
Rakrani.

Bijeljina,
23. XII.
77.

MUHAMED I BAJRAM.

MUHAMED je rođen u Meki. Datum rođenja nije poznat. Predmnijeva se svakako 570. poslije Kristova Rođenja. U tom historici nisu suglasni. Neosporivo je ipak, da je MUHAMED dobro poznavao židovstvo i kršćanstvo. To najbolje dokazuje Kuran = muslimansko Sveto Pismo. Njegov sadržaj MUHAMED je svrstao u 114 glava ili sura. Uvjeren, da mu govori sâm Alah (ar. A-Ilah = Pravi Bog) napisao je volju Božju onako, kako ju je primio i shvatio. Kao vječni spomen na objavu volje Božje uveo je dva blagdana: BAJRAM RAMAZANSKI i BAJRAM KURBANSKI.

1. BAJRAM RAMAZANSKI: Blagdan veselja radi početka Božjeg objavljivanja, otkrivenja = revelacije.

2. BAJRAM KURBANSKI: Blagdan veselja radi završetka Božje objave=revelacije.

O BAJRAMU se vjernici pozdravljaju:
"BAJRAM MUBAREK OLSUM! = Neka je BAJRAM sretan - blagoslovljen!"

"ALAH RAZI OLSUM! = Nek je Bog blagoslovljen!" - odgovara se na pozdrav!

Sama riječ BAJRAM ili BARJAM znači: BOŽIJI DAN. Blagdan. Svetac. Praznik.

BAJRAM RAMAZANSKI počinje iza posta Rama

zana, koji se posti u zahvalu, što je stigla prva kuranska objava. Zato taj blagdan i jest prvotno blagdan veselja: Bog je počeo govorit čovjeku, objavljivat mu svoju volju.

Taj Bajram traje tri dana. Slavi se uvijek prvog dana mjeseca ševala. Zove se I DUL FITR. To znači: Blagdan uz završetak posta.

BAJRAM KURBANSKI počinje sedamdeseti dan iza Ramazanskog Bajrama. BAJRAM KURBANski traje četiri dana. Njegov termin uvijek pada na deseti dam mjeseca zul-hidždže.

Prvi dan se ne ide u goste. Zadnja tri dana posjećuje se i pozdravlja, kako je ranije rečeno.

BAJRAM KURBANSKI se slavi, jer je potkraj Muhamedova života došla zadnja kuranska objava. Zato se prinose kurbani-žrtve. U znak veselja i zahvalnosti, što je primljena Božja objava=revelacija. Otud i ime tom blagdanu: BAJRAM KURBANSKI.

Zove se još i BAJRAM HADŽIJSKI, jer se u to vrijeme obavlja hadž = hodočašće.Glavni su obredi u Meki. Zadnja tri dana zovu se EJAMUT TEŠRIK...

BAJRAM NAMASI znači: Zajedničke svečane molitve.

BAJRAM TEKBIRI znači: Veličanje Boga naročitim molitvenim formulama.

ŽIVOT I SMRT! (USKRS.)

ŽIVOT nam drag i mio. Nad njim se radujemo i veselimo, jer on svojom vedrinom vabi iz naših srdaca slatku simfoniju ljubavi.

U životu naiđemo
I na neku harmoniju,
Ali nikad ne nađemo
Ostvarenu simfoniju.

SMRT nam je zazorna. Čim na nju pomislimo, odmah se nekako stužimo, sneveselimo. Nevidljivim svojim prstima kao elastičnim nekim trzaljkama il dirkama ona prebire strune naših duša. Udara u žice naše duše, proizvodeć melodiju tugaljivu, žalobnu. Katkad je pretvori u pjesmu sjetnu i očajnu:

Smrt nam crnim štošta zavi:
Eden cijeli - sklad ljubavi.
Sad se katkad kô san javi:
Simfonija zaboravi.

ŽIVOT je za mnoge dar životnih snaga. O naj: Koji pokreće naše tijelo!
Koji se cakli u našim očima!
Koji odzvanja u našim ušima!
Koji oscilira u našim srcima!

Za mnoge je taj dar životnih snaga ŽIVOT i zato se vesele.

SMRT je prestanak tih životnih funkcija-radnji. Zato se žalostimo.

SMRT guši kucaje srca. Gube se, zamiru i s posljednjim akordima posmrtnog marša nestaju, samiru.

SMRT pomućuje sjaj očiju!

SMRT raštimava klavijaturu ušiju!

SMRT čini tijelo nepokretnim, mrtvim.

Kad je Nazarećanin Isus Krist stupio u javni ŽIVOT, mnogi su pošli za njim. O-- stavili su svoje čamce i mreže, carinske stolove i drugo. Pošli su za Kristom, u-vjereni da s Njim započinje novi ŽIVOT u obnovi Kraljestva Izraelova...

Juda je vidio mogućnost za financijsku špekulaciju.

Jakov i Ivan prigodu, da Kristu sjednu s desna i s lijeva kao prvi ministri.

Ostali, ljubomorni na svoju braću, vode prepirku o tom, tko će imat bo-- lje mjesto za stolom...

Moć, kojom je Krist izgonio Đavle!

Ponos, što s Njime, tako visokom ličnosti, u društvu provode vrijeme!

Mir, koji se kradomice uvlačio u njihova srca dok su slušali Njegove riječi, koje su se vijale na krilima Anđelâ!

Slava Njegova triumfalna ulaska u Jeruzalem!

Eto, sve je to utjecalo na njih i bilo razlogom, da nisu ni pomišljali na Isusovu: SMRT!

Doduše, Krist im govorio o svojoj SMRTI i o svojem uskrsnuću, ali omi tom nisu poklanjali dovoljno pažnje:

"Razvalite ovaj hram i za tri ću ga dana opet sagraditi...Mislio je na hram svojega Tijela!" (Iv. 2,19 - 22)

"Kao što je Jona bio u utrobi morske nemani tri dana i tri noći, tako će i Sin Čovječji biti tri dana i tri noći u krilu zemlje!" (Mt. 12,40)

"Kao što je naime Jona postao znak niniviljanima, tako će i Sin Čovječji biti ovome rodu!" (Lk. 11,30)

Tako je Krist govorio o svojoj SMRTI i o uskrsnuću. Uprkos tom apostoli su to smatrali stranim i dalekim. Nečim nemogućim. Tako su mislili, jer su na ŽIVOT i SMRT gledali kao i njihovi suvremenici.

Čim je SMRT došla i svojom hladnom rukom zaprijetila i nad Kristovom glavom, pobjegoše apostoli glavom bez obzira. Razbjegoše se kao ovce, kad im netko udari pastira.

Krist je imao umrijeti. Tako su zaključili vlastodršci. I što sad biva?

Juda je naumio, da se sad okoristi Kristo SMRTI kao što se uvijek koristio Njegovim ŽIVOTOM: Prodaje Ga za trideset srebrnika. Pokazao je, kako ljudi odveć lako dajemo uzvišeno, Božansko - nebesko za nisko, ljudsko - zemaljsko.

Petar, Jakov i Ivan imali su čast boravit na Gori Taboru, kad se Isus preobrazio pred njima. Lice mu je sjalo kao Sunce. Haljine su bijele kao snijeg.

Ti isti apostoli - učenici, koje je Krist izdvojio i u Getsemaniju, sad spavaju iako gledaju ono isto Kristovo Lice, kako se rosi grimiznim kapljama Krvi a bijele haljine rumene se poput rujnog vina...

Krist je bio na četiri suđenja izveden:

Na dva židovska!
Na dva rimska!

Židovi nisu znali. Rimljani, tvorci prava, dobro su znali:

"Okrivljeni = optuženi mora imat branioca bar po službenoj dužnosti - da komedija (kasnije mnoga tragedija) bude puna!"

Ni jedan apostol ne pojavljuje se, da bi bio odvjetnik. Da kaže ma i jednu riječ u obranu svojeg Učitelja. Od 72 to se nije moglo očekivat, jer svojim muktaštvom daju primjer kasnijim "muktašima"...

Svaka rasprava, i ona montirana, mora imat svoj tok. Tako će neupućeni, a oni uvijek čine većinu, dobiti dojam da se radi o zakonitosti i postupa po zakonitosti. To jest: Pravedno!

Na spomenuta četiri suda rasprave protiv Pravde ulaze u historiju svojom neprav-dom.

Petar se pokraj vatre grijao. Vraćao se atavistički u svoje ribarske dane. Kleo se i preklinjao, da ne poznaje Isusa Krista: "Ne znam, što govoriš!...Ne znam toga Čovjeka!...Ne znam tog Čovjeka!" (Mt. 26,70; 72 i 74)

Noć je išla svojim tokom. Trebalo je dat zakonitost noćnom suđenju. Zato je ponovno bila sjednica ujutro. Budući, da Židovi nikog nisu mogli osudit na SMRT, tražili su od najmrskijeg tuđina Rimljanina da Isusa, njihova domaćeg Sina = sugrađanina Nazarećanina, osudi na SMRT!

Pilat, najveći kunktator = kolebljivac svih vremena, utjelovljeni karierista i oportunista, pokušava opravdat skandaloznu zakonitost, da u kasnijem u totalitarističkom rimskom carstvu raste, i na Istoku i na Zapadu, kao pečurke iza kiše.

(U tu svrhu poučna je Dinastija, najčudnija na svijetu, Dinastija Sv. Petra.)

"Pilat vidje, da ništa ne postiže, i da je buka postajala sve veća. Dade sebi donati vode i opra ruke pred narodom govoreći: 'Ja sam nedužan u krvi ovoga pravednika. Vi se mislite!' Tada povika sav narod: 'Krv Njegova na nas i na djecu našu!'...Isusa dade bičevati i predade Ga onda, da se propne!" (Mt. 27,24 - 26)

"Pilat htjede zadovoljiti narodu i pusti mu Barabu. A Isusa dade bičevati i preda de, da Ga propnu!" (Mk. 15,15)

"Pilat...reče...: 'Dovedoste preda me ovog čovjeka, jer da buni narod. Ja sam Ga pred vama saslušao, ali nijesam našao opravdanu ni od jednu od tužbi, što ih vi iznosite proti ovom čovjeku. Isto tako ni Herod; jer Ga posla natrag k nama. Eto, on nije ništa učinio, što zaslužuje SMRT. Kaznit ću Ga, dakle, i onda pustiti!'"(Lk. 23,13 - 16)

"Pilat reče: 'Dakle, Ti si Kralj?' Isus odgovori: 'Ti kažeš; da sam ja Kralj! Ja sam zato rođen i zato došao na ovaj svijet, da svjedočim istinu. Svaki, koji je od istine sluša moj glas.' Reče mu Pilat: 'Što je istina?'...Reče Židovima: 'Ja nikakve krivnje ne nalazim na Njemu. A u vas je običaj, da vam jednog pustim za Vazam. Hoćete li, dakle, da vam pustim Židovskoga Kralja!?' Onda povikaše svi: 'Ne ovoga, nego Barabu!' A Baraba je bio razbojnik." (Iv. 18,37-40)

Ivan je stajao pod Križem. Jedini od apostola = učenika. S Majkom Marijom - Isusovom Majkom Djevicom Marijom.

Samo njih dvoje vidjeli su i osjetili, kako se pred svijetlom Isusovom dušom Sunce zastidilo i svoje lice skrilo = odjednom pomrčalo - potamnilo.

Prijatelji podno Križa osjetiše: "Umire!" Malo zatim ustanoviše: "On je umro!" Na Nj je isto SMRT stavila svoj pečat...

Vrijeme kao da se nije žurilo. Presporo je odmicalo u duši Ivana, još sporije u duši Majke Marije. Vrijeme je ipak učinilo svoje: Naginjuć Sunce Zapadu produljivalo sjene križeva Kalvarije!...

Apostoli su čamili u svojem beznađu. Sve im lađe propale. Izgledalo im je, da im nije suđeno uć u obnovljenu zemlju Izraelovu kao što nije bilo suđeno ni Mojsiju uć u zemlju obećanu. Tu je činjenica:

Krist je UMRO! Krist je MRTAV. Ne preostaje sad ništa drugo, nego vratit se svójem starom zanatu: Svojim mrežama i jezerskim ribama!

Krist je MRTAV! Pozvao ih je prije tri godine i obećao učinit ribarima ljudi! Budući,

Krist je MRTAV, ne preostaje ništa bolje ni pametnije nego opet k jezeru i ribama!

To je bio postulat i kategorički imperativ novonastale situacije. To je bio jedini mogući izlaz u zapali bezizlaz:
Jedini logički zaključak!
Jedino rješenje nastalog problema!

Zar nije Onaj:

Koji je trebao obnovit Davidov prijesto, dobio sramotni Križ za vlasti ti prijesto!?

Koji je morao primit u ruke Izraelovo žezlo, dobio gvozdene čavle!? Uz ruke i noge, probodeno mu je i Srce.

Koji je kao Božji Sin, Mesija = Otkupitelj, morao dobit krunu od diadema a ne trnov splet!?

Koji je morao presijevat se u kraljevskom grimizu a ne kupat se i ne oblijevat vlastitom krvi!?

Vrijeme je ipak teklo svojim tokom. Veliki Svećenik - po naslovu samo, po karakteru nula - vraćao se svojoj farizejskoj sudačkoj stolici. Pilat svojoj zdjeli s vodom. Apostoli? Izgubljenim nadama!

A Krist!? Od MRTVIH ŽIVIMA! Resurrexit sicut dixit! = Uskrsnu, kako reče. Uskrsnuo je, kako je kazao.

To uskrsnuće nitko nije očekivao. Ni među apostolima. Da ga je itko od njih očekivao, onda bar netko bio na suđenju il kod razapinjanja. Ne bi pali u kukavičluk, očaj.

Ni pobožne žene nisu očekivale Kristovo uskrsnuće. Najveća je njihova briga bila, tko će odvalit teški kamen s groba!

"Tko će nam odvaliti kamen s grobnog ulaza!?" (Mk. 16,3)

Anđelova vijest nije ih ispunila pouzdanjem i nadom, već grozom i stravom: odlaze ipak apostolima i javljaju, što je Anđeo sugerirao - naložio.

"Anđeo prozbori ženama:'Vi se ne bojte! Znam, vi tražite Isusa Propetoga. On nije ovdje. Uskrsnuo je, kao što je rekao. Dođite, vidite ovdje mjesto, gdje je ležao Gospodin. A sad otiđite brže i javite njegovim učenicima: On je uskrsnuo od mrtvih i ide pred vama u Galileju!'"
(Mt. 28,5 - 7)

"Mladić im reče:'Ne bojte se! Tražite Isusa Nazarena, Propetoga. Uskrsnuo je nije ovdje. Evo, ovdje je mjesto, kamo su ga bili položili. Sad idite i javite njegovim učenicima, posebno Petru: On ide pred vama u Galileju, tamo ćete ga vidjeti kao što vam reče!'"(Mk. 16,6-7)

"Dva čovjeka stadoše pred njima u sjajnim haljinama. Od straha oboriše pogled na tle. A oni im rekoše:'Što tražite ŽIVOGA među MRTVIMA? On nije ovdje, On je uskrsnuo...kako vam reče...u Galileji!'"
(Lk. 24,4 - 6)

"Tada uđe i drugi učenik (u grobnicu Isusovu). A bio je prvi stigao na grob. Vidje- uvjerova: jer još nijesu bili razumjeli Pisma, da je trebalo Njemu uskrsnuti od mrtvih. Onda učenici opet otiđoše kući. (Iv. 20,8 - 10)

Za pobožnim ženama ništa nisu zaostali u svojem uvjerenju ni Petar ni Ivan. Jasno je to iz sveg citiranog. Petar i Ivan pomišljaju na sramotnu krađu Tijela. Magdalena Uskrsnulog smatra vrtlarom:

"Isus joj reče:'Ženo, što plačeš!?'Koga tražiš!?' Ona misleć, da je vrtlar, reče mu:'Gospodine, ako si Ti odnio, kaži mi, Gdje si Ga položio, i ja ću Ga uzeti!'" (Iv. 20,15)

Učenici u Emaus prepoznaju Krista istom u lomljenju kruha:

"Dok je s njima sjedio za stolom, uze kruh, blagoslovi ga, prelomi im ga i pruži im ga. Tada im se otvoriše oči, poznaše ga. A njega nestade ispred njihovih očiju. I oni rekoše jedan drugome:'Nije li gorjelo srce naše u nama, kad je govorio s nama putem i tumačio nam Pisma!"

"Još isti dan ustadoše, vratiše se u Jeruzalem, i nađoše jedanaestoricu skupa sa svojim drugovima...Rekoše: 'Gospodin je zaista uskrsnuo. Javio se Šimunu!... Pripovijediše, što se je bilo dogodilo na putu...lomljenje Kruha!'"(Lk.24,30-35)

Petar i Ivan pripovijedaju braći, što su našli i vidjeli. Ne vjeruju. Veo sumnje skinut će sâm Uskrsli na veče Uskrsloga dana:

"A kad bi uveče onaj prvi dan tjedna, i vrata bila zatvorena, gdje su se bili učenici skupili od straha pred Židovima, dođe Isus, i stade na sredinu, i reče im:

Mir vama!

I kad je bio to rekao pokaza im ruke i bok. Tada se učenici obradovaše, što vidješe Gospodina. I reče im opet:

Mir vama! Kao što Otac posla mene, i ja šaljem vas!

Kad je ovo bio rekao, dahnu u njih i reče:

Primite Duha Svetoga! Kojima oprostite grijehe, oprostit će im se! I kojima zadržite, zadržat će im se!" (Iv. 20,19-23)

Veo sumnje ostaje i dalje, sve dok Isus nije blagovao - jeo zajedno s njima. Toma nije bio prisutan i zato je na svoj način reagirao:

"Dok su oni još govorili o tom, stade Isus među njih i reče im: Mir vama! Ja sam, ne bojte se!...mislili su, da vide duha...'Zašto ste se ustrašili i zašto se rađaju sumnje u srcima vašim!?Vidite

moje ruke i moje noge. Ja sam glavom! Opipajte me i vidite! Duh nema mesa i kostiju, kako to vidite na meni!' Poslije tih riječi pokaza im ruke i noge.

Ali oni od radosti i začuđenja nijesu još uvijek mogli vjerovati, zato ih upita: 'Imate li ovdje što za jelo?' Oni Mu dadoše komad ribe i meda u saću. On uze i jeo je pred njihovim očima (što preostade, dade njima!)" (Lk. 24,36 - 43)

Toma je nešto zasebno:

"Dok ne vidim na njegovim rukama znaka od čavala, i ne metnem svojega prsta u mjesto od čavla, i ne metnem svoje ruke u njegov bok, ne ću vjerovati!"(Iv. 20,25)

Toma je otac svih skeptikâ, al i otac svih dobronamjernih = iskrenih:

"Isus reče Tomi: 'Metni svoj prst amo, i vidi moje ruke, i pruži svoju ruku i metni u moj bok, i ne budi nevjeran, nego vjeran!' Toma reče: 'Gospodine moj i Bože moj!'" (Iv. 20,27 - 28)

Toma je učinio kraj svojem sumnjanju. Tim i mnogom drugom ljudskom nevjerovanju, da je Isus Krist Nazarećanin uistinu uskrsnuo. Toma je, uprkos svojega kolebanja, postao nadom svih skeptika i agnostika ovoga svijeta. I bit će to do konca svijeta. Za svakog nade ima: "Dum spiramus, speramus!-Dok živimo, nadamo se!"

Sad vjerujemo i znamo: Krist je uskrsnuo. On živi. Nije umro. SMRT je umrla. To je vjera, koja je prožela sve. Tomu i druge apostole. Ta nova vjera postade odjednom toliko snažna i tako jaka, da se apostoli sasvim preobraziše:

Nekoć prezreni postadoše čašćeni!
Nekoć neznalice postadoše učeni!
Nekoć egoisti postadoše altruisti!
Nekoć plašljivci postadoše junaci!
Nekoć očajnici a sad, eto, sveci!

Čudesna je moć te nove vjere, do tad nečuvene, neviđene. Šta je samo učinila od Petra. Tri put je zatajio Gospodina one kobne noći a sad ustaje i govori javno:

"Zasigurno neka zna sva kuća Izraelova: Ovoga Isusa, kojega vi pribiste na Križ, učinio je Bog Gospodinom i Mesijom!.... Obratite se i svaki od vas neka se krsti u ime Isusa Krista za oproštenje svojih grijeha, i primit ćete dar Duha Svetoga!" (Dap. 2,36 i 38)

Ta nova vjera čudesno je djelovala na Pavla Taržanina. Za nj ništa više nije postojalo osim slave Uskrsloga Krista:

"Meni je ŽIVOT Krist a SMRT dobitak!" (Flp.1,21)

"Sad se objavila vječna vremena dolaskom Spasitelja našega Isusa Krista, koji uništi SMRT, a obasja ŽIVOT i neraspad-

ljivost Evanđeljem." (II Tim. 1,10)

Ta nova vjera preobražava sve:

Teške skeptike poput Tome!
Sjetilne carinike poput Matije!
Spore duhove poput Filipa!
Žestoke karaktere poput Petra!
Nježne sanjare poput Ivana...

Sve. Svi postadoše novi ljudi: Kršćani! Preobraženi, vatreni i spremni, da i ŽIVOT svoj polože u SMRTI za Uskrsloga KRISTA.

Taj novi duh, novu vjeru, kasniji kršćani, suvremenici apostola i drugi, potpuno usvajaju i tim se nadahnjuju.

Neron izdaje zloglasni proglas:

'Više ne smije biti karšćanâ!
Treba uništit Evanđelje o Uskrslom Isusu Kristu!'

U doba Neronovo krvnički mačevi, iako otupjeli od klanja kršćanâ, više ne ulaze u korice. Divlje zvijeri zasićene kršćanskom krvlju, uzmiču pred njom, kao da su svijesnije njenog dostojanstva nego oni, koji je prolijevaju. Rijeka Tiber bila se zarumenila od kršćanske krvi kao da je već jedan od apokaliptičkih Anđelâ sa suo-u nju čašu gnjeva i ona se pretvorila u krv. Arenom u koloseumu tekla je neprestano kršćanska krv za zabavu Neronu i sličnim vlastodršcima.

U KOLOSEUMU pust je, prazan prostor.
Zub vremena svoje, eto, na zidinama riše!
Ne dolazi više niti car a ni gladiator.
Svud osjećaš zemljom, zrakom da miriše
Prolivena krv kršćanskih mučenika...
(Roma, 1974.)

Bezbroj puta klicalo je bezbroj grla:
"SMRT kršćanima!"
Bezbroj puta kao što se bezbroj puta bez broj palacâ okrenulo dolje u znak SMRTI!

A što biva? Onda, kad se činilo:
Da je nestala i posljednja ruka, koja bi ispisala znak Križa u ime Uskrsloga Krista!
Da je umuknuo i posljednji jezik, koji bi izgovorio ime uskrsloga Krista!

Onda postaje jasno:
Nemoguće je skrit činjenicu otvorenoga Groba!
Nemoguće je izvrnut povijest i krivotvorit historijski fakt!

Isus Krist je uskrsnuo. On živi. On nije umro. SMRT je umrla!

Devetnaesto stoljeće odigralo je neslavnu ulogu upogled Uskrsloga Krista. Mnogi su počeli opovrgavat vjeru u Uskrsloga. Izgledalo je nekima, da će kiselina modernizma isjest, rastvorit svaku pojedinu dogmu = vjersku istinu, koju je Crkva naučavala od prvog Uskrsnog dana, t. j. od prvog Uskrsa.

Boga su sveli na duhovni simbol i tumači
li psihologijom.
ŽIVOT su sveli na kemikalije i tumačili
biokemijom.
Nadnaravno postalo im isto što i iluzije.
Mistično isto što i halucinacije.
Krista su tretirali kao socialnog radni--
ka, reformatora i učitelja.
Crkvu Kristovu protumačiše kao običnu je
dnu sektu.

Upravo u času:
Kad se svijet hvastao svojom savršenom
organizacijom!
Kad je u sve trube trubio, u sva veli-
ka zvona zvonio, da je jedino teh-
nika čovjeku pravi saveznik!
Eto, upravo u tom času, slikovito rečeno,
rastvara se zemljina kora i na njenu po-
vršinu provaljuje pakao svjetskog rata...

Učili su čovjeka, da je postao od životi
nje i čovjek se kako u prvom tako
(još više) u drugom svjetskom ratu
i poslije njega vladao gore od naj
gore, najkrvoločnije životinje!
Ljudi su vodili manje računa o svojim du
šama nego o slami. Zato ih je rat-
ni vihor kao pljevu vijao po boj--
nim poljanama.

Kad se dim borbe razišao;
Kad su ljudi topove pretopili u plugove;
Kad su se strasti malo stišale:
Tad je ŽIVOT izvršio popis SMRTI!

Ustanovljeno je: Da je moderno čovječan-
stvo zatajilo; da su zatajile sve moder-
ne ustanove. Samo nije zatajila "staro--
modna Crkva". Dozivala je u pamet moder-
nom čovjeku; doziva i danas svakom izme-
đu nas:

Isus Krist je uskrsnuo. On živi. On živi
u svojoj Crkvi. Krist nije umro. SMRT je
umrla.

Doista, Krist živi. On je uskrsnuo, kako
je rekao. (Mt. 28,6) To svi znamo. I svi
u Uskrsloga vjerujemo. Budući da vjeruje
mo, po vjeri živjet moramo. Živimo u vre-
menu, sadašnjici. Ne bismo se smjeli dat
zavarat = zavest nekim današnjim novona-
stalim vjericama i sekticama. U stvari,
one nisu ništo novo - nepoznato. Sve su
to stare natruhe a modernim etiketama.

Vjerovali su naši stari u humanu nadmoć-
nost čovjeka. Mi danas vidi
mo, da bez Boga nismo dosta
- dovoljno humani.

Vjerovali su naši stari u ljudski bijes.
On je naša cvjetna polja
pretvorio u krvane Hakelda-
me = u krvne njive. Crvene
se kao makova polja...

Vjerovali su naši stari u svoju - ljudsku
ravnodušnost. Njom su upravo
nakljukali svoje mozgove i
ispraznili svoja srca.

Atom smo proučili!
Svemir smo izmjerili.
Zvijezde smo izbrojili.
Kozmičke rakete ustrojili...

Uprkos svemu tom veći smo neznalice nego prije, jer smo naišli na veće nepoznanice nego što su bile ranije:

Čim se na ekonomiju oslonimo, odmah na rukama rane od čavala osjetimo!

Kušamo li ljepotu, ona izčezava tako kako je dotičemo. Ostari prije nego i zagrlimo.

Pokušamo li s bogatstvom, postanemo siromašniji: I gladniji i žedniji!

Želimo li biti moćni = moćniji nego što što smo bili, postanemo nemoćniji.

Hoćemo li bit uzvišeni = uzvišeniji, postanemo poniženi = poniženiji.

Kao da svaki naš pokret prati neka grozna avet. Zato pitamo:

Gdje da čovjek nađe blagu sjenu kraj mirnih voda, pa tijelo svoje odmorit i duh upokojit!?

Čovjek traži a ne nalazi!
Čovjek kuca a ne otvara mu se!
Čovjek stalno uči a nikad ne nauči!
Čovjek želi ono, što ga nikad ne će ni razočarat ni iznevjerit.
Čovjek to želi cijelim svojim bićem.

Čovjek danas želi jedan pokus, koji nije onda prihvatio moderni čovjek, al sluteć, da taj pokus može donijet pozitivan rezultat, hoće taj pokus.

To što čovjek sadašnjice možda i ne znaju ći želi i hoće, jest pokus ljubavi:

Ljubavi prema Isusu Kristu.
Ljubavi prema Bogočovjeku!
Ljubavi prema Uskrslom.
Ljubavi prema onom jedinom, kojim ne ovlada SMRT, jer je on ŽIVOT!
Ljubavi prema Onom, koji nije samo reformator i socialni radnik, nego prvenstveno naš Spasitelj: Onaj, po kojem ćemo podnijevši SMRT, ponizno se nadamo, i vjerujemo zadobit ŽIVOT vječni.

Negdje na svijetu boravi Njegova nepogrešiva Istina!

Negdje na Zemlji teče Njegov Božanski ŽIvot i utječe u ljudske duše poput svježih planinskih potočića.

Negdje na Zemlji produžena je Njegova Kalvarija ovim našim prostorom i vremenom.

Negdje na svijetu druge majke goje druge Ivane, da stoje podno Kristova Križa i njim zamahuju na sve četiri strane u pravcu četiriju edenskih rijeka.

Negdje na svijetu Isus Krist, Uskrsli, postoji = živi, poučava i ljubi.

Negdje na svijetu, svatko to osjeća, duša ipak želi nać svoj mir...

A gdje je taj predivni "NEGDJE"!?

To mi svi vjerujemo i znamo.

Mi svi, koji se prazna Kristova groba sjećamo:

"Znam, vi tražite Isusa Propetoga. On ni je ovdje. Uskrsnuo je, kao što je rekao!"
(Mt. 28,5 - 6)

Mi svi, koji Uskrslog proslavljamo.

Krist živi u svojoj Crkvi!

Krist živi u našim srcima dok umiremo grijesima!

SMRT je samo grijeh.
SMRT za ŽIVOT vječni!

Zaključnica je jasna:

Umrijeti grijehu = SMRTI,
da se živi ŽIVOT vječni!

"Na Uskrsa dan toga Sina Boga vječnoga:
Veseo glas uzdignimo te Isusa dičimo!
Aleluja! Aleluja! Aleluja!"
(Pučka pjesma.)

PODIGNITE SVOJE GLAVE! (Duhovi.)

PODIGNITE SVOJE GLAVE!
Osvijedtite se!
Odbacite danas svaku žalost i uznemirenost, svaku potištenost i usplahirenost!
PODIGNITE SVOJE GLAVE: Dok dišemo i bitišemo nadom se tješimo. Nju čak ima i onaj, koji ništa nema.
PODIGNITE SVOJE GLAVE: Nema razloga za tugovanje ni i za kakvo pretjerano strahovanje. Ni najmanje za očajavanje!

Jest, da su lomne naše lađe isplovile na širnu neizvjesnu pučinu!

Jest, da se one sad nalaze na otvorenom, nedoglednom, uzburkanom i nemirnom moru!

Jest, da se vihor pomani poigrava s njima kao s igračkama nekim!

Jest, da je naš Kormilar nevidljiv, al je uvijek prisutan; uvijek s nama!

"Ja sam s vama u sve dane sve do svršetka svijeta." (Mt. 28,20.)

"Malo, i ne ćete me vidjeti, i opet malo, pa ćete me vidjeti. Zaista, zaista, kažem vam: Vi ćete plakati i tugovati, a svijet će se radovati; vi ćete se žalostiti, ali će se vaša žalost pretvoriti

u radost...Radovat će se srce vaše i vaše radosti nitko ne će uzet od vas. I u onaj dan ne ćete me pitat ni za što!"
(Iv. 16,19 - 23)

"Ako me ljubite, držite moje zapovijedi. A ja ću moliti Oca, i dat će vam drugog Utješitelja, da ostane s vama do vijeka: Duha Istine, kojega svijet ne može primiti, jer ga ne vidi niti ga poznaje; a vi ga poznajete, jer ostaje kod vas i u vama je." (Iv. 14,15 - 17)

"Žalosti se napuni srce vaše...Ali ja vam istinu govorim. Ali ja vam istinu govorim: Bolje je za vas, da ja idem; jer ako ne otiđem, Utješitelj ne će doći k vama; ako li otiđem, poslat ću ga k vama; I kad On dođe, osvjedočit će svijet o grijehu, o pravdi i o sudu! O grijehu, jer ne vjeruju u mene! O pravdi, jer idem k svojemu Ocu! O sudu, jer je Knez ovoga svijeta već osuđen!"(Iv. 16,5-11)

PODIGNITE SVOJE GLAVE stog i odvacite svaku tjeskobu; svaki neopravdan strah!

Osvijestimo se drugim riječima rečeno i sjetimo se svojeg pozvanja = misije!

Dozovimo si u pamet, što mi zapravo jesmo: Mumije il Kristovi sljedbenici!?

Učinimo to baš danas na Blagdan Duhova!

Sjetimo se: Na današnji dan rođena je Crkva Kristova. A kakvi smo članovi!?

Nekad se molilo u "Obredniku":

"Primi znak svetoga Križa i na čelu i na srcu i prihvati vjerom Božje zapovijedi, vladaj se tako da od sad možeš biti Božjim hramom!"

Danas je sve skraćeno, kao i naša molitva, premda bi trebalo biti obratno. Obrednik:

"Primi pečat Duha Svetoga!"

Prvo se odnosilo na krštenje. Drugo na miropomazanje ili krizmu.

Prve riječi izgovarao je svećenik krstitelj nad krštenikom.

Druge riječi izgovara danas krizmatelj nad krizmenikom.

Sakramentom svetoga Krštenja krštenik postaje građaninom Kraljestva Božjeg. Sakramentom Potvrde borcem Kraljestva Božjeg.

Snagom Svete Krizme prima Krizmenik potrebnu snagu, da bude duhovnim borcem. Prima jakost Duha Svetog, da može neustrašivo ispovijedat vjeru u Trojednog Boga. Da može živjet životom dostojnim kršćanina!

PODIGNITE SVOJE GLAVE i osvijestite se!

Isus Krist rekao nam na vrijeme:

"Ali kad dođe On, Duh Istine, uvest će vas u svu Istinu, jer ne će od sebe govo

riti, nego će govoriti što čuje, i ja-- vit će vam buduće stvari!" (Iv.16,13-16)

Djela Apostolska opisuju dolazak Duha Svetog (Dap. 2,2 -

"Ujedanput nasta silan šum s neba, kao kad dolazi silan vjetar, i napuni svu kuću, gdje su sjedili...I napuniše se svi Duha Svetoga i stadoše govoriti raznim jezici ma, kao što im je Duh Sveti davao, da go vore!"

Do tog trenutka apostoli su bili pravi nepatvorene kukavice. Neopisivi plašljiv ci i strašljivci. Duh Sveti ih je preob- razio u prave borce, duhovne; u dotad ne poznate junake = heroje. Faber je o nji- ma slobodno napisao:

'Kao što vjetar kad žestoko duva ruši tornjeve i iskorjenjuje prkosna stabla, tako je isto Duh Sveti preko propovije- di apostola, na koje sašao, srušio i o- borio poganstvo, moć tirana, mudrost i rječitost filozofâ!'

Po primitku Duha Svetog, Božje snage i Božje Istine, apostoli otpočinju duhovni boj a Đavlom = Antikristom, sa Sotonom = s cijelim Paklom. Nije to bilo nimalo la ko: Suprostavit se moćnom svijetu i nad- moćnijem podsvijetu...

Ispred njih je bio čitav svijet. Trebalo ga je osvjit i Duhu Svetom pokorit. Kako?

Način Božjeg mišljenja razlikuje se od ljudskog. Konačnica je uvijek u Božjim rukama. Koliko su to apostoli shvatili, mi ne znamo ali sigurno znamo:

Krenuli su uzdajuć se samo u Boga!
Krenuli su znajuć za Duha Svetog!
Krenuli su goloruki oboružani samo Bo-- žjom Istinom.
Krenuli su, oni ribari, na osvajanje svi jeta. Takve osvajače nit je ikad svijet vidio nit će ikad vidjet.
Krenuli su i prvo se srazili s rođenim narodom a onda s cijelim svije-- tom, kojemu je trebalo istinu do nijet, propovijedat i svjedočit.

Do dolaska Duha Svetog jedino je Židov-- ski narod poznavao pravog i jednog Boga. Nisu znali za Božjeg Sina. Ni za Duha Sve tog. Nisu znali za Trojednog Boga: Da u o bitelji Presvetog Trojstva postoje tri O- sobe. Otac i Sin i Duh Sveti.

Pogani su živjeli u potpunoj duhovnoj ta mi. U potpunom duhovnom neznanju - onom vjerskom:

Egipćani su se klanjali biku, mačkama i zmijama, raznim drugim gadnim životinjama,neopisivim gadovima.

Perzijanci su obožavali Sunce kao boga.

Heleni, stari Grci, štovali su Afroditu bludnicu, Geu plodnicu, Zeusa ne-

bosvijetlicu i Bakha pijanicu. Štovali su i boga lopovâ = gangsterâ Hermesa. I mnoge druge: sve jednog goreg od drugog.

Rimljani su imali trideset tisuća bogova. Za svaku zgodu i priliku. Za noć i dan. Za svaki posao i pothvat. I u njihovo doba bilo je lopovâ. Zato su se lopovi molili svojem bogu, da ih pretorijanska ne uhvati policija.

Ljudi, iako su ograničeni, ipak su i duhoviti i domišljati. Nije dobro zamjerit se policiji, ali ni bogovima. Bojali su se, da nisu koga previdjeli. Želeć i njega štovat podigli su mu u Ateni kip s natpisom: NEPOZNATOM BOGU! Znamo to od Taržanina Pavla.

"Pavao stavši nasred Areopaga reče: 'Ljudi Atenjani! Po svemu vas vidim, da ste vrlo pobožni. Jer prolazeći i motreći vaše svetinje nađoh i žrtvenik, na kojem je bilo napisano: BOGU NEPOZNATOMU!'" (Dap. 17,22 - 23)

Pred par sto godina bilo je poganluka i u današnjem Meksiku. Španci su otkrili grozotu: Svake godine poganski Indijanci morali su žrtvovat svojem krvoločnom bogu po dvadeset tisuća mladića i djevojaka. Najprije bi ih poklali. Zatim bi njihove glave povješali o zidove u hramu svojeg boga krvopije. I tako se to prakticiralo godinama, stoljećima...

Predaleko bi nas odvelo, ako bismo htjeli zać u filozofiju poganskih pjesnika, pisaca i filozofa. Uzmimo samo ovaj put obzir, da su bili oholi, naduti, puni sami sebe. S visoka su gledali na neuke galilejske ribare i na neobične, priproste kršćane.

Ali kakav paradoks! Poganski filozofi sa svom svojom mudrosti i rječitosti, i s onim silnim mnoštvom bogova, nisu mogli odoljet apostolima. U stvari Duhu Svetom,
Koji je djelovao preko apostola;
Koji je svojom istinom osvajao, predobivao srca poganâ;
Koji je svojom božanskom strategijom nadute pogane pretvarao u ponizne kršćane!

Ipak to nije išlo tako jednostavno. Da Isus Krist ljubi ljude, to nije bilo teško shvatit. Al da ljudi trebaju uzljubit Krista, to je bilo teško prihvatit.

Mlada netom rođena Crkva mora već gledat krv povomučenika Stjepana, prvoga đakona. Sluša njegove riječi:

"Gospodine Isuse, primi moj duh! - Onda kleče na koljena i povika iza glasa -: Gospodine, ne uzimaj im ovo za grijeh! I ovo rekavši usnu." (Dap. 7,59 - 60)

Mlada netom rođena Crkva mora gledat raspete Petra i Andriju, Simona i Filipa;

Pavla i Bartola s odrubljenim glavama a Tomu kopljem probodena.

Ni kasnija povijest Crkve nije bila mnogo drugačija. Ponekad bi došlo do zatišja, ali ono je bivalo samo predznakom nove bure.

Milanskim Ediktom Crkva je dobila pravo na postojanje. Imala je sad političku slobodu. Riješila se jedne teškoće - progona a dobila je mnoga druga zla. Unutar nje same došlo je do raznih napetosti, razmirica i trzavica. A poznato je, da su uvijek opasniji unutarnji nego vanjski neprijatelji.

Nastupili su teški dani za Crkvu. Teži, nego što su bili oni po katakombama. Crkva je odolijevala i tim zlima, jer ju je i dalje, kroz orkane i uragane, vodio Duh Sveti.

Za ilustraciju spomenimo samo jedan primjer novije povijesti Crkve.

Napoleon I, nezadrživi osvajač, koji je pokoravao sve redom i silom primoravao na poslušnost odluči pokorit i glavu Crkve: Svetog Oca Papu. Kad mu to nije uspjelo namisli pošto poto uništit katolicizam. Svoju odluku saopći kardinalu Consalviju. A kardinal, aludirajuć na vlastitu slabost kao crkvenog velikodostojnika, reče Napoleonu I:

"Neugodno mi je, što moram priznat vašem veličanstvu, da ga mogli uništot ni mi!"

Pa tko bi i mogao uništit Crkvu, kad nju nismo vodi Duh Sveti!? Zar Bogočovjek nije rekao apostolskom prvaku Petru, svim apostolima i svima nama ujedno:

"Ti si Petar! Na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju i vrata je paklena ne će nadvladati!" (Mt. 16,18)

"Ja ću moliti Oca i dat će vam drugog Utješitelja, da ostane s vama do vijeka: Duha Istine, kojega svijet ne može primiti, jer ga ne vidi niti ga poznaje; a vi ga poznajete, jer ostaje kod vas i u vama je." (Iv. 14,16 - 17)

"Bolje je za vas, da ja idem; jer ako ne otiđem Utješitelj ne će doći k vama; ako li otiđem, poslat ću ga k vama!" (Iv. 16,7)

"Idite i poučavajte sve narode, krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga, učeći ih, da drže sve, što sam vam zapovijedio. Evo ja sam s vama u sve dane sve do svršetka svijeta!" (Mt. 28,19 - 20)

Umjesno je stog ponovit, što je naglašeno u početku:

PODIGNITE SVOJE GLAVE!

S nama je uvijek Duh Sveti...

Zato nek se ne žalosti srce naše i nek se ništa ne boji! Kršćanstvo s Duhom Svetim vođeno, predstavlja snagu, koja se uspješno može suprostavit svakoj drugoj: svijetu i podsvijetu = Paklu.

Podignite svoje glave i nebojte se:Jest, Antikrist je stvarnost al je i Krist prava pravcata stvarnost. Uza Nj i uz Oca nebeskog stoji njihova Ljubav - Duh Sveti, Kormilar Crkve - kršćanstva. Nevidljiv je, istina, za naše ljudske oči, al je stvarnost - u to vjerujemo!

Duh je Sveti ono životno počelo, po kojemu diše Crkva: "Spiritus spirat ubi vult! = Duh duše gdje hoće!" "Sve čini jedan te isti Duh, koji razdijeljuje kako kome hoće."
(I Kor. 12,11)
(Haec autem omnia operatur unus atque idem Spiritus, dividens singulis prout vult.)
Duh je Sveti ona životni sok, koji Kristovu Crkvu čuva od raspadanja.

Nikad ljudi ne bi ostavili svoj mir: Onu milu idilu na Galilejskom jezeru i goloruci, naoružani samo Božjom istinom, pošli osvajat čitav svijet, da im to nije nadahnuo Duh Sveti!

Nikad ljudi ne bi pošli u smrt za Krista, onog prezrenog, popljuvanog i od vlastita naroda osuđenog, da ih

na to nije potaknuo Duh Sveti.

Nikad ljudi ne bi imali snage suprostavit se drakonskim mjerama, silnicima i moćnicima ovoga svijeta tiranima rimskog imperija ni odoljet mudrosti i rječitosti poganskih filozofa, da ih nije pomagao i podržavao Duh Sveti.

Nikad ljudi ne bi primili na sebe teret roditeljstva = očinstva i materinstva =, kad ih za to ne bi osposobljavao Duh Sveti.

Nikad muževi i žene, mladići i djevojke, ne bi mogli ostavit svijet i poć u samački život, u samoću, da Bogu posvete svoje duše, da ih nije pozvao, okrijepio i ojačao za to Duh Sveti.

Duh Sveti je naša snaga, naše pouzdanje = nada!

Duh Sveti nas ohrabruje, da možemo živjet po Božjoj volji.

Ponavljam: PODIGNITE SVOJE GLAVE!

Treba svjedočit za Krista. Za mnoge je bilo poć pred divlje zvijeri; za mnoge poginut od mača il bajunetâ; za mnoge ostat bez života od puščanog taneta, šrapnela il gelera...I tko bi to bio izdržao, il bi mogao, da nije asistencije Duha Svetog!?

Treba za Krista svjedočit: Za neke to i mnoge znači ostat bez imetka i rastavljen od svojih najdražih nakon prisilno oduzete slobode. Da se izdrži pomaže Duh Sveti.

Treba za Krista svjedočit: Za milijune to znači krv svoju prolit i ovu njom ovu grešnicu zemlju natopit i tako pokazat, da smo mi kršćani ne samo građani već i borci Kraljestva Božjeg.

Rimskim tiranima dovikivao je biskup Atanazije:

"Raspinjite, ubijajte, koljite! Što nas više ubijate, to nas više ima, jer je krv mučenikâ sjeme novih kršćanâ."

PODIGNITE SVOJE GLAVE: Snaga Crkve nije u blagu materijalnom već u duhovnom = u Duhu Svetom.

Djevica Marija, Majka Isusova, može nam pomoć, da bolje shvatimo Duha Svetog, ulogu Njegovu u Crkvi, u kršćanstvu.

Djevica Marija susrela se duhovnim svojim očima s Isusom prvi put na dan Navještenja: Tada je začela po Duhu Svetom!

Djevica Marija susrela se tjelesnim svojim očima s Isusom prvi put u Betlehemu. Gledala ga je otad niz godina: Kroz pro-

gon egipatski! Kroz Nazaret! Kroz Kalvariju! Kroz gledanje, kako Njezin i Božji Sin živi i umire iz i od ljubavi prema svojem i našem nebeskom Ocu, vršeć Njegovu svetu volju. Tu Ljubav nitko nije bolje poznavao od Marije.

Ljubav Boga Oca i Boga Sina jest Duh Bog Duh Sveti. Drugačije rečeno: Duh Sveti je Božja Ljubav.

PODIGNITE SVOJE GLAVE, **osvijestite se!**

Duh Sveti: Božja Ljubav i Božja Istina stanuje i djeluje u nama, u Kristovoj Crkvi = u kršćanstvu. S njim ćemo uvijek ostat povezani, ako s Njim surađujemo, čuvajuć se grijeha.

S Djevicom Marijom najbolje shvaćamo Duha Svetog + Božju Ljubav, nevidljivoga kormilara naših duša i Crkve. Duh Sveti duša je Crkve a Marija njeno Srce.

Ljubeć Presveta Srca i hraneć se Tijelom Isusovim, možemo disat = odisat Duhom Svetim, Duhom Božjim, Božjom Istinom, koja je stalna kao što je Bog stalan. Mi nismo i ne smijemo biti nestalni kao trska koju ljulja svaki vjetar, jer nas uvijek vodi i prosvijetljuje Duh Sveti!...

Zato i ponavljam: Osvijestimo se!

PODIGNITE SVOJE GLAVE!

KRISTOV PUT!

Noć se svrši,
Pa nam skrši
Neki dragi san!
Kroz prozore
Rujne zore
Uđe blagi dan.

Nema noći
U samoći,
Gdje je Svijetli Duh;
Kroz prozore
Vječne zore
Njegov šapat čuh:

Uspinjanje,
Raspinjanje;
Vijek tekotan, krut
Kroz molitvu -
Krvnu žrtvu:
To je KRISTOV PUT!

(Objavljena mnogo put! Prvi put u knjizi "On me gleda - Ja Ga gledam, M. Š., II izdanje, Zagreb, 1959. godine.

Kasnije - više put:

U raznim=drugim edicijama.)

ONI SU VREBALI NA NJEGA!
(Lk. 11,54)

Vjerojatno smo već više put čuli riječi: "ONI SU VREBALI NA NJEGA!" (Lk. 11,54) Čuli smo i prešli preko tog kao da ništa nismo čuli. Prešli smo preko tog bez posebne pažnje kao da te riječi za nas nemaju nikakav posebni značaj.

"ONI SU VREBALI NA NJEGA!"

Prvenstveno te riječi odnose se na Spasitelja našega Isusa Krista. "Na Njega su oni vrebali!" Tko to?

FARIZEJI! Oni, koji su vjerovali, da ima-postoji duša. Oni, čija je vjera bila papirnata. Sastojala se samo iz poznavanja papirâ = pisma, spisa; iz poznavanja propisâ pravilâ, koje su oni izmišljali do iznemoglosti.

SADUCEJI! I oni se vrebali na Njega. Oni, koji su vjerovali, da duše nema, da duša ne postoji. Smisao života sastojao se za njih samo u onom, što se najkraćim izražava:

Jedi, pij i uživaj!
Raspaši svoj pojas!
"Sorridete, o belle, domani moriremo!
Smijte se, ljepotice, sutra umiremo!"
Sutrašnji dan možda ne ćemo vidjeti...

Eto, ti SADUCEJI i FARIZEJI vrebali su na Gospodina. Koji su praktično živjeli kao da duše nema i nepostoji, nego postoji samo tijelo. A Krist je propovijedao uzvišeno evanđelje:

"Što koristi čovjeku, ako dobije sav svijet, a pri tom izgubi svoju dušu!" (Mt. 16,26; Mk. 8,36; Lk. 9,25)

Evanđelje Kristovo ima za nas sudbonosno značenje. Lako je shvatit, ako se ima u vidu, da je sudbina Kristova sudbina i njegovih učenikâ. Sljedbenikâ. Još više: Njegovih izbranikâ: Svećenika i redovnika = redovnicâ:

"Tada će vas predavat na muke i ubijat će vas; i poradi mojeg Imena svi će zamrzit na vas. Tada će mnogi zalutati u vjeri, jedan će drugog izdat i jedan će drugog zamrzit. Lažni će proroci u velikom broju ustat i mnoge zavest. Jer će bezbožnost uzet mah, ljubav će ohladnjet kod mnogih. Al tko ustraje do kraja, spasit će se. Ovo Evanđelje o Kraljestvu navješćivat će se po svem svijetu za svjedočanstvo svim narodima. Tad istom dolazi svršetak." (Mt. 24,9 - 14)

"Učenik ne stoji nad Učiteljem!"(Lk.6,40)

Na sve njih vrebaju. Tko? Isti oni FARIZEJI I SADUCEJI! Vreba na sve svijet, ko misli i vjeruje i živi tako kao da duše nema.

Zašto toliko vrebanje na nas!?

Općenit odgovor dan je ranije: Sudbina Kristova sudbina je i naša.

Nešto konkretnije može biti:

Uzvišenost ideala, koji želimo i nastojimo izgradit u sebi. Želimo i nastojimo u sebi izgradit čistoga Krista! Upriličujemo se Njemu = Bogočovjeku. Tako postajemo Bogu slični = bogooblični. To karnalnom svijetu, preljubničkom rodu izgleda iluzornim, nemogućim. Nije na dohvat njegova poimanja i zato vreba na nas!

Mnogo prigovaraju našoj dogmatici premda je istinita, uzvišena. Uči nas:

Djeca smo boli, ali nismo djeca očaja!
Djeca smo Božja i kao takva nismo bačeni na cvaj Planet - Zemlju, kako neki nazivaju: Mračnu periferiju ljudske egzistencije! - bez promisla Božjeg, bez svrhe.
Djeca smo Božja i na zemlji smo zato, da Boga spoznamo, da ga ljubimo, da mu služimo i tako u nebo dođemo, primiv plaću za svoja djela.
Djeca smo Božja, koja znaju za svojeg Otkupitelja i za otkupljenje grijeha...
Djeca smo Božja, koja znaju i za sankciju nepravde; koja znaju i za Nebo i za Pakao.

Prigovaraju mnogo, ne uvijek zlonamjerno, i našoj moralci. I ona je uzvišena. Uči:

"Čini dobro, izbjegavaj zlo!"
"Ne čini drugom, što ne želiš, da tebi u čini drugi!"
"Dekalog = Deset Zapovijedi Božjih!"

"Ja sam Gospod Bog tvoj:
Nemaj drugih bogova uz mene!
Ne uzimaj uzalud imena Gospoda Boga svojega
Pazi na to, da posvetiš subotu!
Poštuj svog oca i svoju mater, da dugo živiš u zemlji, koju će ti dati Gospod, Bog tvoj!
Ne ubijaj!
Ne čini preljube!
Ne kradi!
Ne svjedoči lažno proti bližnjemu svojemu!
Ne želi kuće svog bližnjega!
Ne želi žene svog bližnjega...ni igdje išta, što pripada tvom bližnjemu!"
(Ex. 20,2 - 17)

Deset svojih zapovijedi dade Gospod Bog. Ne devet...sedam...prve tri, nego deset. I to za sve za sva vremena.

Crkvene zapovijedi osiguravaju vršenje Dekaloga.

Sedam sakramenatâ olakšava to vršenje.

Dogmatika i moralka temelj su duhovnosti.

One su kardinalni stupovi kršćanskog Ideala. Na njima izgrađujemo duhovnost. Dužnosti, koje vršimo, dobra djela, koja činimo samo su opeke u toj velebnoj zgradi a žbuka, koja ih povezuje pravila su, koja održavamo.

ONI SU VREBALI NA NJEGA!
Kako na Krista tako isto i naši protivnici vrebaju na nas. Znajuć za pravila naše vjere, gledaju nas i promatraju:

ONI VREBAJU NA NAS!
Ako mislimo drugačije, ludo se zavaravamo. Đavao nikad ne spava.

Kad bi oni, vrebajuć na nas, naišli kod nas na korektnost, dosljednost il heroizam, priznali bi sigurno:

'To sve ne shvaćamo. Ljudska su bića kao i mi, ali ne žive kao mi. Nisu oni ni drvlje ni kamenje. Crveni su ispod kože kao i mi. Pa opet nisu kao mi. Mi nismo kao oni. Ne shvaćamo, al čestitamo!...'

Ako itko na svijetu znade ljubit, to sigurno znamo mi kršćani. Nesebično, požrtvovno. Kao majka svoje čedo. Mi ljubimo ne šumski, karnalno, bestialno. Mi ljubimo spiritualno, idealno. Ljubavlju Kristovom. U svakom stvorenju gledamo i vidimo samo Krista. Svakim il bilo kim stvorenjem služimo se tek toliko koliko je potrebno do dođemo bliže Krista.

Oni vrebaju na nas!
Kolika je odgovornost onda na nama, kada to znamo? Po našim riječima i djelima oni prosuđuju naš život i naš Ideal Isusa Krista!

Svatko između nas dužan je pazit ne samo na svoje poglede = djela već na misli.

ONI SU VREBALI NA NJEGA!
Oni vrebaju na nas. Nikakva halja ne čini nas ni dobrim ni svetim. Svojevremeno je Dr Jordan Kunićić izrekao frapantnu činjenicu:

'Među kršćanima, posebno među Bogu posvećenim osobama, nađe se najviše farizeja i licemjerâ!' (Zašto mu ne bismo vjerovali, kad je bio redovnik a Učitelj Crkve!?)

Nisu rijetki oni, koji tu stvarnost gledaju samo kroz krivo formiranu savjest. Međutim taj i takav farizejluk davno je osudio, i to bezkompromisno, Isus Krist:

"Vi, farizeji, držite čašu i zdjelu izvana čistu, a iznutra ste puni grabežljivosti i nepravednosti. Bezumni, nije li onaj, koji je stvorio vanjštinu, stvorio i nutrinu? Dajte radije ono, što je unutra, kao milostinju, onda vam je sve čisto. Ali teško vama, farizeji! Vi dajete desetinu od metvice, od rute i od svakoga povrća, a ne marite za Božju

ljubav. Jedno treba činiti a drugo ne propustiti. Teško vama, farizeji! Vi volite počasno mjesto u sinagogama i hoćete da vas pozdravljaju na javnim mjestima. Teško vama, vi ste kao grobovi, što se ne raspoznaju preko kojih se ide a da se ne zna!" (Lk. 11,39 - 44)

Ne budi to primijenjeno ni na kog između nas! I ne će, ako uvijek imamo u vidu: Oni vrebaju na nas!
ONI SU VREBALI NA NJEGA!

Ne mislimo na one, koji se nad nama, kao što su učinili=činili nad Kristom, farizejski sablažnjavaju. A prije Krista nad Ivanom Krstiteljem. Ivan je pretjerao po mišljenju vlastdržacâ i zato mu skinuše glavu. Krist još više i zato ga razapeše i među zločince ubrojiše.

"S kim da usporedim ovaj rod? On je kao djeca, što sjde na trgu i dovikuju drugima: Mi smo vam zasvirali, i vi nijeste igrali; mi smo tužaljke zapjevali i vi nijeste plakali. Ivan je došao:On jeo nije i pio nije; i reklo se: On je ospjednut od Đavla! Sin Čovječji je došao, On jede i pije, i kaže se: Gle,izjelice i pijanice, prijatelja carinicima i grješnicima! Ali mudrost opravdaše njezina djela." (Mt. 11,16 - 19)

Vlastodršci = moćnici ovog svijeta, tadanjeg, Ivanu odrubiše glavu a Krista

razapeše. Izraelski glavari i nisu mogli postupiti drugačije nego sebi svojstve-- no: Krvoprolićem. Neshvatljiv je bio za njih Ivan. Neshvatljiviji Isus Krist:

Magdaleni dopušta: Da se dotiče njegovih nogu! Da ih cjeliva i suzama pere! Da ih kosama otire!
(Lk. 7,38)

Preljubnicu, zatečenu u preljubu i pred Njega dovedenu da osudi, ne osuđuje. Izgovorio je nečuvene riječi, koje su farizeji i saduceji shvatikao osudu svojeg postupka, t. j. da su se samo po Kristu osudili:

"Književnici i farizeji dovedoše ženu zatečenu u preljubu i rekoše mu: 'Učitelju, ova je žena sada zatečena u preljubu. Mojsije nam je zapovijedio u zakonu, da takve kamenujemo. A što ti ve -- liš?' Ovim pitanjem htjedoše ga kušati, da bi ga mogli optužiti. Isus se sagnu i uze pisati po zemlji prstom. Kad su ga neprestano pitali, uspravi se i reče: 'Tko je među vama bez grijeha, neka prvi baci kamen na nju?!' I opet se sagnu i pisao je po zemlji. Kad su čuli odgovor, počeše izlazit jedan za drugim počev od starješinâ.

I ostade Isus sâm sa ženom, koja je stajala u sredini. Isus se uspravi i upita: 'Ženo, gdje su oni, koji su te tužili? Nitko te ne osudi?' Ona odgovori: 'Nitko, Gospodine!' Tada reče Isus: 'Ni ja te

ne ću osuditi. Idi, i odsele više ne griješi!'" (Iv. 8,3 - 11)

Petra, i sve koji poput njega misle, sabija u kozji rog...

"Petar zapita: 'Gospodine, ako moj brat pogriješi proti meni, koliko puta da mu oprostim? Do sedam puta?' Isus mu odgovori: 'Velim ti, ne do sedam puta, nego sedamdeset puta sedam puta!'" (Mt. 18,21 - 22)

Tim Krist nije odredio broj već rekao u stvari: Nebrojeno puta, jer je nemoguće predvidjet koliko će puta tko koga uvrijedit. Oprostit treba uvijek, ali je nemoguće uvrede zaboravit...

Krist je imao svoju posebnu metodu. Znao je, da zdravi ne trebaju liječnika. Zato je u brk rekao farizejima i saducejima:

"Ne osuđujte i ne ćete biti osuđeni!... Opraštajte i bit će vam oprošteno!...Dajite i dat će vam se!...Odmjerit će vam se jednakom mjerom, kojom vi mjerite!.. Može li slijepac voditi slijepca? Ne će li obadva pasti u jamu?...Što vidiš trun u oku svojega brata, a brvna u svojem oku ne vidiš?...Licemjere, izvadi najprije brvno iz oka svojega, onda ćeš vidjet izvadit trun iz oka brata svojega!"
(Lk. 6,37 - 42)

Nad Kristovim postupkom, nad riječima I-

sovim, farizeji i saduceji su se itekako sablaznili:

ONI SU VREBALI NA NJEGA!

To vrebanje ponavlja se kroz svu povijest Kristove Crkve i samoj Crkvi. U svojoj savjesti trebao bi pred svojim Bogom čovjek bit iskren i priznat svoje vrebanje na subrata, na susestru. Mnogo bi srce trebalo priznat:

'Kad sam nekom sklono = naklono, sve mu previđam i na dobro tumačim! Kad od mene mržnja sa zavišću napravi prijesto, onda drugom ništa ne odobravam i sve mu na zlo tumačim!'

ONI SU VREBALI NA NJEGA!
A ja? Na subrata, susestru! Zašto ipak?!

Zato, jer: "Ubi cor tuum, ibi opes...!!!
= Gdje srce tvoje, tamo je blago-bogatstvo tvoje!" I obratno.

ONI SU VREBALI NA NJEGA!
ONI VREBAJU NA MENE!

"Jednako se jednakim vraća! - Par pari refertur!" (Ter. Eun. 445.) Na žalost, "Milo za drago!" vraća se više u zlu već dobru. Sljedbenik Isusa Krista, posebno Bogu posvećena duša, mora postupat diametralno oprečno, po uzoru na svojega Gospodina. Onako, kako nas je učio.

ONI VREBAJU NA MENE: Stalno, svakodano! Uvijek sam predmet nečije pažnje. Bacim samo pogled unazad, i oko sebe sad, vidim to kao stvarnost.

VREBAJU NA MENE NA TEBE svi oko nas.
SVI VREBAJU NA SVE NAS!

Kad ne bi bilo smisla za žrtvu, i milosti posebne Božje, zar bi itko u tom ljudskom vrtlogu izdržat mogao!?

Znamo: ONI SU VREBALI NA NJEGA!
ONI VREBAJU NA TEBE - NA MENE!
ONI VREBAJU NA SVE NAS!

I neka! Molili smo i molit ćemo prije počinka svojega Gospodina:

"Udalji sanje opake
I opsjene, što noć ih tkâ,
Obuzdaj našeg zlotvora,
Da tijelo se ne okalja!"

(Milan Pavelić DI "CRKVENI HIMNI", Zagreb 1935., str. 33.)

I neka! Molimo i pjevajmo zajedno sa Svetom Malom Terezijom:

Paljenicom želim biti
Pomirbenom žrtvom svetom!
Na olatru izgoriti:
Gospodine, Tvojem svetom!

VREBALI SU NA NJEGA!

(Lk. 11,54)

ONI SU VREBALI NA NJEGA!
Oni! Tko to, na koga i zbog čega!?
Pa zar to još niste znali:
Farizeji!
Saduceji!
Na Krista, da su vrebali!

Vrebala je na Gospodina
Ona fina, svilna farizejština
A razlog jedan jedini,
Jer su oni
Skroz nesklonі
Ljubavi, Pravdi i Istini.

Vrebala je na Gospodina
I naduta, cvilna saducejština,
Što On dobar, blag i mio
O skromnosti,
Nevinosti
I mrtvenju govorio!

Kadgod gledam licemjerni džbun,
Farizejsko saducejski čun:
Istino, Pravdo, ljubavi, gdje ste!? -
S bolom pitam...
I kob čitam:
Samo gosti kod nas bjeste!!!

Sanatorij "Knez Selo", 1960. g.

VENITE ADOREMUS = DOĐITE POKLONIMO SE!

(B o ž i ć !)

Potsjećam sve na jednu predivnu pjesmu:

Huc, Pastores, advolate!
Natum Iesulum adorate!
Corda pura profano prostramine ei
Supposite ei, supposite!
Huc, Pastores, advolate:
Natum Iesulum adorate!

Sad, Pastiri, poletite!
Malom Isusu klanjajte se!
Srca čista od svakoga grijeha Njem
Poklonite, Njem poklonite!
Sad, Pastiri, poletite:
Malom Isusu klanjajte se!

Potsjećam sve na spomenutu pjesmu "Offertorium Pastorale = Prikazanje Pastirsko", što nam govori svima:

VENITE ADOREMUS = DOĐITE POKLONIMO SE!- a što nas sve skupa potsjeća na Betlehem (Kuću Kruha)...

Preslabe su moje riječi, da bih vam mogao u potpunosti dočarat sav draž i milinu, čar prve Božićne Noći, Betlehema.

Što je nedostupno mojoj nemoći, nije Bojoj svemoći. Nek On ovom zgodom po riječima slabim mojim zbori jakim Duhom svojim!

Betlehem je mjesto, gdje je po prvi puta, nakon pada praroditeljâ, zaorila na ovoj našoj grešnici Zemlji:

Pjesma Anđelâ!
Pjesma pomirnica između neba i Zemlje!
Pjesma slomljenom ljudskom srcu tako
draga i toliko mila!
Pjesma, koju najradije pjevamo:
"Slava Bogu na visini a mir lju
dima na nizini dobre volje!"

"Svim na zemlji mir veselje:
Budi polag Božje volje!
To sad nebo navješćuje
I glas s neba potvrđuje.

Dobre volje svaka duša
Neka grijeha već ne kuša:
Nego hvali, diči Boga,
Što je poslô Sinka svoga.

Sinka svoga - Boga moga
S Ocem, Duhom jednakoga;
Duhom Svetim začetoga -
Od Djevice rođenoga!

O, grešniče, sad promisli,
Što učini Otac Višnji:
Sinak Njegov - Dijete milo
Za sve nas se porodilo!"

(Hrvatska božićna pjesma.)

Batlehem je mjesto, gdje se nakon dugih vjekova tumaranja, duhovnih iščekivanja i lutanja, po prvi put nebo Zemlji osmjehnu lo i u ponoćni zrak svijetlo unijelo!

Betlehem je mjesto, gdje je ispod bajnih blistavih zvijezda, koje zajedno s Bogom stanuju, čovjek nakon pada praroditelja, po prvi put čuo Anđele u pjevu i ustano-vio, da Bog čovjeka ljubi i da mu On-Bog jedini donosi sreću i mir.

Danas=noćas spominjemo tu zgodu!
Danas=noćas sjećamo se prve Božićne Noći!
Danas=noćas slavimo Božić...

Slaveć Božić mi slavimo:
Dan pomirenja između neba i zemlje!
Dan pomirenja između Boga i ljudi!
Dan, kad je svojom milosrdnom rukom
na ljudsku grešnost Bog ipak iz-
lio svoj blagoslov!
Dan, kad se svijetu rodio Božiji Sin!
Dan, kad je uistinu Bog pohodio narod
svoj i došao među sinove ljudske
kao mali Bog = Božić!

Slaveć Božić mi slavimo nedokučiva otaj-
stva Ljubavi Božje=neshvativ misterij.

Slaveć Božić mi u stvari ne slavimo ni--
šta novo iako za nas ništa nije tako
novo kao sâm Božić

Slaveć Božić mi osjećamo neki posebni u-
godaj il čar, a da to nitko protumačit
il odgonetnut ne zna.

Slaveć Božić mi se sjećamo donekle svega
poznatog a ono nam je toliko drago kao
najželjenije još neupoznato...

Poznat nam je Betlehem!
Poznata su imena: Josip i Marija!
Poznat nam je Kvirin sa svojim popisom!
Poznati su nam pastiri sa svojim stadom!
Poznati su Anđeli sa svojom pjesmom!
Poznato nam je Dijete u pelenice povijeno, u jaslice položeno!
Poznato je, eto, sve to!

Pa ipak osjećamo, da nas uza sve Božić privlači jače nego drugo inače!

Privlači nas kao nešto sasvim novo!
Privlači nas nekom neodoljivom snagom!
Privlači nas Novorođenom = Božiću!

Slaveć Božić mi slavimo rođendan Njegov - Bogočovjekov. Kao nikad upravo danas - noćas dobivaju pravi smisao one već spomenute riječi:

VENITE ADOREMUS = DOĐITE POKLONIMO SE!

Dođite, poklonimo se! Trebamo i moramo. Ne samo duhom, nego i tijelom! Istina, mi Ga danas-noćas gledamo u duhu kao nemoćno Djetešce u jasnicama. Pri tom sigurno ne gubimo iz vida, da je On kao Dijete nemoćan, ali da je kao Bog svemoćan.

VENITE ADOREMUS = DOĐITE POKLONIMO SE!

Ako pođemo - dođemo, ne ćemo se pokajat. Potrebno je prić samo koji korak bliže, malo se snizit, poklonit i vidjet:

Marija poklanja nama i čitavom svijetu, svojeg i Božijeg Sina!

Marija svima poklanja Djetešce, milujuć svojim pogledima Njegove ručice: maleŝne, nježne i slabašne, premda su one satvorile svemir;

Slušajuć Njegovo Srdašce, kako tako maleno već sada kuca za spas čovječanstva;

Pokušavajuć svatit Njegovu sveobu shvatnu Ljubav - spasenje svijeta!

Marija nas zove: Da i mi otvorimo svoja srca i uskladimo otkucaje s otkucajima Božanskog Srca!

Da odmah otvorimo svoja srca, jer svatko svoje otvorit može a nitko drugi, pa ni sâm Bog, jer uvijek želi ljubav slobodnu!

Da srca svoja zaista otvorimo i više ih nikad Njemu na zatvorimo...

VENITE ADOREMUS = DOĐITE, POKLONIMO SE!

Svakom je srcu našem potreban Betlehem.
Jedno mjesto: Svijetla, ljubavi i mira!
Gdje tiho dahće vol, dok I sus trpi prvu bol!
Gdje pastiri u mûku stoje, darivajuć sve svoje!
Gdje nebesnici = anđeli pje

vaju, dok se Pastiru svih pastira s pastirima pobožno klanjaju!
Gdje Marija i Josip u najdubljoj poniznosti odaju čast, poštovanje, poklon i zahvalnost utjevljenoj Božjoj poniznosti!
Gdje svi govore svojim stavom, pozivajuć na isto svakog između nas:

VENITE ADOREMUS = DOĐITE, POKLONIMO SE!

Otvorenošću svoje duše mogli bismo osjetit ljepotu onog trenutka, kad je Bog kao čovjek boravio među ljudima - među sinovima ljudskim;
Ljepotu onog trenutka, kad Bog boravi u duši!
Ljepotu u kojoj nema:
Ni mržnje ni zavisti;
Ni tuge ni žalosti!
Ni ikakve ljudske tuposti!
Ni razočarenja ni ogorčenja!
Ni podlosti ni spletkarenja!
Ni nadmetanja ni podvaljivanja!
Ljepotu, koja u srce unosi svijetlo, ljubav i mir, što čovjeka čini čovjekom dobre volje - Bogu odanim!

VENITE ADOREMUS = DOĐITE, POKLONIMO SE!

U tom je uvjet, da nađemo onaj mir, za kojim toliko žeznemo i težimo. Pastiri su osjećali tihi duhovni nemir. Kad su se Isu su poklonili, i darove svoje poklonili, osjetili odmah mir, koji srcu ljudskom daje Mali Bog = Božić.

VENITE ADOREMUS = DOĐITE, POKLONIMO SE!

Kao pastiri u svojoj jednostavnosti! Baš kao oni u svojoj dobroj volji! Možda je u njihovu jednostavnom životu Božić našao ono, što najviše cijeni kod ljudi:

Ponizno bdjenje!

Pastiri bdiju nad svojim stadom. U molitvi. Pogledi su im uvijek dvosmjerni:
prema prirodnom - svojem stadu!
prema natprirodnom - svojem Bogu-nebu!

Gledamo li njihova lica lako dolazimo do zaključka, da oni nikom ne misle zlo. Kao da to znaju i vol i magarac, pa ih se ni u noći ne plaše, dok svojom toplinom pokušavaju ublažit hladnoću noći i zgrijat božansko Djetešce, koje pastirima i svim ljudima donese mir.

Gledamo li Josipa vidimo, kako podalje stoji od kolijevke, duboko uronjen u razmatranje i u misterij Božića. Možda se prisjeća putovanja Palestinom. Možda se sjeća razgovora s Anđelima...Josip je uistinu bio dobre volje i zato je kao ni jedan čovjek-muž te noći osjećao mir!

Gledamo li Mariju odmah nam se nameće misao, da je najsretnija žena na svijetu. Ne postoji ljudski jezik, koji bi mogao izrazit Njena osjećanja; veličanstvenost onog, što se zbiva pred Njenim očima!

Božji Sin postao je i Njenim Sinom. A Ona postala Božjom Majkom = Bogorodicom. Ona je dobila, i svijet sav, napokon Spasitelja. Koliko su samo Anđeli veseli. Koliko se, eto, i Josip veseli. Pa siromašni Pastiri - duhovni bogataši.

Topi se u moru radosti. Čas gleda sve oko sebe, čas uranja u misterij ispred sebe. Gleda u Boga ispred sebe. Gleda Ga i živi u Njem...Gleda u duhu Mudrace, kako se kreću na dalek put, slijedeć čudnu zvijezdu.

Idu Mudraci i darove svoje nose. Obdarit će Kraljeva svih kraljeva. Naći će Mudrost svake mudrosti. Gleda Marija njihovu dobru volju i raduje se, što će i oni poput Nje od Novorođenog za uzvrat žrtve i ljubavi dobit mir!

Ne će bit na odmet da za Božić i mi pođemo Mariji. Naučit će nas tajnu, kako da i mi steknemo i sačuvamo dobru volju, da nam Božić donese svoj mir.

Što je dobra volja? Ništa drugo nego vjerski temelji Božanske diplomacije čim Novorođeni Kralj privlači sebi one najviše i one najniže: Učene i neuke. Neuke pastire, učene mudrace, učitelje kraljeva, Mage. I jedni i drugi imali su dobru volju: Srce otvoreno, spremno, za primanje svega što je Božje, što je iznad nas i čemu se moramo pokorit, bilo mudrovanjem kao Mudraci bilo jednostavnim odzivom pastirâ.-

Božić je privukao sebi:
Najljepšu ženu, koja je ikad postojala na ovoj zemlji!
Najboljeg muža, kojeg je Bog ikad stvorio na ovoj zemlji!
Prekrasne Anđele s neba!
Jadnostavne pastire!
Učene Mudrace = Mage, učitelje vladarâ.
Nijemog vola i glupogosla!
Krotke ovce i nevine jaganjce!

Božić ih je sve privukao sebi, jer je on Kralj = Knez mira. A zar išta na zemlji postoji, što za mirom ne teži!?

Za mirom težimo i mi svi. Težili smo za njim uvijek. Težimo i danas. Danas=noćas dok Božić proslavljamo. Dok ove riječi izgovaramo il slušamo. Za mirom, pokojem težimo a nespokoj osjećamo, kako Božić I de, odlazi sa svojim mirom, pokojem...

Uprkos prolaznosti vremena taj mir tako osjećamo, ikad ne smije iz duše nestat.

Kako ga možemo zadržat?
Kako može Božić stalno kraljevat!?

"Sursum Corda! = Gore Srca!"
Vrijedilo je uvijek i vrijedi!

Podignimo svoja srca Isusu = Božiću! Poslušajmo pjesmu Anđelâ i uživajmo u akordima nebeskih glasovâ. Najljepše će to biti s Isusom u naručju. Ne bismo ga ni-

kad smjeli ispustit iz ruku. Ni kad boli nadođu, koje su ovdje neminovne.

Isus traži = Božić naš =, da ga ljubimo u svojem veselju i u svojoj tuzi. Uvijek i svuda.

Tu mu ljubav dokazujemo vršeć zakon Oca nebeskog, Oca Njegova i našeg.

To je jedini put, jedini način, da Nje-- gov mir - Božić - ostane u našim srcima.

Ovaj će dan = noć kao što dođe i proć. Do laze drugi liturgijski blagdani:

Sveti Stjepan, đakon, prvomučenik!

Sveti Ivan, apostol, evanđelista!

Sveta Nevina Dječica!

Doći će i nova Godina:
Materinstvo Blažene Djevice Marije.

Mudraci = Magi s Istoka!

I drugi...

Bit će skinuti božićni ukrasi.
Bit će maknute Betlehemske jaslice!
Bit će Crkva spremna za nove liturgijske blagdane...

VENITE ADOREMUS! = DOĐITE, POKLONIMO SE,

odzvanjat će i dalje u našim ušima. I da lje živjet u našim srcima, jer ne prestaje nikad bit onim, što jest: BOŽIĆ!

Božić nikad ne prestaje!
Božić nikad ne nestaje! Vječno živi.
Božić nikad ne smije proći!
Božić živi u svetištu našeg srca.

Blagdan Božića kao takav prolazi. Svake godine ponovno dolazi. Prvotno uspomeno ostavlja, drugotno sve ih obnavlja.

Sjeća nas, da je Isus = Božić u dušama!

Sjeća nas, da su uza Nj bili: Marija i Josip!

Sjeća nas, da su na poklon Pastiri prvi došli, onda Mudraci!

Sjeća nas, da su Anđeli s neba potaknuli Pastire na Poklon Božiću a potom sve nas:

VENITE ADOREMUS! = DOĐITE, POKLONIMO SE!

Sjeća nas Božić i Heroda rodoskvrnitelja i ubojice...al bez straha!

Sjeća nas blagdan Božića, da s Isusom i Marijom možemo istinski osjetit

BETLEHEM!
BETLEHEM - mjesto mira!
BETLEHEM - mjesto svijetla i ljubavi!
BETLEHEM - mjesto pomirnice između Boga i ljudi!
BETLEHEM - mjesto anđeoske pjesme: Slava Bogu na visini a mir ljudima na nizini dobre volje...
VENITE ADOREMUS! = DOĐITE, POKLONIMO SE!

VENITE ADOREMUS!

O, vjernici, hajdmo
Veselo i s pjesmom:
Svi hajdmo tamo u Betlehem:
Rođenog gledat Anđeoskog kralja:
Svi klanjati se hajdmo!
VENITE ADOREMUS!Svom Božiću!

On ubog je rad nas,
Na slamici leži...
Nek ljubav Ga naša stog grije vijek:
Kad rad nas dođe, tko da Ga ne ljubi!?
Svi klanjati se hajdmo!
VENITE ADOREMUS!Svom Božiću!

Gle, ostaviv stado,
K jaslicama hite
Pastiri svi sretni i dive se...
I mi sad pojuć požurimo s njima!
Svi klanjati se hajdmo!
VENITE ADOREMUS! Svom Božiću!

Sjaj Vječnoga Oca
Sakriven u Tijelu,
Tog Djeteta premilenog gledajmo!
Djetetu Bogu povitom na slami:
Svi klanjati se hajdmo!
VENITE ADOREMUS! Svom Božiću!

(Uređeno
prema
zapisu!)

K SVOJIMA DOĐE I SVOJI GA NE PRIMIŠE!
(Iv. 1,11)

- B o ž i ć -

Sveti Ivan, apostol i evanđelista, na početku svojeg Evanđelja napisao je potresne, tragične = najtragičnije riječi koje su ikad bile napisane o Kristu:

"K SVOJIMA DOĐE I SVOJI GA NE PRIMIŠE!"
(Iv. 1,11)

Tim riječima Ivan je najsažetije opisao = okarakterizirao:

Kristov dolazak na ovaj svijet!
Kristov dolazak k svojima!
Kristov boravak među njima!
Kristov udes=sudbinu među ljudima!

K SVOJIMA DOĐE I SVOJI GA NE PRIMIŠE!

Tim riječima mislio je Ivan:

Na Betlehem, koji nije imao mjesta za Krista, kad se trebao rodit, doć na ovaj svijet!
Na Nazaret, koji nije imao mjesta za Krista, dok je tamo živio, među njima boravio!
Na Jeruzalem, koji nije imao mjesta za Krista, kad je umirao, na drvetu Križa izdisao!

K SVOJIMA DOĐE I SVOJI GA NE PRIMIŠE!

BETLEHEM nije imao mjesta za rođenje Kristovo. Mjesto, gdje ljudi žive, nego mjesto, gdje stoka živi - smradnu štalu!

U štali se Bogočovjek rodio!
U štali je prvi ljudski glas proplakao!
U štali je prvu svoju ljudsku suzu prolio!

Kristov dolazak na ovaj svijet nije pozdravila grmljavina topova kao što pozdravlja rađanje vladarskih sinovâ.

Kristov dolazak na ovaj svijet nisu pozdravili defilei četâ ni silni vatrometi a ni veličanstveni svjetlometi raketâ.

Kristov nastup na pozornicu ljudskog zbivanja nije objavljivan ni putem radia ni putem televizije.

Kristov ulazak u ljudsku stvarnost nisu donijele nikakve ilustrirane novine sa slikom Novorođenčeta!

Kristov okus ljudske bijede nikakav vjesnikov MAGAZIN, jer se nitko nije našao da bi opisao bijedu i patnju u kojoj se Novorođenče to našlo.

Kristov dolazak, Njegovo rođenje, najbolje ilustriraju riječi:

K SVOJIMA DOĐE I SVOJI GA NE PRIMIŠE!

BETLEHEM ne samo da nije primio Krista, kad je dolazio na ovaj svijet, nego Ga je i prognao!

Tek što se Krist rodio;
Tek što je Krist oči otvorio i u naš ovaj svijet zirnuo;
Tek što je nešto našeg zemaljskog zraka udahnuo:

Već je morao bježat u zemlju egipatsku, pet stotina kilometara od Betlehema udaljenu...

NAZARET nije imao mjesta za Krista, dok je u njem živio!

Za NAZARET Krist je bio sin Josipa Tesara = Drvodjelje!
Za NAZARET Krist je bio sin jedne sirote žene Marije!
Za NAZARET Krist je bio brat braće i sestara, koje su svi poznavali!
Za NAZARET Krist je bio običan, najobičniji čovjek a nikako Bogočovjek = Božji Sin: Mesija - Otkupitelj!
Za NAZARET Krist postoji samo kao čovjek, koji za progres svijeta ne znači ništaI ni za sadašnjost a ni za budućnost!

Vrativši se iz egipatskog progonstva do svoje tridesete godine Krist živi u Nazaretu: Skrovito, nepoznat, jer:

K SVOJIMA DOĐE I SVOJI GA NE PRIMIŠE!

Spremao se ipak Isus Krist u Nazaretu, da sunarodnjacima i svemu svijetu donese istinu = Blagu Vijest, t. j. Evenđelje.

Da svima proklamira svoj = za sve novi = Nauk:

Nauk dobrote, ljubavi i mira!
Nauk milosrđa i opraštanja!
Nauk vjere i pouzdanja!
Nauk života vječnog!

Napustiv Nazaret, po svoj Judeji i Galileji, Krist propovijeda taj svoj novi - za sve - nauk. Posvud:

Na gori!
Na seoskim trgovima!
Po sinagogama!
Po Jeruzalemu = u hramu!

Otvoreno svima Krist govori:

"Otvrdnulo je srce ovoga naroda. Uši su mu gluhe, oči su mu zatvorene. Ne će da vidi očima, ne će da čuje ušima, ne će da razumije srcem niti da se obrati, da ga iscijelim!

A blago vašim očima, što vide, i ušima, što čuju! Jer zaista, zaista, kažem vam: Mnogi proroci i pravednici željeli su vidjeti što vi vidite, i čuti što vi čujete: I ne vidješe i ne čuše!"
(Mt. 13,15 - 17)

K SVOJIMA DOĐE I SVOJI GA NE PRIMIŠE!

Svoji Ga ne primiše, al On im je i dalje govorio, izlagao svoj nauk:

"Obratite se, jer je blizu Kraljestvo nebesko!" (Mt. 4,17)

"Dok sam na svijetu, svijetlo sam svijeta!"
(Iv. 9,5)

Krist je u potvrdu svojih riječi brojna čudesa činio:

Tješio žalosne!
Liječio duševno i tjelesno bolesne!
Slijepima vraćao vid!
Gluhima davao sluh!
Nijemima omogućavao govor!
Hromima obnavljao hod!
Grešniçima je darivao milost!
Mrtvima podarivao život!

Prolazio je Krist i prošao zemljom čineći dobro, tvrdio je Petar.

"Njegovim ste modricama izliječeni!
Njegovim ste ranama!" (I Petr. 2,24)

"I ubrojiše ga među zločince!"(Mk. 15,28)
"I ubrojen je među zločince!"

"Nema obličja na Njemu, nema ljepote, da bismo ga gledali, i nema izgleda, da bismo našli ugodnosti na Njemu!"(Iz.53,2)

K SVOJIMA DOĐE I SVOJI GA NE PRIMIŠE!

To drugim riječima znači, da je za sve u činjeno dobro dobio Krist: Prezir, progonstvo, "incognito" i sramotnu smrt na Križu!

K SVOJIMA DOĐE I SVOJI GA NE PRIMIŠE!

Za mjesto rođenja dadoše Mu:
Ne kraljevsku palaču već smradnu štalu!
Ne "zipku kićenu i meku" (Arnold: Domovina!) već slamnate jasle!
Ne ponudiše Mu uspavanku već kafanski potsmijeh i prezir...

Za dobročinstva dadoše Mu:
Rug i sramotu!
Muku pregorku, Kalvariju = Golgotu!

Za vječni oproštaj dodijeliše Mu
Tvrdo drvo križa umjesto postelje!
Trnov splet umjesto mekog jastuka!
Tuđi grob umjesto vlastitog...

K SVOJIMA DOĐE I SVOJI GA NE PRIMIŠE!

JERUZALEM nije imao mjesta za Krista,
kad je umirao i umro!
NAZARET nije imao mjesta za Krista, kad je živio, u njem boravio nepoznat!
BATLEHEM nije imao mjesta za Krista,
kad se trebao rodit i rodio!

Sažeta povijesnica Kristova, dakle, glasi:
K SVOJIMA DOĐE I SVOJI GA NE PRIMIŠE!

Mi smo Kristu svoji, jer smo Njegova svojina. U ispitu svoje savjesti možemo otkrit, koliko se na nas mogu primijenit Ivanove riječi:

K SVOJIMA DOĐE I SVOJI GA NE PRIMIŠE!

Netom rođen Krist je morao u progonstvo!

Netom ročen u našim dušama, sakramentom svetoga krštenja, koliko put je Krist Isus bio prognan svojevoljnim, svijesnim i hotimičnim grijehom, prestupom zakona Božjeg!?

Do svoje tridesete godine života zemaljskog Krist je živio skrovito, tajno.

Živi i danas na našim oltarima po našim crkvama u Presvetom Oltarskom sakramentu = u sakramentu ljubavi. Vječno svijetlo svjedoči, da je među nama. I čeka!...

Dopustimo li, da uzalud na nas čeka, da ostane sâm, On će otić i dopustit, da se poruše:
Ne samo križevi na našim putevima i raskršćima!
Ne samo spomenici, kapelice, koje na vjeru sjećaju!
Ne samo crkvice i crkve, već i katedrale...

On ne želi, da se i kod nas ponovi:
K SVOJIMA DOĐE I SVOJI GA NE PRIMIŠE!

Kristu nisu potrebne zidine.
Imaju ih svi magazini!

Kristu ne trebaju oltari kao pultovi.
Imaju slično sve trgovine!

Kristu nije potrebno ni srebro ni zlato
a ni čelik ni beton.
Ima to danas svaka bolja ustanova i
nudi ulaznicu - svoj "žeton"!

Kristu je potrebna naša ljubav.
Ljubavi danas nigdje nema!

GDJE JE LJUBAV!?
Svako veče molim ja,
Da se jednom javi ona!
Svake noći želim ja
Začuti ona bajna zvona:
GDJE JE LJUBAV!

Zaista, gdje je ljubav, koju nam je darovao sa željom za uzvrat Isus Krist?

Čemu danas križevi na istaknutim mjestima, ako ispred njih prolazimo kao da ih i ne vidimo!?

Zašto da uopće danas zvona zvone, ako se na to ne osvrćemo kao da se to nas ništa ne tiče!? Misleć: Zvečak se samo zato miče, jer zvonar "objesio"!

Zašto bi crkve više postojale i prazne stajale!? Jesmo danas napredni, koegsistetni, al ne dopuštamo, da ih ispunjanju magarac i vol=u špilji betlehemskoj!

K SVOJIMA DOĐE I SVOJI GA NE PRIMIŠE!

Te se riječi odnose danas posebno na primanje Svete Pričesti, s prethodno potrebnom ispovijedi.

Neki misle, i tvrde pače, da su ispovijed i Pričest, sakramenti pomirenja, samo za žene il neke "preodređene". Gorko se varaju, jer je to natruha i zaduha samog onog paklenog Zloduha. Zar nije Isus Krist jasno rekao!?

"Zaista, zaista vam kažem: Ako ne jedete Tijela Sina Čovječjega i ne pijete Njegove Krvi, nemate života u sebi!"
(Iv. 6,53)

Rekosmo ranije: Krist je u potvrdu svojih riječi učinio brojna čudesa. Premda nevidljiv našim tjelesnim očima, Krist i danas čini brojna i velika čudesa. Između svih spominjemo samo jedno, koje se svakog dana zbiva na našim oltarima:

Žrtva Svete Mise!

Svakog dana, svakog časa, služi se negdje na svijetu Žrtva Svete Mise. Ljudski rečeno: Svakog časa Krist ostavlja svoj rajski kras i dolazi među nas, uprkos našše ljudske slabosti, griješenja i grešnosti: da nam otare suze i ublaži bol; da satre grijehe i nepravdu; dokaže da nas nije ostavio sirotama; pruži svoju Božansku pomoć za svaku našu nemoć!

Žrtva Svete Mise najveće je Kristovo čudo danas. Najveći dokaz njegove otkupiteljske ljubavi.

Misao od nas može doslovce riječi Svetog Pavla primijenit na sebe:

"Ljubio me je do kraja i sama predao je za mene!"
Pavao Taržanin rekao je u stvari:

Krist me je ljubio od štale i jasalâ,
gdje je proplakao prvi ljudski glas,
sve do kalvarijskog Križa, na kojem
je visio i zadnju ljudsku riječ izustio; gdje Mu je posljednja suza skliznula niz ranjavo, ispaćeno, izudarano Lice.

Kristova ljubav, vidimo, nije neka hladna i, bezosjećajna, platonska ljubav!

Kristova Ljubav raspaljena je i strastvena, ide do cilja, koji ljudska mudrost naziva ludost.

Ludost zato, jer nas je Krist ljubio:

Do ludosti štale i jasala!
Do ludosti prezira i progonstva!
Do ludosti hostije i vina!
Do ludosti Kalvarije i Križa!

Rekao je stoga Krist Angeli de Foligno, a može s punim pravom i svakom između nas:

'Ja nisam te ljubio za šalu!'

Il opet ono, što nalazimo u Pascalu:

'U kolijevci...u jaslama...U agoniji... u smrtnoj stisci svojoj: Ja mislio sam na tebe. Gledaj tu kaplju krvnog znoja! Gledaj tu kaplju moje prolivene Krvi!.. Gledaj moju prvu suzu! Gledaj moju posljednju suzu!...Pri svem tom baš na tebe sam mislio. Na tebe: Jer te ljubim i jače i žarče, nego što ti svoje grijehe ljubiš!'

Krist na svoj način i dalje zbori:

"Hoću, vi moja svojina:
Da me ljubite!
Za one dvije trećine čovječanstva, koje me ne poznaju, pa me ne ljube!
Za onu trećinu čovječanstva, koja me poznaje, ali me ne ljubi!
Za izabrane u toj trećini, koja me mlako il nikako ljubi!

Ljubav se vraća samo ljubavi!

K SVOJIMA DOĐE I SVOJI GA NE PRIMIŠE!

Ljubav uzvraćamo Kristu svojem pravim ljudskim kršćanskim življenjem. Ne moramo biti svijesni svojeg poziva, vjernici, ne samo o Božiću u crkvi, već i kod kuće - u stanu; u vrtu i na putu; na ulici i na cesti kao i na svojem radnom mjestu. Uvijek i svagdje poput Ivana Evanđeliste.

Isprika, da vjernik ne može djelovati i danas kao nekad, nema vrijednosti. Obratno je istina:

"Slabića svaki vihor o tle baci.
Na muci se tek poznaju junaci!"

"Tko vas sluša, mene sluša!
Tko vas prezire, mene prezire!"
(Lk. 10,16)

"Tko vas prima, mene prima!
A tko prima mene, prima Onoga, koji je mene poslao!" (Mt. 10,40)

Kaže se: Iz ruku roditelja traži Bog duše djece njihove!

Nije pretjerano reć: Iz ruku naših tražit će Bog donekle i duše onih, s kojima smo se susretali; kojima smo mogli materijalno i duhovno pomoć a nismo; koje smo spasit mogli a nismo!

"K SVOJIMA DOĐE A SVOJI GA NE PRIMŠE! A koji Ga primiše dade moć, dade moć, da postanu djeca Božja!" (Iv. I,11 - 12)

Za ispravan život i prema subratu=susestri, prema čovjeku, dosta nam je imat na umu toliko put spomenute riječi:

K SVOJIMA DOĐE I SVOJI GA NE PRIMIŠE!

I prema Bogu! Doživimo li sudbinu Kristovu, utjeha su nam riječi: "Koji ga primiše,..postadoše djeca Božja!"(Iv. 1,12)

MEDIATOR DEI ET HOMINUM!

POSREDNIK IZMEĐU BOGA I LJUDI!

Na sve strane danas trka. Užurbanost i uzrujanost neka. Čuje se pokatkad ushićeni, onaj slavodobitni Arhimedov "Heureka! - Pronađoh!". Međutim, brzo se uspostavi, da je sve bilo samo prazna vika. Odjednom oduševljenje splasne. Onda se ljudi ponovno daju na traženje poput starice, koja sva pognuto pod pritiskom godina traži izgubljenu mladost. Ljudi traže i traže: Izgubljeni vez:

IZMEĐU NEBA I ZEMLJE!

IZMEĐU BOGA I LJUDI!

Antropolozi stalno nešto prekapaju. Više po špiljama nego po savjestima. Traže izgubljeni vez između čovjeka i njegova izgubljena pretka. Donedavno su tvrdili, da je izgubljeni = izumrli čovjekov predak živio prije tri i pol milijuna godina. U najnovije vrijeme, na osnovu nađenog najnovijeg - najstarijeg fosila, povećaše broj taj godina na šest milijuna. Ustanoviše najnovijim metodama, da je t. zv. provodni tip bio smeđokos a visok jedan metar i dvadeset cm. I druge pojedinosti.

Tvrde antropolozi, da taj provodni tip ima nešto zajedbičko i s čovjekom i s bićem, koje ga veže sa životinjom.

Antropologija ima svoj način rada i zako ne zaključivanja. Ne ulazimo u njene metode. Prihvaćamo ono, što logično tvrde:

Provodni tip mora imati oznake i čovjeka i svojega kako pretka tako prepretka životinje.

Taj IZGUBLJENI VEZ treba iznać i dokazat.

Smijemo se služit analogijom:

Provodni tip između Boga i čovjeka mora imati također nešto zajedničko. Oznake i čovjeka i Boga. Biti istovremeno i čovječanski i božanski. Biti istovremeno obadvoje: Bog i čovjek. Bogočovjek ili čovjekobog.

Na to nas navodi postulat zdravog razuma:

Vrijednost bilo kojem predmetu uvijek ocijenjujemo po onom, što je navrednije u tom il na tom predmetu a ne po onom, što je najnevrednije, najniže.

IZGUBLJENI VEZ je ono najvrednije, što smo pod svaku cijenu htjeli nać. Ono, što bi nam odgonetnulo mnoge nejasnoće, riješilo mnoge probleme. Taj IZGUBLJENI VEZ nije ono, što povezuje čovjeka sa životinjom, nego ono, što povezuje čovjeka s Bogom. To je upravo MEDIATOR - POSREDNIK!

MEDIATOREM DEI ET HOMINUM!

POSREDNIKA IZMEĐU BOGA I LJUDI nalazimo stvarno u Špilji. Ali Betlehemskoj. Nalazimo ga u osobi Bogočovjeka Isusa Krista.

Svijetlo, koje sja u očima Betlehemskoga Krista nije svijetlo, koje je tek počelo svitat u očima neke životinje, kojoj se budi razum. To je svijetlo, koje se s neba spustilo na zemlju, da rasvijetli ovu našu tamu.

Životinje, koje u Špilji nalazimo, nisu divlje zvijeri, koji ričuprema čovjeku, koji je od njih proizašao. Ne! To su pitome životinje: Vol i magarac. Svojom toplinom griju onoga, kojem je među ljudima potrebna prva toplina. Na svoj nijemi način klanjaju se svojem Bogu, koji je među njih na ljudski način došao.

Drug i drugarica, koje u Špilji nalazimo nisu nikakvi neodredivi, čudni stvorovi, koji prema nebu dižu kijaču u znak buntovnog "veta". Ne! To su pobožni Josip i Marija. Najponiznije sklapaju ruke i dižu ih prema nebu u znak molitve.

Najkraće rečeno:

Isus Krist je IZGUBLJENI VEZ:
On je MEDIATOR DEI ET HOMINUM! =
On je Posrednik između Boga i ljudi!

Kao čovjek ograničen je u ljudskoj naravi.
Kao Bog neograničen je u svojoj Božanskoj naravi!

Isus Krist je IZGUBLJENI VEZ između beskonačnog i konačnog;
Između vremenitog i vječnog;
Između neba i zemlje!
Između čovjeka i Boga.

On je u pravom smislu IZGUBLJENI VEZ, jer je svećenik i to Veliki Svećenik!

Što je zapravo svećenik?

Najbolja definicija glasi:

Sacerdos mediator Dei et hominum est!
Svećenik je posrednik između Boga i ljudi!

Tim je sve rečeno. Izražena dužnost svećenikova:

POSREDOVATI IZMEĐU BOGA I LJUDI!

To rezultira dvostruku dužnost svećenikovu:
Prvo, DOVESTI BOGA ČOVJEKU!
Drugo, ODVESTI ČOVJEKA BOGU!

Tom divnom simbiozom dvostruke dužnosti svećenik uistinu postaje, što rekosmo:
MEDIATOR - POSREDNIK!

S tim dovodimo u vezu i Kristove riječi:

"Došao sam da imaju život i da ga imaju obilatije." (Iv. 10,10)

"Sin Čovječji nije došao da mu služe, nego da On služi da život svoj dade za otkupljenje mnogih!"

Prvoj svojoj dužnosti udovoljuje svećenik, ulijevajuć u dušu milost Duha Svetoga:

"Izlit ću Duha svojeg na svako tijelo!" (Joel, 3,1)

"Tko ima još će mu se dati i imat će izobilja; a tko nema, njemu će se oduzeti i ono, što ima!" (Mt. 13,12)

"Po milosti Božjoj jesam, što jesam. I milost njegova prema meni nije bila prazna, nego sam radio više od sviju njih, ali ne ja, nego Božja milost, koja je sa mnom!" (I Kor. 15,10)

Na žalost, u manjini su oni, koji žele živjet životom Božjim.

Na žalost, nije teško ni danas izbrojit one, na koje se mogu upravit riječi Kristove:

"Vi ne ćete, da dođete k meni, pa da imate život. Ja sam k vama došao u ime Oca svojega a vi me ne primiste."

U tom je razlog zašto današnji t. zv. moderni čovjek, uprkos svojeg tijela dušom gladuje.

Neshvativo je mnogima:
Što je materijalnost = sitost veća,
Duhovna je glad = za istinskim = veća!

"Uzdah mi je svagdanji kruh. Kao voda razlijeva se moj jauk!" (Job, 3,24)

"Čovjek je jednak robu, što uzdiše za sjenom...!" (Job, 7,2)

Duhovna glad čovjeka bivat će sve većom i veća, dok ekonomija = znanost o zemaljskim stvarim ne ustupi prednost teologiji = znanosti o nebeskim stvarima.

Drugoj svojoj dužnosti udovoljuje svećenik spašavajuć čovjeka od grijeha, odnosno otkupljujuć čovjeka.

Naći ćemo još uvijek one, koji Krista:

Rišu kao obožavatelja prirode!
Opisuju kao ljubitelja životinja!
Ističu kao vrsnog propovjednika!
Naglašuju kao reformatora!
Potenciraju kao socialnog radnika!

Međutim, ništa od tog nije glavno za Isusa Krista. Za Njega je bitno:
Da je On Svećenik!
Da je OTKUPITELJ!

Uostalom, on je to potvrdio svojim rijeèima:

"Nin Čovječji dođe da spasi ono, što je bilo izgubljeno!" (Ev.)

Njegova riječ: "Da spasi!" u stvari znači: "Da umre!"

Smrt je način, koji je Krist izabrao, da čovjeka "spasi", odnosno: "otkupi".

Iz tog zaključujemo, da je Krist na svijet došao, da umre, dok svi drugi dolaze na svijet, da žive. Upravo tim se Krist razlikuje od svih reformatora, koji su i kad postojali i koji će ikad postojat na na ovoj našoj Zemlji.

Sokrat je shvatio smisao svog života, i zadatak, u naučavanju. Najveća tragedija za nj bila ona čaša biljnog otrova, jer je prekinula nit njegova života i tim naučavanje o istini.

Za Krista Križ nije tragedija. Jest on - Križ - prekinuo nit Njegova zemaljskog života, al nije naučavanje o životu i istini. Križ je samo nastavak početka Kristova naučavanja!

Budha je shvatio kao svoju životnu dužnost propovijedanje o odricanju. Smrt je za njega značila kraj njegova propovijedanja.

Krist je također propovijedao odricanje. Samoprijegor i žrtvu. Smrt je za Budhu značila kraj, svršetak. Za Krista nastavak ranijeg početka!

Poučeni smo, pa znamo:

Čovjek u vremenu od žene rođen, mora jednom u vremenu umrijeti. Da živi u vječnosti.

Isusu Kristu kao Bogočovjeku to nije bilo potrebno. Kao Bog živio je od vijeka. Nije se morao rodit kao čovjek, doć na ovaj svijet. A došao je: DA UMRE!

UMRIJETI!

To je zadatak Kristova života!

UMRIJETI!

To je vizija, neprestana = vječna, pred Kristovim očima: od Betlehemskih jasala do Kalvarijskoga Križa!

UMRIJETI!

To je ono, što Krista neprestano prati od prvog uzdaha na [illegible] ponoćnoj mjesečini do posljednjeg izdaha na Golgotskoj pomrčini.

UMRIJETI!

Nerazdvojnost je od Isusa Krista od Njegova bogočovječanskog života!

UMRIJETI!
Zna Isus, da bismo mi mogli živjeti!

Za predujam Kalvarijske žrtve već osmi dan po svojem rođenju Isus prilikom obrezanja prolijeva svoju Krv.

Kad nastupa u javni život dobiva od svojeg preteče ime "Jaganjac Božji!".

"Evo Janje Božje! Ono oduzima grijehe svijeta. Ovo je onaj, za koga sam vam rekao: Dolati čovjek za mnom, koji je preda mnom! On je bio prije mene. Ja ga nijesam poznavao. Ali da se On objavi u Izraelu došao sam ja, da krščavam vodom!"
(Iv. 1,29 - 31)

Krist je uistinu bio Janje od početka ubijano. Dirljiv je dialog s Petrom:

"Ti si Krist, Sin Boga živoga!...Poče Isus objašnjavati, da mora ić u Jeruzalem, i da će mnogo trpjet od starješina, od glavara svećeničkih i od farizeja, i da će bit ubijen, al da će treći dan uskrsnut...'Bože, sačubaj!'...'Idi od mene, Sotono (Petre)!... Ne držiš s Bogom već s ljudima!'" (Mt. 16,16,16.....23)

Krist je farizejima upravio riječi:

"Ja sam dobri pastir. Pastir dobri daje život svoj za ovce svoje...Poznajem ovce svoje i one poznaju mene...Imam vlast život položit za ovce, i imam vlast život uzet natrag. Tu sam zapovijed primio od Oca svojeg." (Iv. 10,14.....18)

Krist je uistinu MEDIATOR = POSREDNIK!

Drage su nam svima nježne riječi:

"Bog je tako ljubio svijet, da je predao svojeg jedinorođenog Sina, da svaki, koji vjeruje u Njega, ne pogine, nego da ima život vječni. Bog nije poslao svojeg Sina da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po Njemu." (Iv. 3,16-17)

Opet smo pri riječi "Da spasi!". Jest, da spasi, ali smrću svojom. Dragovoljnom na Križu: "Od ove ljubavi nitko veće nema, da tko svoj život položi za svoje prijatelje. Vi ste moji prijatelji, ako činite, što vam zapovijedam." (Iv.15,13 - 14)

Grijehoo je čovjek postao Božji neprijatelj. Jedini je Krist, kao Bogočovjek mogao zastupat obadvije strane: Čovjeka i i Boga. Bit: POSREDNIK! On je to i učinio. Ne u onim časovima, kad je čudesa tvorio, već onda kad je kao Otkupitelj svijeta na Križu visio i govorio:

"Zaista kažem tia, danas ćeš bit sa mnom u raju!" (Lk. 23,43)

Tim je Krist pokazao, da je On, ono što rekosmo i naglasimo toliko put, stvarno:

MEDIATOR DEI ET ET HOMINUM!
POSREDNIK IZMEĐU BCGA I LJUDI!

U tom je pravo svećeništvo.
U tom tražimo IZGUBLJENI VEZ između neba i zemlje, između Boga i čovjeka!

MI SMO NA TEBE ČEKALI!

Kroz vijekove duge
Sumorne i mračne, pune tuge:
MI SMO NA TEBE ČEKALI
I nad svojom bijedom plakali;
Molili milost - rosu Tvoju s neba!
Tražili Mänu - duši svojoj hljeba!
Sve do časa - onoga trenutka,
Kad si pokazao sebe - Vrutka:

"Uzmite i jedite:
Ovo je Tijelo moje!...
Uzmite i pijte:
Ovo je pehar Krvi moje!" *
Kao da si htio reć i rekao:
I više nego što ste tražili ja sam dao;
Jer što Ja sad činim pred smrt svoju,
To činite i vi na uspomenu moju! **

Zato, dakle, crkve, Tvoji žrtvenici;
Izbranici - Tvoji svećenici:
Da u duhu oporuke Tvoje
Žrtvom = Misom zemlju s nebom spoje;
Da posustale krijepe Tvojom milošću,
Zalutale vode Tvojom svijetlošću;
Naše rane uljem, vinom zalivaju
I duhovnim mlijekom, rosom umivaju!

x.: Mt. 26,26-27;Mk. 14,22-23;Lk.22, 19 - 20; I Kor. 11,23 - 25
**.: Lk. 22,19; I Kor. 11,24 - 25.

Kičevo, 1. I. 1963.

SVOM SUBRATU ZABLUDJELOM!

Sretosmo se mi u Rimu
Baš u "Svetom Jeronimu"
I počosmo da šetamo
Ulicama drevna grada,
Kraj Tibera prošetamo
Sred nasada rivostradâ.

Šetali smo i šetali
Dok umorni nismo stali:
Sami sebi postavljali
Sve upite one stare,
Uspomene obnavljali
Uz novije komentare...

Nakon više ljeta burnih,
Za nas i tužnih i tmurnih,
Ponovo se susretosmo
U Zagrebu na Zrinjevcu;
Jedan drugog presretosmo:
'Zar još nismo u Štenjevcu!?'

Isti su nas ideali
Vezivali, opajali.
Prijateljima nas svi zvali,
Međusobnim i drugima.
Svi nas rado pozivali:
Bjesmo dragi svima!

SVOM SUBRATU ZABLUDJELOM
Šaljem upit ovim djelom:
"Svećenička duša klonu!
Zašto izda ideale?
Je li sreća u salonu?
Gdje su zvijezde, što su sjale!?"

Bijeljina, 15. XI. 1976.

ČOVJEK NEMA MIRA BEZ GOSPODINA!

Davno je čovjek pratražio površinu Kugle zemaljske. Davno se spustio u dubine morske. Davno je duboko prodrô bliže središtu Zemlje. Ispitao je, kaže se ono: Bubrege i džigerice njene...

Pa ipak, ništa od tog = sve ga to - zadovoljilo nije. Zato je svoj pogled čovjek okrenuo k nebeskim zvijezdama. Bio je materijalista = pozemljarac, sad postaje materijalista = svemirac.

U svakom slučaju on čini djela ista dosljedan sebi kao materijalista. Zato je našao opravdanje i u Svetom Pismu:

"Rađajte se i množite! Napučite zemlju i sebi je podvrgnite! Vladajte...Predajem vam sve...Kad vidje Bog sve što je učinio, nađe to za veoma dobro. I nasta veče i nasta jutro: Šesti dan!"(Gen. 1, 28 - 31)

Tko može čovjeka zaustavit u njegovoj težnji za vladanjem i osvajanjem. Činjenice evidentno govore.

Čim je čovjek svoj pogled okrenuo svemirskim prostorima, i postao idejno, i stvarno čovjek-svemirac, ubrav prve uspjehe svojeg stremljenja i rada, postao je kao nikad razdragan i oduševljen, te nastavio sa svojim uspjesima u Svemiru.

"Svaki je početak težak! = Omne principium grave!" (Schonheim, p. 172)

"Initia in potestate nostra sunt: De eventu fortuna iudicat! = Početak je u našoj vlasti: O svršetku odlučuje sreća!"(Mnogo je tog lako započeti, al teško dočeti!) (Sen. Ep. 14,16)

"Incipe! Dimidium facti est coepisse! - Počni! Započeti polovica je djela!"
(Auson. Epig. 81,1)

I čovjek je počeo s osvajanjem zračnih visina. Prostranstavâ. Najprije balonima: Metar po metar. Onda zepelinima: Kilometar po kilometar. U naše vrijeme: Modernim nadzvučnim avionima i deseti i dvadeseti, i po neki više, kilometar. A raznim balistič kim projektilima, kozmičkim raketama i satelitima, ugrabio je = oteo = čovjem svemiru nekoliko stotina tisuća kilometara...

Vlastitom svojom nogom stupio je Amerikanac = čovjek = na Mjesec. Slijedio ga je Rus bez ljudske posade. Bez ljudske posade našli su se na Marsu. Izgleda, zasićeni na Zemlji njene "Venere", pođoše, opet bez ljudske posade, do svemirske "Venere". Amerikanac je ima na dohvatu...I Jupitra s njegovih pet satelita = mjesecâ...
Kad bismo pitali čovjeka, predstavnika današnjeg čovječanstva, zašto sve to čini, odgovor bi bio, nesumnjivo, kratak i jednovan:

U naučne i znanstvene svrhe!

To je istina, ali samo drugotno i djelomično.

Prvotno stoji, da to čovjek čini, jer nema mira.

Da postigne taj mir, ustremio se na svojeg brata i zato je stavio od 2.000 satelitâ dvije trećine u vojne svrhe a jedvâ jednu trećinu za podizanje čovjekova životnog standarda. Ispričava se:

"Si vis pacem, para bellum! = Ako želiš mir, spremaj se na rat!"
"Qui desiderat pacem, praeparet bellum!- Tko želi mir, neka sprema rat!" (Veget. 3. prolog)

Htio tko priznat il ne htio, historijka je činjenica, svetopisamska:

"NON EST PAX IMPIIS! =(Cfr. Psal.)
Nema mira bezbožnima!"
ČOVJEK NEMA MIRA BEZ GOSPODINA!

"Mir je,valja smatrati, nešto tako divno i uzvišeno da ga čovjek, sve da je dobre i hvalevrijedne volje, radi li jedino svojim silama, nikako ne može ostvariti. Silno je, naime, potrebna pomoć samoga Višnjega Boga da ljudska zajednica bude, što je više moguće odraz Božjega Kraljevstva. (Pacem in Terris, 168)

"Gospodin je naš mir. On oboje sastavi u jedno, i razvali zid, koji je rastavljao svojim Tijelom, zakon zapovijedi ukinuvši svojim naredbama, da iz obojega načini u sebi jednog novog čovjeka, čineći mir, i da pomori s Bogom oboje u jednom tijelu križem, ubivši neprijateljstvo na njemu. On je došao i propovijedao je vama mir, i vama koji ste bili daleko, i mir onima, koji su bili blizu; jer po Njemu imamo oba pristup k Ocu u jednom Duhu." (Efež. 2,14 - 18)

To je, dakle, sve staro samo ponovljeno:

ČOVJEK NEMA MIRA BEZ GOSPODINA!

Mir je napustio ovaj naš Planet, kad je čovjek ~~stvorenje~~, uskratio posluh svojem Bogu Stvoritelju. Onda, kad se desio na Zemlji prvi grijeh. Zovu ga: Istočni!

"Adame, zato što si popustio molbi žene i jeo s drveta, za koje sam ti zapovjedio, da ne smiješ jesti s njega, to neka je prokleta zemlja radi tebe. S mukom ćeš se od nje hraniti sve dane života svoje ga. Trnje i korov rađat će ti, i ti ćeš jesti poljsko zelje. U znoju lica svojega jesti ćeš kruh, dok se ne vratiš u zemlju, od koje si uzet. Jer si prah i u prah se vraćaš...Načini Bog Adamu i ženi njegovoj haljine od kože i obuče ih u njih...Čovjek postade kao jedan od nas! Spoznaje, što je dobro a što zlo.Samo da ne pruži ruku na drvo života!"(Gen.3,17-22)

Činom neposluha čovjek se iznevjerio svojem Stvoritelju. U Vrtu Edeneskom imao je sreću i mir. Sam je sebi, po ženi, prouzročio nemir.

Nemir je postao baština i svojina svakog čovjeka!
Nemir je postao sudbina svakog čovjeka!
Nemir je bio ono, što je pratilo danonoćno srce svakog poštenog čovjeka. (Možda lopova još i više!)

Nemir čovjekova iskrena srca sagledamo najbolje kroz psalme:

"Gospode, ti si moj štit, koji me zaklanja, moja snaga i pobjeda!" (Ps. 3,4)

"Mnogi kažu:'Tko će nam donijet mir!?'Obasjaj nas, Gospodine, svijetlom Lica svojeg!" (Ps. 4,7)

"Iznemogoh od jecanja. Svaku noć kvasim u plaču prostirku svoju i uzglavlje svoje natapam suzama!" (Ps. 6,7)

"Dokle ćeš me, Gospode, sasvim zaboravljati? Dokle ćeš Lice svoje preda mnom zastirati!?" (Ps. 13-12,2)

"Srce mi jako udara, ostavlja me moja snaga, ni očinjega vida nije više u mene.Moji mili i prijatelji bježe od moje muke, i moji se rođaci drže daleko,"
(Ps. 38-37,11-12)

"Neka bi gore donijele narodu mir i humo
vi pravdu!
Neka dođe kao dažd na poljane, kao kap-
lje, što rose zemlju!
Neka vlada od mora do mora, od rijeka
do krajeva zemlje! (Ps. 72-71,3, 6, 8)

"Kako da pjevamo Gospodnju pjesmu u tu--
đoj zemlji!?" (Ps. 137-136,4)

"Pokaži mi put, kojim da idem, jer k Te-
bi podižem svoju dušu!"(Ps. 143-142,8)

Čovjek se, iako u svojoj bogodanoj zem-
lji, našao kao tuđinac, stranac. Ražio
je put: Da svoj nemir promijeni u mir!

Bog mu prilazi u pomoć.

Nakon dugih vijekova nemira, duhovnog ne
snalaženja i duhovnih tmina, pojavljuje
se nad Betlehemskom štalicom čudno svije
tlo. Sred betlehemskih poljana zaorila
je prva pjesma pomirnica, prva parola mi-
ra:

"Slava Bogu na visini i na zemlji mir lju
dima dobre volje!" (Lk. 2,14)

Anđeli su, nebesnici, tako zapjevali radi
Novorođenog, radi Bogočovjeka, radi Gospo
dina, jer bez njega čovjek nema mira:

ČOVJEK NEMA MIRA BEZ GOSPODINA!
To će jasnijim bit, ako sagledamo malo i

u Povijest Kristovu. Ako zavirimo malo u
Njegov javni život, otvoreno djelovanje,
te pokušamo nazrijet, što za sve nas On
jest- ostaje kroz smrt i uskrsnuće. Reče
no drukčije, da je On uistinu naš mir.

Krist u javnom životu:

"Ljubite svoje neprijatelje i molite se
za one, koji vas progone! Bit ćete dje-
ca svojeg Oca nebeskog, koji pušta da
Njegovo sunce izlazi nad dobre i zle i
koji daje, da daždi nad pravedne i zle.
Budite savršeni, kao što je savršen O--
tac vaš nebeski!" (Mt. 5,44 - 48)

"Ne sudite i ne ćete biti suđeni!"
(Mt. 7,1)

"Molite i da t će vam se! Tražite i naći
ćete. Kucajte i otvorit će vam se!"
(Mt. 7,7)

"Sve, što hoćete da ljudi vama čine, či-
nite i vi njima!" (Mt. 7,12)

Krist na samrti:

"Bože moj, Bože moj, zašto si me osta--
vio!?" (Mt. 27,46)(Mk. 15,34)
"Eli, Eli, lama sabaktani!?"

"Oče, oprosti im, jer ne znadu što či--
ne!" (Lk. 23,34)

"Svršeno je!" (Iv. 19,30)

Krist poslije **uskrsnuća:**

"Mir vam! Kao što Otac posla mene, i ja šaljem vas!" (Iv. 20,21)

"Mir s vama!" (Lk. 24,36)

Uostalom, Isus je i ranije naglasio:

"Ovo vam kazah, da u meni imate mir. U svijetu imate tjeskobu; ali se uzdajte: Ja nadvladah svijet!" (Iv. 16,33)

"Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem. Ne dajem vam ga, kao što svijet daje. Neka se ne plaši srce vaše i neka se ne boji!...Idem i doći ću k vama...Nek spozna svijet, da ljubim Oca, i kako mi je zapovijedio Otac, onako činim!"(Iv. 14, 27 - 31)

Otad, kroz vijekove, Gospodin mir svoj nudi. Svakom. Pa ipak, koji čovjek može za sebe ustvrdit, da ima mir iako sluša (ako uopće sluša pod svakom svetom Misom)!?:

"Ecce Agnus Dei! Ecce, qui tollit peccata mundi. Beati, qui ad cenam Agni vocati sunt.

Evo Jaganjca Božjeg! Evo onoga, koji odizima grijehe svijeta. Blago onima, koji su pozvani na Gozbu Jaganjčevu!"
(Red Mise, 162 - 163)

Krist je oduvijek nudio i danas nudi mir. Što to ne shvaćamo, naša je krivnja.

ČOVJEK NEMA MIRA BEZ GOSPODINA!

Nek je za ilustraciju dopušteno navest samo jedan primjer naših dana. U standardu, koji ne zaostaje za kulturnim Zapadom a prednjači Istokom ukoliko ga sutrašnjica ne pokosi...

Mi vjerujemo i znamo:

Konačnica je ipak u Božjim rukama, jer:

ČOVJEK NEMA MIRA BEZ GOSPODINA!

Zato otvorenih očiju gledamo kako na ovu svoju sadašnjost, tako na sutrašnjicu, i što tako na vječnost = vječnicu!

Anegdota naših dana!

Na obalama našeg hrvatskog Jadrana boravila grupa turista iz zapadnih bogatih zemalja...

Boravili su i odmorili se. Po volji. Bilo na standardnim bilo na nudističkim onim plažama. Za svoje pare i svoj ćeif... Zašto i ne bi, kad se zna, da svatko plaća i svoj ćeif i svoj ceh, razumije se. (A mi smo majstori za to!)

Gosti su dobili sve, što su tražili. Pa ipak, nešto je bilo nedostatno. Tijelo je bilo u potpunosti zadovoljeno, ali je duši nešto nedostajalo. Duša je bila sasvim prazna. Tražila je nešto više!

To nešto više nije mogla nać ni u galeriji hrvatskog Prvog i svjetskog Drugog Michel Angela Ivana Meštrović. Putenost je uvijek putenost i nikad ne može adekvirat duhovnost. Tu duhovnost spontano su zapadno-turisti potražili u katedrali. I gdje bi drugdje!?

Sve su materijalno razgledali. S udivljenjem. Na začuđenje upravitelja katedrale zamolili su dopuštenje, da smiju otpjevat za rastanak jednu pjesmu:

Dona nobis pacem!

Alajbeg je bio glazben čovjek. Svećenik. Dobro je poznavao Mozartov "Dona nobis pacem! = Daj nam mir, Jaganjče Božji!"

Znao je i to, da su u katedrali evangelisti = protestanti, turisti iz zapadnih zemalja. I nije se ni najmanje pokajao, što je dopustio pjevanje Mozartove, i ne znajući, kompozicije:

"Agnus Dei, dona nobis pacem!
Jaganjče Božji, daj nam mir!"

Ta grupa spontano je, jasno i zorno izrazila, što nedostaje suvremenom čovjeku:

M i r !

ČOVJEK NEMA MIRA BEZ GOSPODINA!

"Jaganjče Božji, daj nam mir!"

Mir želi i ono srce, koje bugari:

"Tamo negdje u dalekom svijetu naći ću svoj mir!"

Gdje to!?

Tamo negdje!

Srce unesrećeno nemirom ipak sluti, da "negdje" ipak postoji "mir". Zato pjeva = bugari:

"Tamo negdje u dalekom svijetu naći ću ću svoj mir!"

Srce današnjeg čovjeka ne posjeduje mir. Teologija tvrdi, da je razlog u oholosti manifestiranoj kroz neposluh. (Cfr. Gen. 3 etc.)
"Non serviam! = Ne ću da služim!"

Tko to može osporit, nek izvoli!

Činjenica je, da čovjek današnjice ne posjeduje mir, za kojim toliko teži. Čezne. Uprkos svoje oholosti.

Čovjek se je uzoholio. Uzhtio je bit bogom a bez Boga. Svojstveno Nietscheu:

'Kako bi mogao biti bog a da ja ne budem taj bog!?'

Filozofsko teološki Augustin je to rekao = izrekao:

'Bog je postao čovjekom, da čovjek posta ne Bogom!'

Životno je poslanje čovjekovo, i to on i ne znajući možda želi, postati Bogom. Zar ne čitamo u Svetom Pismu:

"Bogovi ste! Vi ste svi sinovi Višnjega! Dii estis, et filii Altissimi omnes!"
(Ps. 82-81,6)

ČOVJEK NEMA MIRA BEZ GOSPODINA!

Čovjek može postat bogom, al s Bogom! Inače, doći će do zaključka kao Nietsche:

'Nema više Boga! Ubili smo ga. Vi i ja. Kako smo mogli spužvu nać, da mogneno njom more iscrpst!?...Nema ga!...O, vrati se, Nepoznati Bože, moja boli i moja srećo!'

Samo s Bogom čovjek može postat bogom. Tä stvoren je na Božju sliku i priliku. Bogu sličan. Bogoobličan. (Gen. 1,26-27)

Bog je čovjeku dao milost za to. Augu--- stin je imao pravo kad je molio:

'Gospodine, daj da upoznam Tebe, i spo-- znat ću sebe!'

Augustin je imao otvorenu dušu. Prema Bo gu i prema svemu, što je Božje. Osjetio je srcem, da bez Boga nema mira:

ČOVJEK NEMA MIRA BEZ GOSPODINA!

"Non est pax impiis!=Opaki nemaju mira!"

Čovjek u oholosti živeć ne može upoznat sebe. Svoju ograničenost i ništavnost. Ne uviđa, da je grijeh uzrok svakog nemira.

Zašto je uoće čovjek ohol!? Zna li on = čovjek što je i tko je!?

Nije tako jednostavno odgovoriti na to. Nek nam ipak posluži razmiljenje pozna-- tog filozofa o. Sertillangesa:

'Čovjek? To je bog, ali obratno!
Čovjek je neizmjernost!
Bog je neizmjernost!
Čovjek je neizmjernost siromaštva.
Bog je neizmjernost bogatstva.
Čovjek je neizmjerna praznina.
Bog je neizmjerna punina.
Čovjek je neizmjerni bezdan.
Bog je neizmjerni ocean.
Čovjek je bijedno boštvo.
Bog je sve - Božanstvo!'

Čovjek je: U krv uliveni,
u tkivo ušiveni,
sva vremena i sve prostore obuhvaćajući, sve ispunjujući, do neba prodirući zov, za naizmjernim i vječnim Bogom. Svaka ži lica čovjekova bića vapi poput Nietschea:

"O, vrati se, Nepoznati Bože, moja boli i moja srećo!"

ČOVJEK NEMA MIRA BEZ GOSPODINA!

Davno je Krist rekao i mi to znamo. Samo ponekad zaboravljamo:

"Bez mene ne možete ništa učiniti!"
(Iv. 15,5)

Ne preostaje nam ništa drugo već molit:

Gospodine Isuse Kriste:
Milošću Tvojom znamenovani smo znakom = Križem Tvojim. I služimo se tim znamenom Tvojim. Molimo Te:

Daj nam živu i čvrstu vjeru, sposobnu za vršenje djelâ ljubavi prema Tebi i prema subraći = susetrama!

Daj nam ufanje, koje će nam govorit da u svojem bližnjem vidimo samo Tebe i uvijek samo gledamo Tebe!

Daj nam ljubav, koja gori a nikada ona da izgori za Tebe a po bližnjem uvijek da je željna samo Tebe!

Gospodine Isuse Kriste, molimo Te:

Vjeru!
Ufanje!
Ljubav!

Gospodine Isuse Kriste:

Ti si naša vjera!
Ti si naše ufanje!
Ti si naša ljubav!
Gospodine Isuse Kriste!

B O L N A V I Z I J A !

Slušao sam zuj motorâ.
Slušao sam groznu riku
Atomki, hidrogenki i neutronki!
Slušao sam strašnu jeku
I šum neki...
Huku mora!
Osluškivao sam signal zvuke
Umjetnih satelitâ;
I čuo sam fijuke,
Cvil i zvižduke
Kozmičkih raketâ.

Slušao sam sve to.
Taj koncert moderni
Oatomljeni.
Taj koncert neslućeni,
Neželejni - uzbuđeni,
Do sad neslušani -
Ritam čudni, ubrzani.
Priznajem ipak to:
Čedo sam nezakonito!
U ovom vijeku,
U njegovu tijeku,
Od sve muzike te,
Svete i nesvete,
Razabirem tek refrainjedan,
Refren uvijek = stalno ponavljan,
Refrain = stvarnost a ne san,
Refrainstalno ponavljan,
Ono što zbori naše žiće sve,
Katkad i nada sve:

MOJE TIJELO I MOJE SVE!

MOJE TIJELO I MOJE SVE!
"O, tempora o, mores! =
O, vremena, o, običaji!" *
Izreče to nekad
Poganski retor poganskog Rima.
A danas, a sad!?
Uz tu svirku, cilik i moderni lelek,
Kršćanin,
Razkršćanjeni
I neokršćanjeni
Čovjek,
Što drugo reć ima:
Već ponovit
I zavapit:

"O, vremena, o, običaji!" *
O, atomsko doba,
Doba mojih dana:
Ta dokle ćeš takvim biti
I radoznalost mi zlorabiti!!?
Zar si zora=predznak zadnjih danâ!?
Sve nas vodiš na rub groba!
Tâ sve manje želi čovjek
Danas biti čovjek.
Kod Hitlera to on učio,
U socializmu to naučio!
Čovjek toliko želi bit, što je
A sve više postaje ono, što nije!
Čovjek
Više nije čovjek!
A ipak: Čovjek je bio,
On danas isto jest,
I bit će što jest,
Čovjekom, kojim je bio: Čovjek!

(*.: Cic. In Cat. I.1: O taj pokvareni svijet!")

Čovjek više nije čovjek!

Nije, jer skinu s pameti
I ne želi, da ga itko sjeti:

'Ljudsko biće = čovjek
Bez duše i bez vjere u Boga,
Bez straha od onog zagrobnoga,
Da takvo biće i nije čovjek,
Već svemirekog blata, niti mrva,
Pa mu vrijednost spala ispod crva!

Zar nije danas čovjek
U Njemačkoj i u Sibiru snižen!?
Zar nije čovjek
Prezren i unakažen!?
Pod ratnim kolosima presan i gažen!?
Zar nije danas čovjek
Ubijan i klan!?
Po mesnicama prodavan!?
Zar nije danas čovjek
Noć i dan
Hvatan i zatvaran;
Otuđican!?
Nevim osuđivan!?
U plinskim komorama uništavana,
Masovno smican!?
Zagušivan!?
Zar nije čov ek
Prestao biti čovjek
Po svim tim zatvorima
I konc-logorima!?
A da ipak uza sve to zbori čovjek,
Da je danas kao nikad čovjek!?
O, prebolno je sve to!

Prebolno je sve to!
Prebolno je, bolno sve to!

Atomizirana muzika ta.
Bolna je ona sva!
Bolan je pjesan, koji vijek naš poje.
Još bolniji je pripjev,
- Labuđi pijev,
Atomskog vijeka
I u njemu čovjeka,
Jer na ponor stiže sivi,
Gdje umire a htio bi da živi;
Gdje ljubi,
Izgarajuć od ljubavi,
Htijuć da sve mrzi i zaboravi
I svaku nadu izgubi...

Bolno je to.
Prebolno je sve to!
Bolno je to:
Ori zemlja, njena gora i svaki dol!
Prebolno je sve to:
Svemir cijeli odjekuke
Samo čovhek još ne čuje!
Boljno je to!
Preboolno je sve to!

Bolno je to!
Prebolno je sve to:
Kao što je bolna samo bol!
Dušo iskrena
Samo onog trena,
Kad shvatiš, što je bol,
Shvatit ćeš i ovu moju bol!

Ljubav je - Sirakuza - bol!

S I R A K U Z A !

Na veliku; Tešku bol
Kamen tvrdi, nijemi proplakuje
A na svoju kob i vlastitu bol
Čovjek samo rukom odmahuje.
Nad UDESOM našim ljudskim
Već i materija suze lije;
Nad UDESOM našim ljudskim,
Kog čovjek svijestan nije.
Nije to izmišljotina popovska.
Nije ni fraza ni figura pjesnička.
Istina je to žalosna i gorka.

Tko još ne zna, da je SIRAKUZA
Mjesto čudna plača, neobičnih suzâ!?

Skup stručnjaka sve u svoje ruke prima:
Pomno istražuje, brižno ispituje
I najzad porazno zaključuje:
"Karakter pravih ljudskih suzâ ima!"

To i nebo potvrđuje.
Poznato je posvud izvan SIRAKUZE,
Kako Gospa uz posredstvo svoje suze
Čuda čini: Bolne zdravljem nagrađuje!

Komisije psihijatrâ i ortopedistâ,
Röntgenologâ i drugih specijalistâ,
Proglašuju takva izvanrednima,
To jest čudesnima! Čudesima!!!

Ipak, ipak: Što te suze znače!?
Zašto Gospa u SIRAKUZI plače!?

Što govori suza svaka-riječca nijema
Od koje nam rječitije rijeli nema!?

"Suza. Mala kaplja al je često puta
Cijela sudba jednoga života,
Cijela prošlost, tuga i strahota
U toj maloj kaplji utisnuta!"
(A. Harambašić: "Suza.")

I u svakoj suzi
Gospe u Sirakuzi:
Utisnut je UDES zemaljskog planeta!
Utisnuta PROŠLOST Nebeskog Cvijeta!
Utisnuta **TUGA** zbog propasti svijeta!

UDES!
Svaka suza Gospe poručuje:
Nevremenu strašnom
Ljudski rod se približuje!
Nevremenu strašnom,
Koje će potrest zemljom cijelom,
Svakim i najmanjim njenim dijelom!
Nevremenu neviđenu, nečuvenu,
Do sad nezapamćenu;
Luciferskom zlobom pripravljenu,
Ludošću ljudskom prouzročenu!
Kondenzirane snage ljudske
Zatirat će život Kugle zemaljske.
Nevremenu, koje će pokazat,
Kako je koban otpad od Boga;
Nevremenu, koje će dokazat,
Kako je bijedan čovjek bez Boga,
Koji može vodit putem mira
UDES pojedinca...naroda...Svemira!
Srce ga je moje na pokoru zvalo
I rad PROŠLOSTI bolno proplakalo...

PROŠLOST!
Suza, boli što ozdravlja
Neobični govor svoj nastavlja:

Stotinu godina prošlo je od dana,
Kad sam iznad Špilje Masabjelske stala
I kô Bezgrešna = Neokaljana
Pred Bernardom nadzemaljski zasjala.

Preko ruku mojih vjesila krunica
A ja bila sjetna, zabrinuta lica.
Zemlju sam samo nogom doticala
A svoj pogled put nebesa upravljala.

Htjela sam reć cijelom rodu ljudskom,
Naglasit svakom srcu kršćanskom:
Tražiš li srcu svom tu mira i sreće,
Nikada ti duša sretna biti ne će!

Upravi svoj pogled u visine plave
I naći ćeš radosti, utjehe prave.
Domovina tvoja u nebu je tamo
A zemlja prolaz i postaja samo.

Duša ti je za nebo stvorena.
Bez njega je tužna, nesmirena.
Da lakše stigneš vječnoj domovini,
Krunicu moli i pokoru čini!

Pomoć ti, eto, pružam i put pokazivam,
U pamet isto sve dozivam:
Slijedi Krista, idi za mnom
I kô Bernarda moli sa mnom!

Moli iskreno dušom i srcem,
Pokoru čini cijelim svojim bićem!
Pokora! Pokora! Pokora!
Bez nje svijet propast mora!!!

Pedeset je ljeta prošlo, prohujalo:
Tvrdovrato ljudstvo nije poslušalo!
Glas moj bi glas vapijućeg u pustinji,
Stog se ukazah u mjestu Fatimi!

Tražila sam tad povratak sviju;
Tražila za grijehe da se kaju!
Tražila sam odanost sviju
Bogu, kog nemilo vrijeđaju!

Obiteljsku tražila sam krunicu.
Ispovijed i pričest pet subota prvih.
I naknadu mojem Neokaljanom Srcu
Kroz pobožnost pet subota prvih.

Za nagradu mir sam obećala svima.
Povratak izgubljenih, zarobljenikâ,
Obraćenje Rusije = bezbožnikâ
A posebnu pomoć na samrti onima

Koji krunicu moleć razmatraju,
Sve što otajstva označavaju:
Nebo = Oca dobrog nebeskog,
Sreću = Sina Božijeg i mog.

Duh je Sveti mene osjenio.
Zloduh sav svijet zasjenio.
Obratite se, djeco, meni!
Ne budite u Zloduhovoj zasjeni!

Al glas moj u Lurdu sad i u Fatimi
Osta glas vapijućeg u pustinji...
I drugdje sam govorila, zvala,
Sve uzalud, pa sam proplakala.

Svjedok mojih brojnih bolnih suza
Posta, eto, mjesto SIRAKUZA!
PROŠLOST je teška i duga.
Rad budućnosti me mori TUGA!

TUGA!
Velika me tuga obuzela.
Bol neizmjerna riječ oduzela.
Plačem. Suze samo lijem.
Drugi govor ne umijem.

Plačem!
I vi biste redom proplakali,
Kad bi Zemlju čuli, gdje se Bogu žali:
Plačem!

Prokleta sam.
To prokletstvo vječno osta.
Prokleta sam.
Prokletijom postah!

Prokleta sam
Rad grijeha prvih ljudi.
Prokletijom postah
Rad grijehâ modernih ljudi.

Prokleta sam, znadem svoje:
Sunce, Mjesec, Zvijezde,
Oblaci što svemirom jezde,
Opslužuju zapovijedi = zakone Tvoje!

I nikom teško nije.
Ni meni, Gospode,
Al teško mi što po zemlji hode
Noge onih, kojih do Tebe nije!

Plačem!
I vi biste plakali,
Kad biste nevino prolivenu krv slušali,
Gdje vapije i viče: Plačem!

Osveti me, Osvetniče,
Da krv moja više ne viče!

Osveti krv nedužno prolivenu,
Dječicu u majčinoj utrobi ubijenu!

Plačem. I vi biste plakali,
Kad bi sjene nezačetih slušali,
S nepostojanja svojeg kako tuže,
Kako supružnike Bogu tuže!

Gledaj, mi se nismo ni začeli,
Jer nas oci, majke nisu htjeli;
Jer sebičnu ljubav proživljuju,
Jer se grešno izživljuju!

Zakon Božji iskrivljuju,
Pa se grešno naslađuju.
Sve je njino poimanje:
Krevet i imanje!

Dokle ćeš to, Gospode, puštati!?
Dokle ćemo na osvetu čekati!?
Osveti naše nepostojanje,
Razvrat ljudski, izživljavanje!

Plačem. I vi biste plakali,
Kad bi svoj svršetak saznali.
Globus mora priznat Boga katastrofom,
Kad ga nije htio priznat vjerom!

Tad će Božja milost djelovat,
Al čovjek mora sudjelovat.
Tad će Božja Pravda svijet obratit
I milost Božja mnoge duše spasit.

Plačem. I vi biste plakali,
Kad bi s Kugle zemaljske slušali
Jedan kobni jao,
Što je svakom dodijao:
MOJE TIJELO I MOJE SVE!

MOJE TIJELO I MOJE SVE! (I)

MOJE TIJELO I MOJE SVE! -
Kliče danas čovjek tehnike,
  Rušeć stare
  Božije oltare;
Podižuć nove
Bez Boga = Starca Jehove!
Umjesto Njeg, i pločâ, vele:
Stavimo zlatno tele!
Njemu služi, njga hvali,
Njemu tamjan pali!
Njemu = ljudskom geniju,
Što otkri atomsku energiju,
Pa satvori satelite
I kozmičke rakete:
Nek se Jeha šetka svojim nebom,
Našom Loptom vlada Atom!

MOJE TIJELO I MOJE SVE! (II)

MOJE TIJELO I MOJE SVE! -
Viču danas ljudi bez vjere,
Svojim životom i djelima
Oduzimajuć mir i sreću
Sebi i drugima;
Stvarajuć zabunu sve veću
Među pojedincima,
Među narodima;
Ugrožavajuć sudbinu svijeta
I sigurnost zamaljskog Planeta!
Kroz tijelo čovjek gleda sve:
Čitav svijet i u svijetu sebe.
Čovjek današnjice gleda sve
Samo kroz sama sebe!

MOJE TIJELO I MOJE SVE! (III)

MOJE TIJELO I MOJE SVE! -
Ori danas i od ljudi vjere,
Kad žive samo za strasti mutne
U časove noćne, zloslutne;
Kad žive samo za slasti
Neukrođene svoje strasti,
Što je mnoge, i genije, sapela,
Jer neumitno hara, kosi
I smrt redovito nosi
U uzdrhtala tijela;
Živeć tako nisko, mračno,
Oskvrnjuju i svetište bračno.
Dragocjen biser gaze, pljuju,
Pa prečestu smrt u očaju skuju!

MOJE TIJELO I MOJE SVE! (IV)

MOJE TIJELO I MOJE SVE! -
Zbori čovjek vjere kršćanske,
Koji se boga sjeća
Samo u nevolji;
Koji zna i osjeća
Da bi morô bit bolji:
Da bi trebô u pothvatima
Bogu prednost uvijek davat,
Da bi mogô po dužnostima
Vječnost duše osiguravat;
Koji sve to zna, al pušta,
Da vremenska struja svoje čini;
Koji gleda i pripušta:
Nek vir života stvara svoje
Da se množe da se roje
Duhovni paulјci i pingvini!

I poveća rug obitelji, izrod ljudstva,
Talog društva = čovječanstva;
Ljudi perverzni, perfidni, spleteni
I tjelesni i duševni kreteni!

MOJE TIJELO I MOJE SVE! (V)

MOJE TIJELO I MOJE SVE! -
Pokazuje svatko zvan na više,
Kad mu drago, kad uživa,
Što u srcu idol skriva -
Idol samo jedan mali,
Al što čudno misli pali:
Da se časkom popčeta
Čovjek maštom širom svijeta;
I kad zvijezde obuhvati,
Da se opet zemlji vrati!
Pa kô pčela netom poletjela,
Cvijetak našla na njeg sjela,
Srčuć iz njeg pila medni
Onaj nektar cvijetni;
Kô leptirić neki sretni
Svud polijeće,
Svud dolijeće,
Kud ga mami šarno zemno cvijeće;,
Kao sanjar egipatski, kojeg sanja =
Nedohvatna čežnja neka očarava;
Kao derviš kad ne moli niti klanja
Misleć, da ga lijenost ispričava;
Svatko, kada grijehe, mane, popuštanja
Tek slabošću tijela ispričava!
Sa slabošću ljudskog tijela
Združena je bit mu cijela.
Ono ipak višem žudi
Pokazuju redom ljudi!

MOJE TIJELO I MOJE SVE! (VI)

MOJE TIJELO I MOJE SVE! -
Dokazuje svako tu tvorenje -
Svako ljudsko tu stvorenje,
Jer povrh sveg Bog vrijedi
I njegove zapovijedi.

Zašto čovjek Boga odbacuje!?
Zašto Njegov zakon osuđuje!?
Naravni je zakon u narav upisao,
Sama je sebe za spas čovjeka dao!

Zašto čovjek moralne obveze kida
I sa sebe svaki obruč skida!?
Zašto u svojem svakodanom djelu
Nanosi sílu duhu i tijelu!?

Zar Bog čovjeku slobodu priječi
U misli, u čežnji i u riječi!?
Zar je Bog prepreka u ljubavi...
Zar Bog čovjeka davi i zadavi!?

Bez Boga su gorke kapi čemera,
I prepzne boli i jada,
Sve naše posude šećera
Ljudskih slatkiša i nasladâ!

Sladak je samo onaj pehar,
Koji bješe Bogu za uhar!
Bože moj, cvijetak sam ubav,
Al kažem Tebi za ljubav:

Sva zemaljska ljubav, i sva raskoš,
Duševna je samo neizmjerna pustoš.
Ona viša ljubav, samo ljubav raja:
Dušu = srce mirom puni i opaja!

Sanatorium "Knez selo", 1960. g.

ONA JE ŽENA, KOJU JA LJUBIM!

(Neokaljano Začeće!)

Sveto Pismo kaže:

"Bog stvori čovjeka na sliku svoju. Stvori ga na sliku Božju. Stvori ih kao muža i ženu. I Bog ih blagoslovi." (Gen. 1,27-28)

Iskustvo svjedoči:

Kadgod čovjek želi postupat razborito, prije svakog većeg pothvata, stvori sliku, razmišlja o njoj, razradi pojedinosti, kako bi mogao izvesz željeni ideal!

Željeni ideal, izvedba nekog željenoga plana, jest ono, što mi u matematici nazivamo i zovemo: Jednadžba!

Uzmimo samo za primjer ovu crkvu!
Crkva je ova jednadžba onog plana, koji je graditelj u vidu imao prije, nego što je sliku crkve u pojedinosti razradio.

Svatko tehnički pismen zaključit će:

Jest! Ta je crkva izrađena po "ovom planu"! Matematički rečeno:

"Ova je crkva jednadžba dotičnoga plana!
Ova je građevina idealna izvedba svojega plana!
Ovo je ono pravo!
Ovo je ideal!"

Ideal!
Da li uopće postoji ideal!?

Ideal je ono, što zamišćjamo a to uistinu jest!

U cijelom čovječanstvu, izuzev Isusa Krista, nije postojao Ideal.

Bog je idealno zamislio i stvorio ovaj svijet. Samo je Bog-čovjek postao i ostao Božiji **Ideal:**

U sebi!
Ostvario Božju sliku u sebi!
I da jedna ljudska majka
bude Njegova = Božija Majka!

Svaka jednadžba zna za znake minus i za znake plus.

I čovječanstvo zna za ljude:
Sa znakom minus!
S oznakom plus!

Većina je onih sa znakom minus. Nije odgovaralo njihovim nadama, što je Gospodin postavio u njih.

U jednadžbi Marija je znak jednakosti.
Pače i više: Marija ima predznak plus!

Marija je opravdala sve ono, što je Gospodij Bog predvidio o Njoj!
Marija je opravdala Božje nade, koje je stavio u čovjeka!

Marija je jedina jednadžba između Boga i čovjeka.
Marija je znak jednakosti:

Ona je jedina opravdala sve ono,
što je o Njoj predviđeno!
Ona je jedina izvršila ono, što
je o njoj planirano, zamišljeno!
Ona je jedina odgovorila onom, što
je o Njoj promišljeno!

Marija je jedina znak jednakosti, = jednadžba ideala i stvarnosti.

Marija je jedina čovjekov Ideal i čovjekovo ostvarenje.

Marija je jedina, koje je melodija života upravo onako odsvirana kako je komponirana. Napisana.

Negdje, u početku vijekova, napisao je Vječni Kompozitor melodiju Marijina života. Od vijeka je Bog s Marijom bio. Od vijeka je Bog Mariju ljubio. Prije, nego je išta sazdao, Bog je o Mariji sanjao. Postojala je u Božjem unu prije nego je išta prošetalo po nebeskom drumu. Ona je Božja Majka. Ona je prva majka! Majka je svih majki, jer je prva ljubav svijeta!

ONA JE ŽENA, KOJU JA LJUBIM!

O svojoj = Prvoj Ljubavi Svijeta mislio je Svevišnji u svojoj vječnosti. Mislio je na Nju i u vremenu. Rekao je:

"Neprijateljstvo ću stavit između Tebe i Žene. Između roda tvojega i roda Njezina. Ona će ti satrti glavu. A ti ćeš je ranit na peti!" (Gen. 2,15)

Po jednoj ženi čovjek je pao. Zaslužio o svetu Božju. Bog mu se ne osvećuje osobno = sâm. Osvećuje ga druga žena. Marija. Po Njoj Bog želi doć na svijet, da bude osvećen.

Nije to bilo tako jednostavno. Bog je morao postat čovjekom. Izabrao je za to vrijeme... Izabrao zemlju u kojoj će se rodit. Gradić, u kojem će odrast. Pleme, iz kojeg će poteć! Jezik, kojim će govorit!

Bog je morao izabrat, i izabrao, političke i ekonomske sisteme, koji će Njegova Sina okruživat i On u njima bivat!

Bog je morao izabrat, i izabrao, psihološke poglede, kojim će ga suvremenici natruhivat i svoje podavat!

Bog je morao izabrat, i izabrao, iako Gospodar svijeta, povijesnice, sve u jednoj ženi, da bude Njegovom i našom Majkom!

Bog je morao izabrat i izabrao, ne rad sebe već radi nas:
Svoju Majku!
Socijalni položaj, jezik i grad!
Prekretnicu svoju!
Život i sudbinu svoju!

Bog je morao izabrat i izabrao!
To je samo ljudski rečeno: Ništa Bog ne mora. On samo hoće ako nešto hoće! I to tako bude, kako On hoće.

Nitko od nas ljudi ne može sebi birat majku. U povijesnici našoj mogao je samo Božiji Sin Isus Krist. U izvjesnom smislu i Ona bira Njega.

Bog ne vara. Nije sebi ukrao ljudsku narav kao što je Prometej od bogovâ ukrao vatru. Prevario nebesnike. Bog je pošten. Savjetuje se sa ženom. Traži pristanak.

"Fiat mihi secundum verbum tuum!
Nek mi bude po riječi Tvojoj!"
(Lk. 1,38)

Nedostižni Dante izrazio je to na svoj način:

"Djevo Majko, kćerko Sina Tvoga,
Nad svim skromna, nad svim uzorita,
Stalni cilju savjeta vječnoga,

S Tobom ljudska narav plemenita,
Takvom posta, da Tvorac sam pregori
Postat djelom djela, što sâm stvori!"

Govorimo ljudski, antropološki. Bog je postao djelom svojeg djela vlastita. Iz gliba zemaljskog stvorio je Adama. Od rebra njegova sačinio je ženu - Evu. Sve to nalazimo, opis, u Svetom Pismu. To je na dohvat svakomu. (Gen. 2,7; 22)

Dok je Adam bio u snu stvorio mu je Bog iz rebra ženu - Evu.

S novim Adamom je drugačije. Novi Adam je Krist. Rađa se od nove Eve - Marije, dok je bila izvan svijeta: u ekstazi, u ushićenju = zanosu molitve, Božje Ljubavi i neokrnjene slobode.

Štogod Bog čini prema svojem promislu čini. Prema planu. Ništa kod Boga ne može biti "slučajno"! Sve je postupno, sve je kod Boga logično.

Najprije stvara Eden = Vrt nasladâ. Sve je za čovjeka.

Pošto je uredio Vrt tek tad stvara čovjeka.

U Vrtu nasladâ proslavljeno je prvo vjenčanje između čovjeka i žene.

Na žalost, čovjek je htio živjet samo za ono niže blaženstvo. Za naslade, koje odgovaraju putenoj njegovoj naravi. Razum mu oslabio i sreću je izgubio.

U domišljatoj svojoj ljubavi Bog stvara novi plan: Čovjeka ponovno stvoriti, preobratiti, otkupiti. Stvara novi Eden-Vrt al ne od zemlje već od tijela. Marijina.

Marija je Vrt pred čijim vratima nikad ne će bit ispisano ime: Grijeh! Nikad u tom Vrtu ne izrast korov pobune, buntov-

nosti, koji bi ugušio cvijeće Božje milosti. Marija je Vrt predraja i toliko lijep, da se Otac nebeski ne će stidjet poslat u nj svojeg rođenog Sina.

Taj novi "tijelom ograđeni raj, u kojem će živjet novi Adam" jest naša nebeska Majka Blažena Djevica Marija.

U tom Vrtu proslavljeno je vjenčanje Boga i čovjeka.

Što je tko bliže vatri to se bolje grije. Što je tko bliže Bogu to je veća njegova čistoća. Marija je očit primjer za to.

Posebnu čistoću Blažene Djevice Marije nazivamo Neokaljanim Začećem. Latinski: Immaculata Conceptio Beatae Mariae Virginis.

To u biti znači, da je Ona, Blažena Djevica Marija, od prvog trena kad je bila začeta u krilu majčinu, Svete Ane, bila izuzeta i sačuvana od svake mrlje i ljage istočnoga grijeha. To su joJ unaprijed prskrbile buduće zasluge Njena Božanskog Sina Isusa Krista.

Teško je shvatit, zašto mnogi u naše dane toliko osporavaju Neokaljano Začeće. Zašto poriču Mariji čistoću i bezgrešnost! Teško je shvatit, jer istovremeno za sebe tvrde, da su bezgrešni. Nemaju grijeha, kažu, i ne treba im ispovijed.

Niječu poneki i stvarnost istočnoga grijeha. Zato je prema njima i krštenje suvišno. Čudni li su katkad, nelogični=nedosljedni ljudi:

Bezgrešnost sebi pripisuju, prisvajaju, a Mariji Bogomajci uskraćuju, otimaju!

Neokaljano Začeće ne znači, da Mariji nije bilo potrebno otkupljenje. Bilo joj potrebno kao i svakom drugom čovjeku. Ona je = Marija = bila otkupljena budućim zaslugama svojeg i Božjeg Sina. Unaprijed je bila otkupljena. Odnosno izuzeta od svakoga grijeha kako na duši tako na tijelu.

Čovjek se oslobađa istočnoga grijeha sakramentom svetoga krš tenja. Tad čovjek = krštenik = prima plodove milosti - otkupljenja, koje je Krist zaslužio svojom mukom i smrću na drvetu Križa.

Ti plodovi milosti bili su namijenjeni Mariji, i Ona ih je primila, prije nego što je bila stvorena. Marija je prvi Bogočovjekov plod otkupljenja, prvi plod milosti Križa.

Taj privilegij nije bio zbog same Marije već radi Njena Sina Isusa Krista. On je morao nać jedno ljudsko stvorenje dostojno sebe. Morao je nać jednu ljepotu, kakva je postojala prije grijeha. Neiznaka ženu Očevu sliku u čovječjem obliku.

To usklađujemo s Božjom svemogućnosti. Ako je On = Bog mogao stvorit prvu ženu Evu bez grijeha, zar nije mogao stvorit i jednu drugu ženu - Drugu Evu = Mariju također bez grijeha!?

Uzmimo, da to Bog nije učinio. Tada bi prvi čovjek-Adam bio ponovno stvoren, obnovljen, otkupljen po novom Adamu=Kristu. Eva, prva žena, ostala bi neotkupljena. Bila bi neravnopravna po ljudskoj naravi. Ne bi bila pretvorena u novu ženu, u novu Evu = Mariju.

Posljedice bi bile dalekosežne, nesagledive. Svatko bi imao pravo reć i tvrdit, da kršćanstvo vrši diskriminaciju prema ženama. Da je nepravedno prema njima, jer poštuje samo muško počelo. To bi davalo pravo muškarcima, da od žene učine robinju. Od žena robinje. One bi postale robinjama svojih pohotnih muževa. To bi ih nagnalo, da traže svoju posebnu religiju = religiju il vjeru ženâ.

Znao je Bog, što čini: Da je potrebno Neokaljano Začeće Blažene Djevice Marije. Doista, bila je potrebna jedna žena, koja će satrt glavu zmiji.

Tako je Bog u svojoj domišljatoj ljubavi i nama grešnim ljudima, mnogo put nepristojnim i zbunjenim, nesigurnim i nemirnim, dao uzor i nadu, koji nas odvodi samom našem Idealu Isusu Kristu.

Anegdota: Mara i ogledalo!

Za imendan svojoj kćerki Marici majka poslala neobičan paketić: U omotu tri zamota.

Otvori Mara prvi i na sebi svojstven način osmjehne se i razveseli. Kako i ne bi? Ni šlaer ne smeta ženskoj taštini, pa kako bi ogledalo smetalo jednosj curici. Na popratnoj razglednici čitala je svečarica = curica:

"Gledaj se, ogledaj, Maro!
Gledaj svoju ljepotu!
Gledaj se, ogledaj, kakva si!"

Gledala se Mara i ogledala i kad same se be sita nagledala, onda je raspakovala i drugi zamot. Zaprepastila se i poblijedila. Mogla bi sve drugo očekivat samo ipak to ne, da joj rođena majka za imendan pošalje sliku s martvačkom glavom. I s popratnim riječima:

"Gledaj, Maro, kakva ćeš biti!"

O, mama, mama! Plakala je Mara i kroz suze govorila:
Pa što si mi to za imendan poslala.

Kad se isplakala i naplakala razvila je i treći zamot. Držala je sad u rukama sliku Neokaljane i čitala riječi:
"Gledaj, Maro, kakva moraš biti!"

Marija je uzor, u koji se moramo ugledat.
Marija je Ideal, koji moramo ostvarivat.
Marija je put, kojim prilazimo Kristu.
Marija posreduje između nas i Krista kao što Krist posreduje između nas i Oca nebeskog.

Jedan pogled upravljen Mariji svjedoči, da svatko ljudsko biće može postat bolje, nego što jest.
Jedna molitva upravljena Neokaljanoj jamči, da možemo biti manje grešni, jer je Ona Neokaljana = Bezgrešna.

Biti manje grešni!
To je naš ideal, to je Božiji plan, jer smo stvoreni na sliku i priliku Božju.

Biti manje grešni!
To znači Bogu se upriličivat,
Njegovu sliku u sebi ostvarivat!

Biti manje grešni!
To znači izvodit Božiji plan
I postić Njegov ideal = san!

Biti manje grešni!
To je ono pravo:
Jednadžba stvarnosti i idealne ljubavi!

Znali mi il ne znali, svi mi čeznemo za idelanom ljubavi. Iskustvo nas pak uči, da na svijetu nema idealne ljubavi. Nijedna stvorena ljubav nije idealna ljubav. Svaka ima svoj posljednji zagrljaj. Štogod ima "posljednje", štogod mora završit, nije idealno.

Što govori naša ljudska psiha?

Svaki muškarac, koji udvara nekoj djevoj ci; svaka djevojka, koja teži za takvim udvaranjem; svaka veza našeg prijatelj-- stva;

Eto, sve to traži jednu ljubav, koja ne bi bila samo nje gova il njezina ljubav, nego koja bi bila "Naša Ljubav"!

To je ono, što se zove idealnom ljubavi. A mi svi, i znajuć i neznajuć, težimo upravo svim srcem, cijelim svojim bićem, za tom idelanom ljubavi.

Idealna je ljubav iznad svake putenosti. Kroz putenost ima u vidu i gleda sano ono idealno. Idealnom ljubavi mi ljubeć zemaljske predmete ljubimo nešto više od tih samih predmeta. Kada to "više", ono zemaljsko preobilje, preplavljenost, pre stane, prestaje ljubav.

Svatko čezne za idealnom ljubavi.
Svatko želi zagrljaj,koji ne će prestat.
Svatko žudi ugođaj, koji ne će završit!

Ta idealna ljubav postoji. Tražimo je i možemo nać jedino iznad stvorenih ovozemaljskih ljubavi.

Toj idealnoj Ljubavi spontano se okrećemo, kad nas iznevjere naše zemaljske,tje lesne, ljubavi; kad uvidimo da naš ze-- maljski ideal nije pravi ideal.

Ideal je naš Blažena Djevica Marija.
O Njoj je Otac nebeski sanjao prije nego je išta na svijetu sazdao. Od vijeka je postojala u Njegovu Umu. Njoj je Bog=Vječ ni u vremenu, govorio: Majko!

Marija je ono, što čovjek ljubi ljubeć svoju ženu!
Marija je ono, što čovjek u ženi ljubi.
Marija je ono, što žena promatrajuć sebe, želi bit.
Marija je Ideal, koji svaki čovjek uzima, birajuć si bračnu družicu.
Marija je Ideal, koji se krije u svakoj ženi, kad se buni protiv karnalnosti.
Marija je Ideal svake žene, kad čezne za pažnjom, nježnosti i časti.
Marija je jedini način, kojim žena može postić poštovanje ljepote i ženstvenosti.
Marija je Ideal, koji daje pravo ženi na dostojanstvo duše i tijela.

Marija je idealna ljubav, Ideal!

Ta Idealna Ljubav; ta Ljubav slika; ta ljubav plan;

Ta Ljubav, koju je Bog Svevišnji ljubio prije nego je išta stvorio;

Ta Žena san, jer postoji prije svake dru ge žene;

Ta Žena = Idealna Ljubav = jest Ona, za koju svako srce u dubini govori:

ONA JE ŽENA, KOJU JA LJUBIM!

NOĆ ME SKRILA!

NOĆ ME SKRILA
Ispod svojih lakih krila,
Noćca tiha, nijema.
Sve je pusto: Nigdje nikog nema.
Razišli se svak na svoju stranu.
Sâm sam ostô. Stog i hrlim, evo,
U beznađu svojem Tebi, Majko Djevo:
Da otkrijem bolnu srca svojeg ranu!

Dan mi težak. Kao čemer gorak.
Rad bih naprijed, u visine, al ne mogu.
Ljudska zloba prati gled mi, korak:
Podmetnu mi svagdje kaman ili nogu.
Krila su mi mlada davno podrezali.
Za zemlju me = za to blato privezali.
Sad bi i sjaj oka, svijetlo uzet
Htjeli, na drugi me poslav svijet...

"Ohrabri se,smiri!-Tvoj mi pogled zbori:
Nek je srce bolno i nek duša gori!
Zar bez krvi, boli nešto vrijedi žrtva?
Zar je nekog cvijeta bez sjemena mrtva?
Ne boj mi se, sinko, ništa ne žalosti:
Otac tebe ljubi, ti si u milosti!
Samo naprijed smjelo, milo kao janje
Spremno na **zaklanje il na žrtvovanje!**"

PRIKAZANJE GOSPODINOVO! (Svijećnica.)

- MARIJINA BOL! -

Na ovom našem svijetu ništa ne počinje i ništa ne završava a da nije plaćeno, iskupljeno s boli. Rađamo se u tuđoj boli. Umiremo u vlastitoj boli.

Osjetimo i osjećamo toliko i toliko put bol srca. U njoj duša plače i grca. Svatko osjeća tu bol a nitko ne zna izrazit govorom ljudskim tu bol. Kad ne znamo izrazit vlastitu bol, kako možemo izkazat Marijinu bol!?

Prevelika je bila MARIJINA BOL, kad je u pitanju bilo PRIKAZANJE GOSPODINOVO!

Prošlo je bilo samo četrdeset dana:

Otkako su Anđeli zapjevali o ponoći:
"Slava Bohu na visini a mir ljudima na nizini dobre volje!" (Lk. 2,14)
Otkako su došli Pastiri, a kasnije stigli Mudraci, i poklonili se Božjem Sinu!
Otkako su predstavnici svijeta, najviših i najnižih, učinili dužno, svoje!

Prošlo je bilo samo četrdeset dana od trenutka rođenja Isusova, a već ga Ona Marija Majka Njegova, nosi na

PRIKAZANJE GOSPODINOVO!

Da iskusi svoju: MARIJINU BOL!

Marija je došla u hram na:

PRIKAZANJE GOSPODINOVO!

Da kao nitko: Osjeti BOL!

Na ruke časna svećenika, starca Simeona, polaže svoje Dijete. S pouzdanjem. Obećao mu je Duh Sveti, da ne će vidjet smrt, dok ne vidi Emanuela = Boga s nama!

Simeon, eto, drži sad Boga - Božića na svojim rukama. Zaigralo mu je staračko srce. Duša se raspjevala. I zakliktao je svoj labuđi pjev:

"Nunc dimittis servum tuum, Domine! =
Sad odpuštaš slugu svojega, Gospodine,
po riječi svojoj u miru.
Moje oči vidješe spasenje, koje si pripravio pred svima narodima.
Svijetlo, da prosvijetli neznabošce i slavu naroda Izraelova."(Lk. 2,29 -32)

Simeon se zatim okrenuo Mariji, Duhom Svetim nadahnut, prorokovao je Mariji:

"Ovaj je postavljen = određen na propast i na uskrsnuće mnogima u Izraelu. I za znak, komu će se protiviti."(Lk. 2,34)

Svoj blagoslov završio je Simeon riječju: = proroštvom: Majci Spasiteljevoj:

"Tvoju će dušu probost mač boli, da se otkriju misli mnogih srdacâ!"(Lk. 2,35)

Sve do tog trenutka Marija je živjela u božićnoj idili. U nadzemaljskom raspoloženju. Sad najednom biva istrgnuta iz tog. Nestaje betlehemske idile. Nestaje one tihe božićne radosti. Umjesto nje u dušu se udomljuje vizija triju križeva. Svojom oštrinom oni paraju jasnost golgotskog neba. Zamrli su tako brzo posljednji akordi pjesme iz Badnje noći:

"Slava Bogu na visini a mir ljudima na nizini dobre volje!"

U Marijinu dušu prodrla je bol. I ničija bol nije kao MARIJINA BOL, jer sluša:

"Bože moj! Bože moj! Zašto si me ostavio!?"(Mt. 27,46; Mk. 15,34.)

Marijina duša, harfa Duha Svetog, na Simeonove riječi:

"Tvoju će dušu probost mač boli, da se otkriju misli mnogih srdacâ!"(Lk. 2,35)

zadrhta i zatitra poput najnježnije citre pod vještom rukom. Ti drhtaji, i titraji, u duši su Njenoj duboko odzvanjali, i s onim kalvarijskim glasom:

"Eli! Eli, lama sabaktani!
Bože moj! Bože moj, zašto si me ostavio!?" (Mt. 27,46; Mk. 15,34)

nemilo rezonirali: PRIKAZANJE GOSPODINOVO!

Još dok je Marija u svojoj nazaretskoj kućici, skroz uronjena u molitvu, pobožno klečala;
Još dok je Marija na ponudu Arkanđela, da postane Majkom Božjeg Sina, svoj "Fiat! - Neka mi bude!" stidljivo izgovarala;
"Fiat mihi secindum verbum Tuum!
Neka mi bude po riječi Tvojoj!"
(Lk. 1,38)
Još dok je Marija sve to proživljavala:

Već tada je sjena Križa njenu dušu i sobicu ispunjala;
Već sad je taj križ na svojim slabim plećima osjećala;
Već sad je tako zorno gledala:
I Betlehem i Nazaret i Golgotu...

Sav svijet se oko Nje rušio:
Gledala je svojeg Sina!
Gledala je PRIKAZANJE GOSPODINOVO!
Vidjela je svojeg Sina!
Vidjela je svoju = MARIJINU BOL!

To je bilo: PRIKAZANJE GOSPODINOVO!
To je bila: MARIJINA BOL!

Ljudski gledajuć, nekako bismo očekivali da će Marija u hranu kao Majka Božjeg Sina, primit krunu od diadema. A što prima, dobiva!? Trnov splet. Riječi Simeonove:

"Tvoju će dušu probost mač boli, da se otkriju misli mnogih srdaca!"(Lk. 2,35)

Kristu je probodeno Tijelo. (Iv. 19,34)
Njegovoj Majci Mariji dušu. (Lk. 2,35)

Mač boli, koji je probo Marijinu dušu. Onaj je, kojeg Simeon nazva Svijetlom svijeta.

Tvrdimo, da je Marija imala sedam uboda mačem boli.

Jest, Marija je imala sedam žalosti il sedam uboda mačem boli.

Svaki je ubod prouzročio ranu, bio uzrokom nove = ponovne rane, boli.

Ne postoji nitko na svijetu tko istinski ljubi a da ne bi primio bol onoga, kojega ljubi. Samo pitam:

Je li ikad itko volio ikog, ljubio, kao što je Marija voljela=ljubila svog Sina!?

Simeon je rekao svoje. Marija je pogledala ručice Isusove. Ugledala je na njima tragove od čavala. Sjene njihove stalno je gledala: Kroz Egipat i Nazaret! Nikad nije s njih svoj majčinski pogled skidala i nikad nije bezbrižno Isusa pogledala.

Srce je Njeno suosjećalo sa Srcem Isusovim. Znala je Ona za zore i za sutone. U svem, bilo u zori bilo u sutonu, gledala je iskrvavljenu, od krvi crvenu sliku, onu krvnu kalvarijsku muku.

Njezin pokojnik u izvjesnom smislu ni-- kad nije bio pokopan kao što ni iz Nje- ne duše nikad nije bio mač izvađen. Za Nju je svaka zora imala svoju vrijednost, ton. I sto kao i suton. Kad je od Simeona pri- mila natrag svoje Dijete, vidjela je, ka ko se blista oštricom maća:

To je bila MARIJINA BOL!
To je bilo PRIKAZANJE GOSPODINOVO!

Od tog časa:
Marija u svakom trenutku, u svakom otku caju Srca svojeg ljubljenog Sina, osluš kuje udarce bata, koji iznenadno može u darit, lupit!
Marija gledajuć korake I susove, gleda kako On kroči svojem Križnom Putu!
Marija, promatrajuć onaj prodorni pogled Isusov, čuje Njegov do neba prodirući zov: "Bože moj! Bože moj, zašto si me o- stavio!?" (Mt. 27,46; Mk. 15,34.)

MARIJINA BOL nije bila u tom, što je Ona morala trpjet. Ne!
MARIJINA BOL bila je u tom, što je On mo rao trpjet. Prava, istinska ljubav nikad ne misli samo na sebe.

Krist je imao pripast grešnicima. Ona i- ma dužnost brinut se za Krista i bit žr- tva za grijehe. Simeon je bio u pravu, kad je prorekao: Kristu Križ a Mariji - Njoj Bol!

Brod malena Krista, Njegova života, još nije pravo ni porinut u more života, Sta- rac Simeon već proriče njegov brodolom.

Tek četrdeset dana Majka grli svoje Dije- te, Starac Simeon već naviješta protiv-- ljenje.

GOSPODINOVO PRIKAZANJE!
MARIJINA BOL!

Svoju će bol neprestano gledat u Kristo-- vim očima!
GOSPODINOVO PRIKAZANJE stalno prisustvo- vat Njenim pogledima.
I Bol i Prikazanje cijelom svojom kvotom potresat će Njenim životom.

To je teško shvatit. Možda će nam shvaća- nje olakšat Kristove riječi:

"Došao sam, da donesem mač!"

Marija je izabrana, da prva osjeti ubod toga mača. Postala je tako majkom svih bolnih. Svih patnikâ, svih križonošâ. Ni- je morala kušat kalež gorčine, pehar bo-- li, ali eto za Prikazanje Svoje Gospodin već to drži na Njenim majčinim usnama. I što bi drugo majka već pit zajedno sa svo jim Sinom. On Otkupitelj. Ona posta svo-- jim učešćem suotkupiteljica.

Rađamo se u tuđim bolima. Umiremo u svo- jim vlastitima. Ništa ovdje ne počinje i ništa ne svršava, a da nije plaćeno, is-- kupljeno s boli. Poučna je legenda.

*

Bog je cvijeće stvarao i svakom cvijetu adekvatno ime nadijevao. Jedan mali cvijetak plavi zaboravio je svoje ime. Molio je Stvoritelja nek mu ponovi ime.

- A gdje si bio i što radio, kad sam ti ime nadio!?
- Bože dragi! Kad si Ti meni ime davao, ja sam se u Tebe zagledao. Gledao Te i gledao. I toliko sam se pri tom zanio, da sam ime svoje zaboravio!
- Da nikad više ne zaboraviš svoje ime, od sad ćeš se zvat: NJEZABUDKA!

*

Mi to prevodimo: Ne zaboravi me!
Englezi: Forget me not!

U narodu je poznat cvijet taj pod imenom: Potočnica. Spomenak. Nezaboravak!

*

Marija govori:
Ne zaboravi ni svoju ni moju bol!
Ne zaboravi PRIKAZANJE GOSPODINOVO!

Gledaj u Nj! Gledaj u mene!

Njezabudka! = Forget me not!

Ni kad se u životu smiješ!
Ni kad budeš na samrti!

Njezabudka = Ne zaboravi nikad ni svoju a ni MARIJINU BOL!
Ne zaboravi nikad:
PRIKAZANJE GOSPODINOVO!

LJUBAV I BOL!

(Blagovijest.)

Čudan je ovaj naš život. U njem svi za ljubavi teže a tu ljubav, u punini njenoj, nikad ne postižu. Od boli pak svi bježe a boli nas sve, prije il kasnije, neizbježno stižu.

Što je LJUBAV u svojoj biti, u samoj sebi, to nitko na svijetu u potpunosti ne zna. Ne znaju oni, koji žive bez LJUBAVI. Da bude paradoks pravi: Ne znaju ni oni, koji žive u LJUBAVI.

I s BOLI je tako nekako. Što je BOL, mi utoliko znamo, u koliko BOL osjetimo il osjećamo. To je na dohvat svima, jer je BOL sudbina sviju. Kad nas posjeti, onda nas potsjeti na svoju stvarnost, na egzistenciju. Dok je čovjek u ljubavi, on zaboravlja da je živ = da živi. BOL ga osviješćuje da živi! Da je čovjek, kako je to davno konstatirao jedan Francuz:

"Tek, ti o BOLI, tek, ti o Tugo, činiš čovjeka čovjekom posvema!"

BOL ne štedi nikog. Svatko o nekom il o nečem sanja. Svatko ima neku LJUBAV. Prema tom: Za BOL znade svako ljudsko srce, jer je BOLI lomljeno i jednom s BOLI slomljeno. Za LJUBAV znade svako ljudsko srce, koliko je ljubilo i bilo ljubljeno, odnosno usrećeno.

Iskustvo nam svjedoči:

LJUBAV je uvertira = uvodnica svakom koncertu našega Križnog Puta!

LJUBAV je prethodnica svake naše BOLI!

Kršćanstvo pak jamči:

BOL je na pozornici našeg pada happyend našeg vaja; naših klonuća i svih čeznuća!

BOL je na ovom našem Planetu ludovanja vjerni eho, postupni decrescendo = smiraj našeg bitisanja!

BOL je na ovoj Zemlji, alias kako neki misle: Mračnoj periferiji egzistenci je prvi upitnik i zadnji uskličnik čovjekova htjenja, neumorna rada i neprestanog propinjanja.

BOL je vječni, sva vremena i sav prostor ispunjujući jek: "Homo, memento mori! = Čovječe, sjeti se da ćeš umrijeti!" Čovječe, sjeti se svojih osjećanja! Čovječe, sjeti se svoje LJUBAVI!

A što je zapravo LJUBAV!?

LJUBAV je kao neka fuzija dviju duša u jednu.

LJUBAV je konpenetracija ili spoj, sliv il splet dvaju osjećaja u jedan.

LJUBAV je ono, po čem dvoje ljudskih bića postanu jedno.

LJUBAV pokreće i ujedinjuje sve. Po njoj se bića prožmu tako, da postoji samo jedna volja i jedno htjenje. Što hoće jedno, hoće i drugo...

Za čovjeka naših dana, karnalnog, modernog i materijaliziranog, LJUBAV je isto, što i tjelesna naslada, tjelesni užitak.

Psihoteologija uči, da je tom užitku Bog postavio dvije granice:

Prvu, koja kao zasićenost od same naravi dolazi.

Drugu, koja je diktat same žene, jer je ona najrazumnija onda, kad je čovjek najnerazumniji.

Ako žena ne upozna užitak putem muša-muškarca, stiče moć obuzdavanja a ta rezultira BOL.

Žena uzdržljiva i čista postaje staloženijom i sabranijom, unutrašnjijom i veselijom. To joj pomaže, da sve više roni u duhvno, sve dublje, a sve više otupljuje za karnalno = tjelesno. Malo po malo izgubi ne samo svaki smisao već i svaku čežnju za užitkom. To je prava emancipacija. Čežnja je anticipacija a užitak participacija.

BOL je kod nevine i čiste žene neminovna. Žena čista i nevina nailazi na prezir, omalovažavanje i ismjehivanje onih, koji u njoj vide protivnika užitka. Tako nevine i čiste žene postaju nemoderne i nevoljene, prezrene i mržene. Svojom toplinom Sunce skrućuje blato. Svojom nevinošću žena skrućuje srca okorjelih gre--

šnikâ, što izaziva ne samo na prezir, nego i na mržnju a mnogo put i na silovanje. (Marija Goretti.)

Arkanđeo Gabriel donosi poruku Blaženoj Djevici Mariji, da je odabrana za Majku Božjeg Sina. Imala je zavjet djevičanstva. Nije imala nikakvu nakanu udat se za bilo kog = ni za ikog. Zato, jer ne želi uskratit vjernost svojem Bogu, pita donekle smetena:

"Kako će to biti, kad ja ne poznajem muža!?" (Lk. 1,34)

Marija svjedoči u stvari, da nije upoznala užitak putem muškarca. Nije iskusila tjelesne radosti, ali je iskusila sve duhovne. Živeć u tijelu, a kao bez tijela, Marija je sve dublje ponirala u Božanstvo. Živjela je samo za svoju Božansku ljubav. U ekstazi svoje nevine i čiste duše sva ushićena kliče:

"Veliča duša moja Gospodina,
i duh se moj raduje u Bogu,
Spasitelju mojemu,
jer je pogledao u milosti na poniznu
službenicu svoju;
zato će me od sad blaženom zvati svi naraštaji.

Velike je stvari učinio na meni Moćni.

Njegovo je Ime sveto,
Njegovo milosrđe traje od koljena do ko

ljena onima, koji ga se boje.

Moćno upravlja Njegova ruka.

Uništi srca puna oholosti.

Silnike obori s prijestolja,
a ponizne podiže gore.

Gladne napuni dobara,
a bogate otpusti prazne.

Zauzeo se je za Izraela, slugu svojega,
sjećajuć se milosrđa svojega
s Abrahamom i njegovim potomcima do vijeka, kao što je obećao ocima našim!"
(Lk. 1,46 - 55)

BOL je brzo došla. Ne jedna nego sedam njih. Jedna za drugom. Sedam put je Marijino Srce probodeno mačem BOLI.

Prvi put: Prilikom PRIKAZANJA GOSPODINOVA u hramu. Nije ju dočekala kruna od diadema već Simeonove riječi: "A Tebi će samoj mač BOLI probosti dušu!"(Lk. 2,35)

Drugi put: Umjesto, da Marija sa svojom Božanskom Ljubavi uživa u domovini, mora potražit skrovište u Egiptu, u tuđini.(Mt. 2,13)

Treći put: Tri dana bit bez svoje Božanske Ljubavi=bez Isusa, bila je vječnost za Mariju. Zato u

pućuje Isusu riječi: "Dijete,što nam to učini? Evo, tvoj otac i ja žalosni smo te tražili!" (Lk. 2,48)

Četvrti put: Ona nevina na četvrtoj po-staji Križnog Puta gleda svo ju Božansku Ljubav, kako kao zločinac nosi sramotno drvo Križa, da umre na njem. (Mt. 27,32; Mk. 15,21:, Lk. 23,26; Iv. 19,17)

Peti put: Na jedanaestoj Postaji Križnog Puta promatra Marija, kako ruke i noge Njene Božanske Ljubavi željeznim čavlima probijaju i na drvo Križa pribijaju. (Mt. 27,35; Mk. 15,24; Lk. 23,33; Iv. 19,18)

Šesti put: Stojeć ispod Raspete svoje Božanske Ljubavi, ispod Raspeta Božjeg i svojeg Sina, sluša Marija zadnji oproštaj: "Oče moj, u ruke Tvoje predajem duh svoj!" (Lk. 23,46)

Sedmi put: Marija, eto, grli mrtvo tijelo svoje Božanske Ljubavi - Isusa Krista. Nijema je. Bez ikakve riječi. Uostalom, za Njenu Božansku i djevičansku Ljubav nemoćne su sve ljudske=bilo kakve riječi!

Svoju tjelesnu ljepotu Marije ne žrtvuje čovjeku već Bogočovjeku. To je bio izvor neizmjerne unutrašnje radosti i ujedno beskrajne BOLI.

To je zakon, na koji mi premalo obraćamo pažnju. Naime:
Nitko ne može ljubit Boga bez unutrašnje radosti i bez vanjske osjetne BOLI!

Ljubeć Boga pjevamo zajedno s Marijom onaj predivni: "Magnificat! = Veliča duša moja Gospodina!" (Lk. 1,46 - 55) i osjećamo probadanje mačem BOLI, kojim nas probadaju oni, koji traže užitak u slobodi bez zakona, ograničenja.

LJUBAV i BOL idu na ovom svijetu zajedno. Vode se ispod ruke.

Po karnalnoj=tjelesnoj LJUBAVI tijelo proždire duh.
Po spiritualnoj=duhovnoj LJUBAVI duša obavija, prožima tijelo.

BOL je tjelesne LJUBAVI, što želi iskapit more=ocean slasti a mora se zadovoljit s nekoliko kapi ljubavnog napitka, s malo ambrozije i nešto nektara iz životnog pehara.

BOL je duhovne LJUBAVI, što osoba koja Boga ljubi, osjeća da nikad ne može učinit što želi: Dovoljno ljubit onoga, kojega stvarno ljubi!
Zajedno su: LJUBAV i BOL!

Dok su haljine bijele kao snijeg, i lice LJUBAVI sija kao Sunce, mnogi poput Petra žele načiniti trajni šator LJUBAVI. (Mt. 17,1-9)

Međutim, Gospodin upozorava, da predstoji Kalvarija, Golgota i uskrsnuće od mrtvih. (Mt. 17,9; Mk. 9,9 - 12)

LJUBAV snosi odgovornost, obveze. Rađanje djece pravi je mesijanizam. Majke su danas izgubile nešto važno iz vida:

Marija je prihvatila nošenje Djeteta bez ikakva predujma u užitku, nasladi. Misli se: Onoj tjelesnoj.

Marija je prihvatila ženidbu, nošenje i rođenje Djeteta, njegov odgoj, sudjelovanje u smrtnoj stisci i muci, sve iz čiste LJUBAVI prema Bogu. Nije tražila ni najosnovniju onu tjelesnu radost. To je bila velika Njena žrtva, velika BOL!

Marija žrtvom kori sve dezertere života.
Marija svojom BOLI ohrabruje sve patnike:
One, čiji su tereti, oni duševni, veći od tjelesnih užitaka!
One, čija su djeca osuđena na smrt prije nego su zirnula u život!
One, čije predanje u ljubavi doživljuje ismjehavanje i prezir, što gotovo redovno prouzrokuje duševni slom.
One, koji se nikad ne igraju LJUBAVI!

Nitko nikad nije bio, nit će ikad itko bit, ojađen kao Marija:

Njezin je Sin još kao Dijete bio prognan od diktatora Heroda!
Njezin je Sin morao svoje djetinjstvo proboravit u Tuđini!
Njezin je Sin primio nalog od Oca svojeg nebeskog, da život svoj zemaljski položi u smrti na Križu!

Izdajom uhvaćen!
Lažno optužen!
Nepravedno osuđen!
Krist je napokon ubijen
od ruke svojeg vlastitog naroda!

"Krv Njegova nek dođe na nas i na djecu našu!" (Mt. 27,25)

Tako je mnoštvo vikalo. Potplaćeno, nego vođeno politički.
A što je preostalo Mariji na Kalvariji, nego tiho jecat i kroz plač pitat:

"O, vi svi, što prolazite, zastanite i vidite: Je li ičija BOL kao ova moja BOL!?" (Tuž. 1,12)

Činjenica Božje Majke i Njena Sina govore danas svakom:

'Ovaj život nije lakrdija! Stvarno na ovom svijetu LJUBAV i BOL idu zajedno. Rekosmo: Vode se ispod ruku! Naglašujemo sad: Tek na drugom svijetu BOL ostaje i za naših leđa. Dotle su nerazdružive!

Štošta susrećemo na zemlji. Ponešto moramo ipak uvažit:

Žena ostavljena, napuštena, ostaje i dalje kao druga polovina. Osjeća duševnu BOL, jer kao simfonija nedovršena, želi da bude duhovno shvaćena i prihvaćena.

Ako pak žena sporazumno napušta svojeg supruga, onda nije ništa drugo, i ne sliči drugom, nego kipu od soli. Kip je soli. (Gen. 19,26)

Isus je svoju Majku odgajao za dubine one prave LJUBAVI. Za LJUBAV čistu i odanu. Kroz trideset godina između njih je srdačni odnos: Ona je jednostavno Majka Isusova a On je Njen Sin = Marijin.

Tri godine traje preodgajanje. Isus svoju Majku kao Majku otuđuje u LJUBAVI. I mamo za to dokaze. U kani Galilejskoj i na Kalvariji:

"Što ja imam s Tobom, Ženo!?"(Iv. 2,4)

"Tko čini volju Oca mojega, koji je na nebesima, taj mi je brat, sestra i mati!" (Mt. 12,50)

"Ženo, evo Ti Sina! Sine, evo Ti majke!" (Iv. 19,26)

Tu na Kalvariji Marija kao da gubi Sina. Časovito samo. Dobiva Ga odmah natrag onim riječima:
"Sine, evo Ti Majke!" (Iv. 19,26)

Marijina nova LJUBAV obuhvatila je čitav svijet, cijeli ljudski rod.

Marijina nova LJUBAV stajala je Nju samu premnogo BOLI:

Trebala je sve nas rodit za svoje sinove i kćeri!

S radošću je mogla Marija Isusa rodit u Betlehemu i slušat anđeosku pjesmu:

"Slava Bogu na visini a mir ljudima na nizini dobre volje!" (Lk. 2,14)

S radošću je proživljala Marija Isusovo Rođenje = Božić, al naše rođenje u tako strahovitim bolima, da su je te BOLI učinile ženom BOLI, baš kao i Njen i Božji Sin bio Čovjekom+mužem BOLI. (Iz. 53,3)

Marijin nazaretski "Fiat! = Neka mi bude po riječi Tvojoj!" (Lk. 1,38) pretvorio se u jedan drugi "Fiat!".

Taj je novi "Fiat!" proširio Marijinu LJUBAV i povećao istovremeno BOL.

Gorčina Evina Prokletstva, da s mukom i BOLI rađa djecu svoju (Gen. 3,16) postade na Kalvariji stvarnost i za Mariju. Ne otvaranjem utrobe već probadanjem mačem BOLI.

Za prvo ono Marijino Rođenje nije bilo mjesta ni u jednoj betlehemskoj gostionici. Za drugo otvoren je čitav svijet!!!

Radi nas:
Zbog naših LJUBAVI!
Zbog naših BOLI!

Od nas se traži minimum:
Da svoje LJUBAVI
I svoje BOLI
združujemo s Marijinima:
Po duhovnoj vezi!
Po duhovnoj LJUBAVI:
"Vršeć volju Oca nebeskog!"
(Mt. 12,50)

LJUBAV je fuzija=sliv dviju dušâ, voljâ u jednu. Rekosmo to već!

Nek tom fuzijom=sjedinjenjem zauvijek naša volja prestane i Božja volja bude - o stane!

"Budi volja Tvoja, kako na nebu tako i na zemlji!" (Mt. 6,10)

"Neka mi bude po Riječi Tvojoj! - Fiat mihi secundum Verbum Tuum!" (Lk. 1,38) reče Marija glasno i jasno u Nazaretu a šutke, nijemo, al ipak jasno, na Kalvariji. Na Golgoti. U BOLI!

Nek i nama bude po Njenoj nazaretskoj LJUBAVI!

Nek i nama bude po Njenoj kalvarijskoj BOLI!

Nek nam uvijek bude, i bilo, po Božijoj Riječi = Volji, iako znamo da je za nas to: LJUBAV i BOL!

"UČINITE, ŠTO VAM KAŽE!"

Iv. 2,5.

(UZNESENJE BDM NA NEBO = Vel. Gospa.)

Blagdan Velike Gospe, Uznesenja BDM na nebo, za sve nas je velik dan. Za sve, koji vjeruju. Čak i za one, koji misle, da ne vjeruju. Sve će postat jasnijim, po onom, što slijedi.

VELIKA GOSPA!

Teško je govorit o bilo kojoj, pogotovu o BDM veličini. Taj teški i nezahvalni posao nek olakša upravo Ona = Velika Gospa!

Papini, prvotno ateist a kasnije konvertit, uvjereni vjernik rimokatolik, u životopisu Isusa Krista, između ostalog, sagledav veličinu Kristovu napisa i ovo:

"Sudbina je velikih, da ih ne razumiju mali!"

Vi, do kojih dolazi ova moja riječ, niste u mojim očima mali. Desi li se, da ne mognete shvatit poneku riječ o veličini Gospe, molim, uvažite činjenicu:

U očima Gospodinovim još sam učenik!
Gospa, ipak, bdije stalno nada mnom!
Nisam samo mali već i premali:
al sa saznanjem da Duh Sveti svaki korak moj i svaku riječ prati...

Sve vas pozdravljam:

Predstojnika vaše župske zajednice!
Njegove pomoćnike, suradnike i vjernike!
Subraću svećenike = misnike!
Goste sve: Dolaznike i prolaznike!

Moj pozdrav svima! I čestitka za dana--šnji blagdan! Sa željom, da budete duhov vno čvrsti i materijalno djelo privedete sretno kraju! A sad se vratimo spomenu--toj veličini = VELIKOJ GOSPI!

Velika je Ona po svojem rođenju!
Velika je ona po svojem življenju!
Velika je Ona po svojoj smrti =
po svojem uznesenju!
Velika je i po riječi:
"Učinite, što vam kaže!"(Iv. 2,5)

VELIKA JE GOSPA PO SVOJEM ROĐENJU!

Prigovaraju mnogi službenoj Crkvi, što u stvari znači i svakom službenom propovje dniku, da više govori o sjeni a manje o svijetlu il drugačije kazano:

Crkva više govori o sjenama Sunca negoli o samom Suncu!

Preneseno na duhovno područje to znači, da se više propovojeda o grijehu a manje o kreposti...

Želim, i moram, govorit o Suncu. Neminov no je vidjet ponegdje i sjene. Duh Sveti nek pomogne da sagledamo, što je Sunce a što su njegove sjene = što je veličina!

VELIKA JE GOSPA PO SVOJEM ROĐENJU!

Za nas je nesHvativo danas, kako je moglo proć osamnaest i pol centenijâ a da Crkva službeno ne kaže za Gospu, da je Ona Neo-kaljs o začeta!

Kad su dogme o vjeri i moralu u pitanju, Crkva je s Papom neprevarljiva, kadgod progovori službeno=svečano "ex catedra!"

O Neokaljano Začetoj Crkva je izrekla sud svoj = dogmu. Samo četiri godine kasnije Gospa je u Lurdu rekla Bernardici:

"Ja sam Neokaljano Začeta!"

Teološki govoreći to znači, da je Ona-Maj ka Isusova, Blažena Djevica Marija, u ča-su začeća Neokaljano Začeta, to jest da Ju je Otac nebeski zbog budućih zasluga svojega Sina kao Bogočovjeka izuzeo od ljage istočnoga grijeha.

Službena Crkva službeno je rekla svoje. Defininirala je dogmu o Neokaljano Zače--toj. Bilo je upravo u vrijeme, kad su se pojavili proroci svijetskoga progresa. Ni-je na odmet ni to znati:

Darwin Charles (1808 - 1892);
Marx Karl (1818 - 1893);
Georg Hegel (1770 - 1831);
Fridrich Engels (1820 - 1895);
John Mill Stuwart (1806 - 1873);
Heinrich Heine (1797 - 1856);

Cesare Lombroso (1836 - 1909);
Max Nordau (1849 - 1923);
Sigismund Freud (1856 - 1903);
Otto Weininger (1880 - 1903);
Henry Bergson (1859 - 1941);
Salomon Reinach (1858 - 1932) i
Albert Einstein (1879 - 1955).

Knjigom "Podrijetlo Vrsta" Darwin je nadvisio = prevazišao sama sebe.

"Uvodom u knjigu Hegekove Filozofije!" Marx je dokazao sebe.

Hegela je zanimala podjela rada i nagrađivanje. Mnogo je htio a malo uspio!

Engels je bio preokupiran Marxovim naziranjem na svijet. Slagali su se...

Mill se proslavio djelima: "Principles of Political Economy = Osnovi Pokitičke Ekonomije", "On Liberty = O Slobodi" i "The Subjection of Women = Podložnost Žena!". Previdio je na žalost, da je žena tek ženom, kad je domaćica i majka.

Heine je uništavao idealizam i romanticizam. Imao je uspjeha.

Lombroso je poistovjetio genija i luđaka.

Za Nordaua su duhovi kulture degenerici.

Freud je u dojenčetu već vidio incest!

Weininger je pogazio vrijednost žena...

Bergson je oborio vrijednost intelekta.

Reinach je sve svoje sile upotrebio protiv religije.

Einstein je zanijekao svemir i apsolutnost prostora.

Zašto je sve to tako naglašeno!? Evo:Sve, što su spomenuti rekli, ili htjeli reći, može se svest na slijedeće:

Čovjek je kao majmun neokaljano začet! I kao takav - neokaljano začet - čovjek je neograničeno slobodan = čovjek je bog!

I svijet povjerova tom. A što se rodi iz tog. Ništa naročito: Samo dva svjetska rata. Prvi, pa onda drugi. Lakši, pa teži! Što bi moglo bit ino, kad čovjek vjeruje, da je bog. Ne sebi već drugom!

Čovjek i dalje vjeruje, da je bog. Prijeti subraći i susestrama Trećim Svjetskim ratom: Nuklearnim = neutronskim! Jednim uništenjem sveopćim.

Intelekt je Bog dao čovjeku a ne majmunu. Majmun nikom ne mora dokazivati, da je on - majmun. Zašto čovjek danas dokazuje, da je majmun!? Prevario ga intelekt! Ne ide s grane na granu, ne skače fizički, al ipak dokazuje stalno psihički da je majmun. Stalno ratujući protiv subrata:

U Koreji!
U Vietnamu!
Višekratno na Sinaju!

Mnogokratno u arapskim ratovima!
Granično Kinom i Vietnamom!
Pogranično Kinom i SSSRom!
Učešćem Vietnama u Laosu i Kambodži!

Čovjek protiv subrata čovjeka ratuje. Ni jedan čovjek, izuzev Blaženu Djevicu Mariju, nije neokaljano začet. Dosljedno, nitko nema pravo vladat se kao bog! Nitko, dakle, nije velik po svojem rođenju. To je samo privilegij Blažene Dj. Marije.

Ona je velika po svojem rođenju!
Ona je velika po svojem življenju!

Veličinu možemo mjerit metrom svojim,
al je nikad pravo izmjerit nit odmjerit.

Mjera je u našim glavama,
Kako nam uglavnom odgovara!

Želimo li koliko toliko shvatit veličinu Gospe po Njenom življenju, onda je neophodno obratit se Svetom Pismu = Evanđelju. Predmetne su dvije zgode. Moje bi riječi bile itekako preuzetne, kad bih bilo kako ushtio govorit svojim jezikom. Zato i govorim Biblijom:

"U one dane ustade Marija i otiđe brzo u planinu u neki grad u Judi. Uđe u Zahari jinu kuću i pozdravi Elizebatu. Čim je Elizabeta čula Marijin pozdrav, zaigra Dijete u utrobi njenoj i Elizabeta se napuni Duhom Svetim. Povika iza glasa:

'Blagoslovena si Ti među ženama i blagosloven je plod utrobe tvoje! Otkud meni ta milost, da Mati Gospodina mojega dolazi k meni!? Čim je tvoj pozdrav odjeknuo u ušima mojim, zaigralo je Dijete trbuhom mojim. Blažena si, jer si Ti povjerovala, da će se sve ispuniti, što izreče Gospodin!' Marija uzvrati:

'Veliča duša moja Gospodina!
Moj duh se raduje u Bogu mojemu Spasitelju!
U milosti svojoj pogledao je na poniznu službenicu svoju.
Od sad zvat će me blaženom svi naraštaji.
Velike je stvari učinio na meni Moćni!
Njegovo je Ime Sveto!
Njegovo milosrđe traje od koljena do koljena onima, koji ga se boje!
Moćno upravlja njehova ruka.
Uništi srca puna oholosti.
Silnike obori s prijestolja a ponizne podiže gore.
Gladne napuni dobarâ a bogataše otpusti prazne!
Zauzeo se je za Izraela, sjećajuć se milosrđa svojega.
S Abrahamom je i njegovim potomcima do vijeka kao što je obećao ocima našim!'" (Lk. 1,42 -55.)

Pouka je za sve jasna. Kad je Arkanđeo Gabriel (Božja Snaga) donio nebesku poruku, Ona je preko Njeg rekla svojem = našem = Bogu:

"Fiat mihi secundum verbum tuum!-
Nek mi bude po riječi tvojoj!"(Lk.1,37)

O čemu se u stvari radi?

Evo! Marija je zavjetovala doživotno djevičanstvo. Gospodin po Arkanđelu traži, da ipak postane majkom. Marija ne protuslovi, nego ljudski razumljivo postavlja upit:

"Kako će to biti, kad ja ne poznajem muža!?" (Lk. 1,34.)

Arkanđeo je rekao svoje:

"Zdravo, milosti puna! Gospodin je s Tobom. Blagoslovljena si Ti među ženama! ...Ne boj se, Marija, jer si našla milost u Boga. Ti ćeš začeti i roditi sina. Nadjeni mu ime Isus! On će bit velik i zvat će se sin Svevišnjega. Gospodin Bog dat će mu prijestolje njegova oca Davida..." (Lk. 1,28 - 32)

Svojim "Fiat!" marija je uskladila svoju volju s voljom Božjom. Žrtvovala je svoje djevičanstvo, koje je uvijek bilo u cijeni. Možda više u starom nego u Novom Zavjetu:

Židovi su imali svoje **NEVINKE!**
Rimljani su imali svoje VESTALINKE!
Kršćani su instaurirali ŠLAERINKE!

(Svaka se od njih na nebeskim vratima predstavlja kao "zaručnica Kristova". Teško li je Sv. Petru za "provjeru"!)

Na Zemlji su nastali neki nesporazumi. Više se ne zna pravo, tko je "zaručnica Kristova". U svojoj brošurici o Papi Ivanu XXIII. Ive Mihovilović nabraja nešto oko 1.300 vrsta "zaručnica Kristovih"...Dobro je obaviješten!

Služavke Malog Isusa izdadoše svojeg Malog Isusa. Stvoriše nešto novo. U stvari ono pravo: Službenice Kristove!

Mislimo jednostavno:

Ne bi bilo nikakvog zapleta ni na Nebu ni na Zemlji, da je svaka "zaručnica Kristova" znala u određen čas reć poput Marije: "Fiat!...Učinite, što vam kaže!"

Marija je svoju veličinu zaslužila po predanju volji Očevoj, po življenju, a doživjela je veću po uznesenju.

VELIKA JE MARIJA PO SVOJEM UZNESENJU!

Uznesenje nije zanos. Ni zemaljski a ni nebeski. Uznesenje je uznos il prenos iz vremenitosti u vječnost.

Shvatimo: Po Ljubavi
I od Ljubavi
Normalan normalno živi!

Ne postoji ideal nija Ljubav od Ljubavi Isusa, Josipa i Marije. U njoj je svatko činio svoje. A mi!? Razmišljajmo!

VELIKA JE MARIJA PO SVOJEM UZNESENJU!

Nakon ovozemeljs s smrti Marija je tijelom i dušom uznesena na nebo. To je dogma.

Teologija je našla razloge za to:

Ono tijelo, koje je Otac nebeski izuzeo od ljage istočnoga grijeha nije mogao Tvorac života i gospodar smrti prepustiti truležu.

Ono tijelo, kojem je Otac nebeski povjerio pod srcem čuvat Njegova Prvorođenca, Isusa Krista, nije smjelo strunut.

Ono tijelo, koje je s Bogočovjekovim supatilo, suotkupiteljskim bilo, zaslužilo je što nijedno drugo nije: UZNESENJE!

Poznate su nam riječi Vjerovanja: "Rođen od Marije Djevice!" One se odnose i na Marijino UZNESENJE! Sin je sebi izabrao Majku. Majka je sebi odabrala Sina. Žrtva je bila obostrana. Zato i jest rezultirala UZNESENJEM na nebo.

Nemamo očevidaca, koji bi nam posvjedočili, kako se sve to odigralo, zbilo. I pak vjerujemo svojoj Crkvi, da je Njeno UZNESENJE bilo:

Marija je tijelom i dušom uznesena na Nebo!

Prokleta Zemlja morala je izbljuvat Isusovo Tijelo. I Krist je uskrsnuo.

Ta ista prokleta Zemlja nije mogla primit ni Marijino tijelo. Zato su ga Anđeli odnijeli u nebo, gdje mu je mjesto.

VELIKA JE MARIJA i po riječima:

"UČINITE, ŠTO VAM KAŽE!" (Iv. 2,5)

Marija je majka svih majki. Neokaljano Začeta nije patila od Erosa, koji Sigismund Freud smoždi i mnogom svećeniku...

(Sigismund Freud: 1856 - 1939...Preokupiran je bio seksualnosti. Seksualnost je svugdje vidio i pronalazio. Čak i sisanju dojenčeta!)

(Eros: Mitološko ime. Imao je navodno pozlaćena krila. Služila su mu, da zatomi svoju strast, pomamu...)

"UČINITE,ŠTO VAM KAŽE!" (Iv. 2,5)

Vlada uvjerenje, da su žene ćudljive, al da nisu šutljive. Ukoliko bi to bilo,koliko stoji, onda je izuzetak Neokaljano Začeta - Blažena Djevica Marija:

Za Nju sa sigurnošću jamčim, da nikada nije bila ćudljiva a da je uvijek bila šutljiva. Znala je čuvat i očuvat ne samo svoj' već i Božju tajnu. Poslušajmo Sveto Pismo!

"Bila je svadba u Kani Galilejskoj. Tu je bila i Isusova Majka...Isus...i učenici...Kad nestade vina reče Marija:'Nemaju vina!' Isus: 'Što ja imam s tobom, Ženo!?Još nije došao moj čas!' A Marija reče prisutnima: "UČINITE, ŠTO VAM KAŽE!" (Iv. 2,1 - 5)

Blažena Djevica Marija govorila je samo po potrebi il kad je bilo nužno:

Molitvom il molbom!

Molitvom Ocu nebeskom. S njim je bila uvijek molitvom sjedinjena.

Molbom Sinu svojem i Božjem. Božjem i svojem, gdje je bilo nužno kao na pr. u Kani Galilejskoj, kad je izrekla svoje predivne riječi:

"UČINITE, ŠTO VAM KAŽE!" (Iv. 2,5)

Eto, tim je ovaj naš temat uglavnom sad iscrpljen. Ne zaboravimo:

Blažena Djevica Marija Velika je:

Po svojem Rođenju!
Po svojem Življenju!
Po smrti svojoj = Uznesenju!
Po riječima: "UČINITE, ŠTO VAM KAŽE!" (Iv. 2,5)

Svatko između nas želi postić il ostvarit veličinu. Bit netko il nešto! Želimo li duhovnu veličinu, onda moramo gledat sjaj a ne sjene Sunca.

Nikog nisam želio ni povrijedit a ni uvrijedit. Zato sam i govorio tako = kao malo kad. I mogao sam, jer ste uvijek bili dobra, draga i odana publika. Propovijed sam umnožio i s užitkom vam je poklanjam: Da se dezavuira ono fratarsko, bosansko hercegovački utjerivano i utjerano:"Popovi samo traže a ništa ne daju!"...Gospa vam bila na pomoći!

TKO JE TA!?
(Mala Gospa!)

TKO JE TA:

Što sja kao zora!?
Lijepa kao Mjesec!?
Čista kao Sunce!?
Strahotna kao vojska svrstana za boj!?

Kršćanstvo slavi samo tri rođendana:

Isusa Krista, BOŽIĆ!
BDM, Malu Gospu!
Ivana Krstitelja, Preteče Gospodinova!

Teologija ima za to svoje razloge:

Isus Krist, Bogočovjek, neokaljano je začet i rođen!

BDM, Majka Isusova, također je neokaljano začeta i rođena.

Ivan Krstitelj je očišćen od istočnoga grijeha prilikom posjeta BDM Elizabeti.

Slavimo danas Rođendan BDM. Ništa vam ni bolje ni ljepše ne znam reć osim već una prijed navedenih riječi:

TKO JE TA:
Što sja kao zora!?
Lijepa kao Mjesec!?
Čista kao Sunce!?
Strahotna kao vojska svrstana za boj!?
TKO JE TA!?

TKO JE TA, ŠTO SJA KAO ZORA!?

Pjesnik se zanio i o zori svojevremeno, o ljepoti, zapjevao:

Za ljepotu nisam znao,
Što su čari zore rujne,
Sve dok nisam upoznao
Uz glasove jedva čujne:
JEDNO jutro s TOBOM!

Nas trunutno zanima jedna druga zora. Duhovna. Bit će to lakše pojmit, ako se uživimo u tragediju svijeta, čovječanstva. U noć, od koje mračnije nema.

"Vidje žena, kako je plod drveta dobar za jelo i ugodan za pogled, i kako je plod drveta poželjan, jer daje spoznanje. I ona uze od njegova ploda i pojede. I mužu svojemu, koji je bio uz nju, dade od njega, i on pojede. Tada im se obadvoma otvoriše oči i oni opaziše, da su bili goli. Zato spletoše smokvovo lišće i načiniše sebi od njega pregače. A kad za čuše šušanj korakâ Gospoda Boga, koji je hodio vrtom za dnevnog vjetrića, sakriše se oni, Adam i njegova žena, pred Gospodom Bogom u vrtu među grmljem.

A Gospod Bog viknu Adama i upita ga:
'Gdje si?!'
On odgovori: 'Kad začuh šušanj korakâ Tvojih u vrtu, uplaših se, jer sam gol. Zato se sakrih!'" (Gen. 3,6 - 9)

Gospodin Bog je izrekao svoj sud. Drugačije nije ni moglo bit, jer Bog jedinim nikom ne ostaje dužan. Rekao je:

"Zmijo, da si prokleta!...Na trbuhu ćeš svojem puzat i prah ćeš jest sve dane života svojeg. Neprijateljstvo ću stavit između tebe i između žene, između roda tvojega i roda njezina. Ona će ti satrt glavu a ti ćeš je ranit na peti!"(Gen. 3,14 - 15)

"Ženo, mnoge ću ti muke zadat, kad zatrudniš. U bolovima ćeš rađat djecu, a ipak ćeš žudjet muža svojega, koji će ti bit gospodar!" (Gen. 3,16)

"Adame, što si popustio molbi žene i jeo s drveta, za koje sam ti zapovjedio da ne smiješ jesti s njega, to neka je prokleta zemlja poradi tebe! S mukom ćeš se od nje hraniti sve dane života svojega. Trnje i korov rađat će ti, i ti ćeš jesti poljsko zelje. U znoju ćeš lica svojega jesti kruh, dok se ne vratiš u zemlju od koje si uzet. Jer si prah i u prah se vraćaš." (Gen. 3,17 - 19)

Prolazili su dani. Godine. Stoljeća. Tisućljeća. Čovjek je čekao i čekao. Svoj advent proživljavao. Zoru otkupljenja čekao. U čekanju praočev i pramajčin grijeh ispaštao. I neočekivano zora je oddjednom zarudjela. Po Joakimu i Ani. Pakao je osjetio, da su mu sile oduzete. Dolazi Ona, koja će Luciferu satrt glavu. Dolazi Bogomajka, Bogorodica. Pitamo se:

TKO JE TA, ŠTO SJA KAO ZORA!?

To je MIRJAM!

To je zora duhovnog uskrsnuća!
To je zora pravog rajskog svanuća!

Pakao se tresao od groze.
Čovječanstvu na Zemlji napokon je laknu lo. Zora je navijestila novi dan.

Pjesnik je na svoj način zabilježio:

Kad pak ponoć izbi, nesta čudna gosta.
Trag mu zelen plam i vonj izli snrad
I prostor sav ispuni te u njemu osta.
I Sotonu vidjeh i svoj vidjeh grad!!!

Mirjam ima razna značenja. Najpoznatije je ono:

Zvijezda Mora!

Što je Zvijezda Mora, to najbolje morna ri znaju. Potrebna je zvijezda a potre-ban je i kraj. Zato oni i naglašavaju:

"Hvali more, drž' se kraja!"

Ima i drugo značenje: L i j e p a !

Ima i drugih. O značenju 'Lijepa!' bit će govora nešto kasnije. Kad bude govor o Mjesecu.

Nama je svima Gospa Lijepa. Najljepša Že na svijeta. I prva ljubav svijeta. Koli-ko god se trudili, nikad ne ćemo dovolj-no orisat il opjevat Njenu ljepotu.

TKO JE TA: LIJEPA KAO MJESEC!?

Pjesnici doživljuju sve zorno. I mjeseći nu također. Svaki na svoj način. Evo:

Nisam znao Mjesec - veče
U Grimizni smiraj dana,
Sve dok nisam - Ti mi reče -
Proživio onog dana:
JEDNO veče s TOBOM!

Ljepota zanosi. Ljepota uznosi. Ljepota čak i prkosi. Svakom. Svakako normalnom. Ljepota osvaja. Žanje i tamo, gdje nije ništa sijala. Ljepota je moćna. Kako god je zvali, ona = ljepota svijetom vlada. I sposobna je da svakim bićem ovlada. Ni Bog nije indiferentan na nju. U stvari o na = ljepota i potječe od samog Boga. Ni šta nije lijepo stog a da nije Božije. O bratno je sve Vražije.

Ovaj put ne govorim samo mladima. Govo-rim svima. Posebno onima, koji se uprkos godina osjećaju mladima. Uostalom, sta-rost i nije pitanje godina već osjećanja il osjećeja.

Ti osjećaji pomažu, da shvatimo jednu ljepotu, koja potsjeća na Mjesec. On i-ma svoj čar. Svoju draž. Mnoge su naše narodne pjesme vezane uz mjesečinu. Mno-gi su naši doživljaji povezani uz istu tu mjesečinu. Nije naš narod glup, kad je sve lijepo vezao uz mjesečinu...

TKO JE TA: LIJEPA KAO MJESEC!?

Mjesec je samo blijeda slika prema ljepoti Blažene Djevice Marije. Mjesec očarava noć. I sve u noći.

Blažena Djevica Marija očarava duhovnu noć. Unosi svijetlo u ljudsku tamu. Sve se po Njoj mijenja: sva stvorenja.

Marija je zaista bila i jest lijepa. Ljepotu Njene duše ne može izrazit ni pero ni kist.

Tvrde teolozi, da je ljudska duša u milosti toliko lijepa, da se svatko potpuno zaljubi u nju i poželi sebi smrt samo da bi s tom dušom mogao živjet...

A koliko je tek lijepa duša Blažene Djevice Marije, koja je bila milosti puna? Tko će nam na to odgovorit! Nitko...

Lijepa je Blažena Djevica Marija kao Mjesec. Nešto su ga zaprljali Amerikanci svojim fekalijama, al to Muslimane ništa ne smeta. Pa zašto bi onda smetalo bilo kog između nas?!

Ostajemo pri onom, što smo ranije rekli:

Blažena Djevica Marija lijepa je kao Mjesec! Zasjala je prethodno kao zora a zatim zablistala ljepotom Mjeseca... Da li je prepoznajemo!?

TKO JE TA: ČISTA KAO SUNCE!?

Za lakže razmatranje, i razumijevanje, opet nam pjesnik govori:

Ni za svijetlo bijelog dana
Nisam znao - za sjaj Sunca -
Sve dok nisam iz bezdana
Promatrao sred vrhunca:
JEDNO podne s TOBOM!

Radi se o duhovnom bezdanu. Isti je pjesnik osjetiv tužnu stvarnost rekao:

U igrama ovim Pakla i Neba,
Gdje svijet je sulud il pijan:
Tebe duša moja treba
Kô najslađu koru hljeba,
Da ne budem najgorče ismijan!

Vegetacija na Zemlji već bi bila davno izumrla = uginula, da nije Mjeseca. Čudno je, da za to više znaju primitivci, primitivni narodi, a manje kulturni Evropljani i njihovi sunarodnjaci Amerikanci.

Vegetacija na Zemlji ne bi mogla postojat, da nije Sunca. Da li treba dokazivat možda i to. Pjesnik uvjerava:

Svijetlom i toplinom
Uspavanu Zemlju Sunce budi...

O Suncu rečeno je i nešto više samo na drugome mjestu:

U srcu mi zadnji kucaj
I na usni zadnji drhtaj
Bit će molba, jecaj,
Jedan združen vapaj:
O, daj, Sunce naše milo, samo sjaj!
Ovim našim zrakom
Svakim svojim trakom
Slobode nam budi znakom!

ČISTA KAO SUNCE!

U Sunce ne možemo izravno gledat radi njegove čistoće, sjaja.

U Blaženu Djevicu Mariju također ne možemo izravno zret radi Njene duhovne čistoće, sjaja. Ona je milosti puna...

Pa ipak potrebno je, da stalno upiremo svoj pogled na nju. Jest ona Čista = Prečista, ali je dijete ove naše hemisfere. Ako nas itko može razumjet, može Ona. I njenim je žilama tekla ljudska krv. Osjećala je tugu i bol kao i mi. I više, jer je rođena bez opterećenja istočnoga grijeha. A što je srce plemenitije, to više može patit i pati.

Blažena Djevica Marija patila je kao ni jedan ljudski stvor. I patnja Njena bila čista poput Sunca. Lijepa pouka za sve nas:

Patimo i patit ćemo. Pokušavajmo, da nam patnja bude poput patnje u životu BDM: ČISTA KAO SUNCE!

TKO JE TA:

STRAHOTNA KAO VOJSKA SVRSTANA ZA BOJ?

Vlada nepojmljivo stanje na Zemlji:"Bellum omnium in omnes! = Rat svih protiv svih!" (Hobbes, De Cive 1,12 -1642 -.)

A riječ je stara: "Bella matribus detestata! = Ratovi su majkama prokleta!"Il ono: "Bellum a nulla re bella! = Rat ne dolazi ni od jedne lijepe stvari!"

Pokušajmo sve to objedinit!

Na žalost i danas ratuje čovjek protiv svojeg subrata - susestre - čovjeka! ratuju uistinu svi protiv svih!

Ako itko ima pravo proklet rat, to ima svakako prvenstveno majka, jer šalje si na il sinove u rat. A povratak!?

Uzroci ratova su stvarno mizerni. Žene il materijali = novac. Sjetimo se samo Kleopatre. Il Drugog Svjetskog Rata!

Naši su stari ratovali pametno. Nisu ni htjeli di dopustili masovna ubijanja. Uništenje svojstveno našoj nuklearnoj(ne) kulturi. Znali su dobro stari, što znače bojni redovi. Znali su i cijenili živote onih u bojnim redovima. Zato su na megdan izlazili predstavnici: Jedne i druge strane. Boj se tim odlučivao a ne masovnim pokoljem = nama svojstvenim!

Na arenu svijeta izlazi STRAHOTNA!

STRAHOTNA KAO VOJSKA SVRSTANA ZA BOJ!

Ona sama a tako strašna = STRAHOTNA!

Za Pakao ništa strahotnije. Pojavila se = rodila Ona, koja će satrt glavu Zmiji = Sotoni = Luciferu. Ona, koja donosi o vom svijetu spas = spasenje!

Svi znamo, što je vojska svrstana za boj. Blažena Djevica Marija vrijedi isto, i više, nego cijela jedna vojska svrstana za boj. Pakao se od groze tresao. I to pred jednom običnom Ženom. Zadrhtao je sav u srži. Napokon dolazi Onaj, koji će u Očevo ime nastupat i naglašavat:

"Gledate, da me ubijete, jer govorim, što sam vidio u svojega Oca...Gledate, da u bijete mene, čovjeka, koji vam je govorio istinu, koju sam čuo od Boga...Vi i mate Đavla za oca i hoćete, da činite po željama svojega oca...!" (Iv.8,37-44)

"Sad je sud ovome svijetu, sad će bit istjeran Knez ovoga svijeta napolje!" (Iv. 12,31)

Po Gospi. Po Blaženoj Djevici Mariji. A snagom Kristovom. Njegovom pobjedničkom moći. Smrću je pobjedio smrt. Onu, koja je na svijet upravo došla po Đavlu = Sotoni. Gospa je bila preodabrana, da sa svojim Sinom skrši silu Pakla, moći Đavla i da nam kao susestra, Majka Božija i naša pruži nadu, i pravo na upit:

TKO JE TA:

Što sja kao zora!?
Lijepa kao Mjesec!?
Čista kao Sunce!?
Strahotna kao vojska svrstana za boj!?

TKO JE TA!?

To je Ona, koju nazivamo Zorom Svijeta, Zorom ljudskoga spasenja!

To je Ona, koja ljepotom svojom nadvisuje je sve Anđela i sva ljudska stvorenja!

To je Ona, koja je sasvim čista. Koja čistoćom svojom blista. I posta po ljepoti svojoj uresom Neba, ukrasom svojeg i Božijeg Sina!

To je Ona, koja mrvi i sam Pakao, moć i silu carstva Sotonina.

To je Ona, o kojoj j sam Tvorac svijeta sanjao prije nego je išta sazdao. Na ša Neokaljana, bezgriješno začeta i rođena. Lijepo za nju reče najveći propovjednik poslije Krista Josip Fulton Sheen:

"Prva Ljubav Svijeta!"

Bog je čovjeka ljubio. Imamo za to dokaz na prvim stranama Biblije... (Gen.)

Bog nije prestao čovjeka ljubit. (Ev.)

Kao nikom Tebi je to poznato, Nevino Začeta i Rođena, Blažena Djevice Marijo! Tebi, Prva Ljubavi Svijeta!

Sjaš nam kao Zora!
Lijepa si nam kao Mjesec!
Čista si nam kao Sunce!
Strahotna si kao vojska svrstana za boj!

Majko, dijete si naše hemisfere. Ne ostavi ni nas, djecu svoju punu vjere. I za rastanak čuj, što davno reče pjesnik Milan Pavelić:

"O, zdravo Ti
Stvorenja svih
Zagonetko u tijelu,
Na koju Bog
Iz Srca svog
Milotu sasu cijelu!

Kô rajski dan
I Višnjeg san
Neokaljano lijepa:
Tko vrijedan je
Visine te
Kô Majci da Ti tepa!?"

Majko naša na Tvoj Rođendan molimo samo jedno:

Na naše duše izlij svoj blagoslov!

Daj nam sjaj Zore! Podari ljepotu Mjeseca! Ne zaboravi čistoću Sunca! A ni strahotnost protiv Pakla! Tako ćemo uvijek bit sjedinjeni s Tobom i sa Sinom Tvojim = subratom našim Isusom Kristom!

IMENDAN MARIJIN!

Ovaj današnji dan IMENDA je MRIJIN!

U naše doba, koje proživljavamo il odživljavamo teško je govorit = propovijedat o Mariji.

Teško je to danas Gospinom svećeniku.

Teško je to, možda još teže, slušati danas propovijed o Gospi jednom, bilo kojem, vjerniku.

Nastalo je, rodilo se, jedno čudno raspoloženje i kod vjernika i kod svećenika.

Zaista je teško govoriti danas o svetinjama. Za ilustraciju evo zgode = suvremene anegdote!

Mladi bračni par kupio suvremeni Audi. Molio je župnika neka ga blagoslovi. U čudu pita župnik:

'Što je to Audi!?'

'Kola!' - bio je odgovor.

'Neka ih blagoslovi kapelan!' kazao je župnik...

'A što je to blagoslov!?' pitao je začuđeno kapelan.

A U D I ! Č u j !

Zaista lijepo ime: ČUJ! I njegov zuj!

Reče Bog u vremenu i ponavlja:

"Ja sam onaj, koji jesam!" (Ex. 3,14)

Čovjek na Zemlji to ne povjerova. Ni da nas ne vjeruje. A Sotona reče jednom u vremenu i čovjek to vjeruje:

'Ja sam onaj, koji nisam!'

Bog je rekao za sebe: Ja postojim!
A Sotona je ustvrdio: Ja ne postojim!

Bogu čovjek ne vjeruje!
A Sotoni vjeruje!

Ne čudimo se. U naše doba javiše se neki novi bozi teolozi. Uglavnom kao novi nari. Uzurpiraše i pravo "veta" kao da biskupi, kolegialno crkveno učiteljstvo, više ne znače ništa. Odbaciše i asistenciju Duha Svetog, misleć da kroz teološko društvo otpada svaka potreba za pomoć milosti, s neba.

Povrijeđeno je srcu našem ono najsvetije. Marija i Ime Njeno.

Teško je sve to!

Teško je kršćanskom srcu o tom govorit.

Teško je svakom kršćanskom srcu o tom danas slušat iako se mora nešto zborit.

Teško je, zaista, bilo kojem svećeniku o bilo kojoj našoj svetinji danas bilo što kazat il prozborit a da ne naiđe na nerazumijevanje il potsmijeh. Pa ipak o Mariji ću govorit, makar i neshvaćen bio.

Čovjek naših dana zapljuskivan je sa svih strana. Čitajuć "nazovi katoličku štampu" morao je i mora reć = ponovit:

'Nalazim se u nesnalaženju! Jednaki su i Dobri Čobanin i Glas Koncila!...'

Praktično je novom teologijom izgrađen novi čovjek. Taj više ne vjeruje ni u Boga ni u Đavola. Prihvatio je misao, koja mu je naočigled i lijepa i prikladna:

Ne postoji grijeh. Sve je prirodno. Buduć da je sve prirodno, sve je svakom i dopušteno!

Krajnji je promašaj govorit o grijehu, o smrti i o Paklu. Kad nema grijeha, nema ni Pakla. Smrt je ipak neminovna!

Otvrdnule su čovjekove uši za grijeh, smrt i Pakao. Tom su dokaz prazne crkve, jer su u njima samo bakice".

Vjera je preživjela svoje. Previše je isticala sjene a premalo Sunce. A sjene su samo negacija Svijetla = Sunca.

Nikakvu namjeru nemam govoriti danas o grijehu niti o smrti nit o Paklu. Ne žalim vas plašit. Sve to znate i bez mene.

Želja mi je jedina govorit o Nebu. O životu. O kršćanskoj kreposti, koja je ipak preduvjet životu u nebu.

Tako uzgredno svatko može shvatit i što je grijeh: Zapreka Nebu!

Ta je idea dobro osmišljena. Kamo sreće, da su Adam i Eva imali u Raju Zemaljskom. Sigurno ne bi bili uvažili Sotonu:

"Ne ćete umrijeti. Zna Bog, da će vam se otvoriti oči, čim budete jeli s drveta, i da ćete postati kao Bog, kad spozna-- te što je dobro i što je zlo!"
(Gen. 3,4 - 5)

Svećenik danas, kako god se zvao, mora i pak o Mariji govorit. Makar bio u neprilici il u nezgodi. To mu je, uostalom, i poslanje.

Svećenik ima pravo i dužnost govorit o Mariji. Njegovo je govorit a Vaše sluša ti, ako hoćete.

Nek Blažena Djevica Marija oprosti meni preslabe riječi! One se doduše pokušaj reć nešto o Njoj, al nedostatno. U svojoj dobroj volji može pomoć vašoj dobroj volji za duhovno dobro svih. I da svi shvatimo IMENDAN MARIJIN!

Što je Ime Marijino!?

Ima raznih tumačenja. Čitave lauretanske litanije. Ovom zgodom nudim svoje:

IME MARIJA znači istovremeno:
I vrijeme i vječnost!
IME MARIJA znači istodobno:
I Boga i čovjeka!
IME MARIJA ZNAČI zajedno = ujedno:
Materiju i duh, tijelo i dušu!
To je IME MARIJA!

Sveti Ivan Apostol Evanđelista kaže: "Bog je ljubav! Koji ne ljubi ne poznaje Boga." (I. Iv. 4,8.)

Filozofija pokušava uvjerit nas, da je ljubavi svojstveno stalno iz sebe izlazit i drugom se predavat, za drugog živjet i tom drugom dobro činit.

U tom smislu lako shvaćamo Božju ljubav. Poželio je Bog čovjeku dobro. Zato ga je stvorio na svoju sliku i priliku. I da ne bude sam stvorio mu je i životnu družicu. (Gen. 1,26.- 27.)

Nije Bog stvorio čovjeka na kakvog. Stvorio ga je sebi sličnog. Stvorio je ljudska bića kao muško i žensko. O tom lijepo piše Geneza. (Gen. 1,27; 2,22.)

Znao je dobro Bog, da čogjeku nije dobro biti sam. Zato mu je i podario pomoćnicu = družicu. (Gen. 2,18.)

Njemu je dao sve, što mogao tada dat: Zemlju, da je obrađuje i goji!(Gen.2,15)

Stariji se sjećaju jedne pjesme, koja pristaje Adamu i Evi:

"Kratkotrajna bješe ta naša sreća!"

Ako je ikad itko mogao zabugarit, to su mogli opravdano Adam i Eva. U stilu gornje pjesme rekao im je pjesnik na svoj način svoje:

Raj je ono bio
U Vremena divna,
Kad je čovjek bio
Bez pogleda kivna.

Raj je ono bio -
Svatko danas znade!
Tad je čovjek više htio
Već što Bog mu dade!!!

Raj je stvarno za čovjeka bio u Vrtu Edenskom. (Gen. 2,8.)

Raj je ono za čovjeka bio. Da se svršilo samo na tom, rekao bi čovjek naših dana: 'Ni pô jada!'

Ne samo da je prvi čovjek raj izgubio, nego je pô njemu raj izgubio i svaki čovjek = praočev potomak. U tom je najveća katastrofa. U poremećaju Božijeg plana...

Ljubav Božja bila je iznevjerena. Božija namisao o sreći čovjeka na Zemlji bila je osujećena. Al Bog je uvijek Bog. On ostaje pri svojem: Po ljubavi usrećit i pak čovjeka iako to nimalo ne zaslužuje.

Ljubav je domišljata. U svojoj ljubavi Bog obećaje čovjeku izbavljenje, otkupljenje, spas. Želeć sreću čovjeku, proklinje Gospod Sotonu:

"Neprijateljstvo ću staviti između tebe i žene, između roda tvojega i roda njezina. Ona će ti satrti glavu!"(Gen.3,15)

Bog čovjeka nije odbacio. Naprotiv. Smilovao mu se. Obećao mu Spasitelja. Budući da je trebalo čovjeka otkupit, Spasitelj je morao bit čovjeku sličan. Da to uzmogne morao je imat majku. Ona će bit kao ni jedna žena ni prije ni poslije. I zuzeta će bit od istočnoga grijeha. Posebnom Božijom povlasticom. Radi Sina:

Budućim zaslugama svojega Sina Otac nebeski izuzima Blaženu Djevicu Mariju od svake ljage bilo istočnoga bilo drugoga grijeha. Njenin srcem nikad nije prostrujija nikakva strast. Bila je i osta la Neokaljana. Lijepo o Njoj govori ona Knjiga Mudrosti (Priče 8,22 - 38.):

"Gospod me stvori u početku svojega upravljanja, kao prvo od svojih djela, u pradoba!
Bila sam postavljena prije vijekovâ...
Nije još bilo dubina voda, kada sam se rodila...
Nijesu još bile osnovane gore...
Kad je gradio Bog nebo, ja sam bila tamo...
u motanju oblaka...u bezdanima!
Svud sam stajala ja, miljenica njegova!
Puna radosti, puna zanosa...
Poslušajte me...Slušajte moj naputak:
Blago onome, koji me sluša, koji straži na mojim vratima svaki dan...
Tko mene nađe, nađe i život!
Tko mene promaši, ošteti svoju dušu.
Svi, koji mrze na me, ljube smrt!"
Tako, eto, piše u "Pričama"!

U svojoj ljepoti pojavila se je Mirjam. Lijepa!

Pjesnici se dive ljepoti Mjeseca i jasnoći Sunca. Kad bi mogli dublje i dalje zret, koliko bi se tek divili ljepoti i sjaju duše one, koju zovemo Marija ili: Mirjam!? Bila je milosti puna!

To ne može dovoljno izrazit ni anđeoski a kamo li naš ljudski govor!

Na Ime Njeno Nebo se razveselilo.
I Zemlja se sva obveselila.
A Pakao se stresao. I s pravom, jer

MARIJA - MIRJAM istovremeno je
i vrijeme i vječnost!
Pokazuje odjednom i Boga i čovjeka!
Označuje i materiju i dušu!
Govori nam, što je Sunce a što sjena!

Arkanđeo je pozdravio Mariju a to nije zabranjeno ni nama, jer se radi upravo o Imenu Marijinom:

"Zdravo, Marijo, Milosti puna!"(Lk.1,28)

Ime Marija znači i Zvijezda Mora. Tako su na nju gledali praroditelji Adam i Eva. Tako na Nju gledaju svi mornari. Čitajte to na njihovim barčicama i brodovima! Lakše se diše na kopnu nego na otvorenom - na moru. Što je opasnost veća, to čovjek Bogu bliže. Osjeti potrebu za svojim Bogom. I pomoli mu se i da je ime religiozno svojem brodu. Baš kao i Gagarin u Letjelici svemirskoj...

Marija je i nama Zvijezda Mora. Današnjeg pravog bespuća. Rado joj upućujemo stihove:

Kroz vijekove duge, [illegible]
Sumorne i mračne, pune tuge:
Mi smo na Tebe čekali
I nad svojom bijedom plakali...

U vremenu se pojavila ona. Novorođena mala Mirjam! Gledamo je mi danas posredstvom neke slike il kipa. Gledamo i ushićeno govorimo:

Cvijet si od krajeva od Libana -
Cvijet ovih naših zemaljskih strana!
Najljepši u svojem naraštaju.
Ljepotom, čarom na ponos i samom raju.
Toliko se milja u Tebi skriva
A satkan si od našeg ljudskog tkiva...

Ni svi pjesnici ni svi umjetnici ovoga svijeta nisu kadri na materiji izrazit ono, što znači Ime Marija, jer je Ona i duh i materija istovremeno:

Duhom je pripadala Nebu!
Tijelom je bila na Zemlji.

Duhom je pripadala Nebu - Bogu!
Tijelom je dokazivala da je dio Zemlje.

Marija je u svakom slučaju nešto posebno. Izuzetno. Neponovljivo. Jedino je Ona mogla bit istovremeno i duh i materija. Ona i nitko drugi.

Bog je imao svoj plan s čovjekom. Svaki je čovjek iznevjerio Božiji plan. Osim Marije. Melodija Njenog života onako je odsvirana, kako od vječnoga kompozitora notirana. Njenim životom pjesma je onako pjevana, kako je Tvorcem i zamišljena i komponirana.

Marija je i vrijeme i vječnost.
Marija dočarava i Boga i čovjeka.
Marija očarava dušu i tijelo.
Da, Ona, Marija!

Pitao sam prijatelja, kako danas govorit = propovijedat, da me slušaju. Bio je kratak i jasan: 'Tako, da nikom ne ispituješ savjest!'

Moderni teolozi, bozi, imali bi svoj recept: 'Govorit samo o svijetlu a nikada o sjenama!'

"Halal im ćufte!"

Krist je znao i za kandžiju. Lako je to pronać u Svetom Pismu, Evenđelju. Može svatko bez teškoće provjerit: Mt. 21,12.

Krist je govorio blago a kad je trebalo i teško: "Odlazi od mene, Sotono!", usmjerio je riječi Petru. (Mt. 16,23.)

Nikad se propovjednik ne smije povodit za modom. Za duhom svojeg vremena. Propadne odmah. Svi su siti mode. Svatko i pak želi čut istinu koliko god ona gorka bila. Svećenik ima najveću vrijednost kad istinu govori. To mu je pravi poziv.

Govoreć o Istini svećenik ukazuje na ono, što zovemo grijehom: na sjenu svijetla = Sunca. Pokazuje na smrt.

Nezgodno je svakom svećeniku tako govorit = nastupat. Na svijetu je uvijek više paklenih nego nebeskih raspoloženja. Redovno biva krivo shvaćan. Život je ovaj naš takav! više je zla nego dobra!

Nikom ne ispitujem savjest. Znate je ispitat i bez mene. Ako to već niste učinili, znam da ćete radi Imena Marijina.

U tom ozračju i tvoje ime i moje ime mora značit i vrijeme i vječnost! Svakog između nas, kao i BDM, Bog je stvorio za sreću u vječnosti. U tu svrhu u svojoj Providnosti dao nam je svakom kršćansko ime. Na žalost, mnogi mogu i moraju samo jedno slovo izmijenit, život više, da opravdaju svoje kršćansko ime.

Ime Marijino je za nas nešto najsvijetlije. Ono iziskuje od nas, nuka svakog između nas na opravdanje. Traži molitvu. Čudno. I u današnje ovo doba...

Jest, htio il ne htio, i današnji čovjek mora molit. Boga za život i za zdravlje. Za vrijeme i za vječnost. Vrijeme prolazi i proći će a vječnost traje i trajat će. U njoj Bog boguje. I ako nam se On ne smiluje, što nam vrijede bilo kakve članske knjižice s ljudskim obzirima!?

Živeć u vremenu, čovjek može živjet i u vječnosti: U Bogu po molitvi. Dobro je to imat u vidu, jer smo dobronamjerni.

Roditelji BDM, Joakim i Ana, dadoše novo rođenčetu ime Mirjam. Sve su moguće poduzeli, da to dijete bude dijete Božije. Uspjeli su.

Poneki današnji roditelji čine obratno. Od djeteta čine idol. Djetetu danas mnogi služe:

Otac i majka, djed i baka! Bože sačuvaj dirnut u idol = boštvo. Izraelci nisu cijenili zlatno tele koliko danas neki cijene idol = dijete.

Danas dijete malo kad roditelje za nešto moli. Više im zapovijeda. Budući da je tako odgojeno ni Boga ni za što ne moli. Nema potrebe.

Tko je kriv za sve to!?

Odgovor možemo naći u ispitu savjesti.

Pjesnik ima svoj odgovor:

I grad sav dok tone
U griješenju paklenome
Na krilu muzike politone
Uzlijećem i lebdim vječno posebnome!

Postasmo roboti. Programirani, alias diktirani. Živimo u vremenu a tako malo - premalo mislimo na vječnost. Marija nam je = Ime Njeno = pokazala-kazalo put.

Živimo u vremenu, al za vječnost. To je moguće samo s Gospodinom, koji milost daje. Gabriel je pravom rekao Mariji: Zdravo, Marijo, milosti puna!...

DOĐI I IDI ZA MNOM!

(Mt. 19,21; Mk. 10,21; Lk. 18,22.)

SVETI ANTUN EGIPĆANIN = PUSTINJAK!

Sveci su bili ljudi. Ljudi kao i mi. Proživljavali su isti život kao i mi. Samo ne tako kao što ga proživljavamo danas mi.

Sveci su bili ljudi kao i mi. Sazdani u pravo kao i mi od ljudske krvne puti.

Jest: Sveci su bili ljudi kao i mi. Al u onom glavnom nisu bili kao mi:

Milost Božju oni su cijenili. S njom su rađivali. Ne bi je ni za što na svijetu zamijenili = kao mi. Eto, u tom su drugačiji nego mi.

Možda je stvarnost, osjećanje, svakog svojeg suvremenog, uza nj i današnjeg modernog čovjeka najbolje orisao hrvatski pjesnik Vladislav Kušan pjesmama "PJESNICI" i "ZAPIS SEBI U SPOMENAR":

"Mnogo je purpurnih ljeta
Sjalo na sunčanoj uri,
Dok smo u mijenama svijeta
Postali trubaduri!"

"Zavela nas razigrana varka.
Od kobi smo htjeli biti jači.
Draga nam je bila mjesečarka.
Ostat ćemo vrači i pjevači:
Plači, druže, plači!"

Svaka plemenita duša može u poeziji pronać svoje. Ono iskonsko. Stih može itekako da dirne, razbukti, ono u duši tako dugo zapretano. Stih je poput varnice. Kad probudi plamen, onda počne gorjet i gorjet. I gori...

Nešto je slično s romanima. Kako god se zvali svatko u njima pokušava pronać sebe. S protagonistom dakako. S istinom. A ništa nije utješnije za čovjeka, nego poistovjetit sebe s istinom. Pače i sa samim Bogom, koji je jedini istina. Takvi smo, eto, mi ljudi.
Čovjek tako lako povjeruje i vjeruje, da je oduvijek on bio i jest za istinu, za pravdu i pravednost.

Životopis Svetog Antuna Egipćanina = Pustinaka nije ni pjesma ni roman(sa). Životopis je taj za sve nas pomalo neobično stvarnost. Ono, što je oduvijek oduđaralo od čovjeka u materijalnost utopljena i u vrijeme ukotvljena.

Bez obzira bilo na što pokušavam danas lik Antunov svima očarat iako sa saznanjem, da nikog ne ću očarat. Možda nekoga među vjernicima. Sigurno nikoga među svećenicima. Oni su soj svoje vrsti. Za njih vrijedi samo post i molitva: Kristom naglašen recept.

Teške su moje riječi. Možda bi bile teže, kad bi se stvarnost smjelo generalizirat, pcopćit. Uostalom, što da vam ištа pričam, kad sami sve znate.

Govorimo o Svetom Antunu Egipćaninu Pustinjaku.

Antun je rođen u Srednjem Egiptu, blizu ondašnje Herakleje, 251. godine poslije Krista.

Porijeklom bogatun, kao nitko u tadanjoj okolini, mogao je Antun proživjet ne samo bezbrižno djetinstvo već i pustopašno mladenašstvo. Čini se, da je tad Duh Sveti upleo svoje prste:

Ni djetinje igre ni ono silno blago, ko je je posjedovao, a za čim gramzi gotovo svaki mladić, da bi mogao lakše doć do djevojakâ i nezakonitih ležajâ, ništa to nije očaravalo Antuna ni kao dijete=dječaka ni kao mladića. Svakako, da je to neshvativo za sve nas danas. I tim više, jer ni svjetovno znanje nije Antuna zanimalo. Boljom diplomom dobiva se bolji posao, unosnija, novčano i standardno dakako, služba. Tipično ljudski: prirođeno svim karieristima kako crkvenim tako državnim. Međutim, Antuna je zanimalo samo ono Božje. Prvenstveno razgovor duše sa svojim Bogom, t. j. molitva.

Ona mu je slađom postala, kad mu je u devetnaestoj godini života njegova Bog uzeo roditelje i na brigu mu ostavio sestricu. Koliko mu se nevina dušica tad Bogu privijala mi to nikad ne ćemo saznat. Tom se možemo samo svojim umom dovijat, al nikad istinu doznat, nego je samo predmnijevat = domišljat.

Antunova duša bila je otvorena uvijek za sve ono, što je Božije. Čula je i shvatila Božju Riječ, Evanđelje, i svesrdno to prihvatila:

"Ako hoćeš bit savršen, idi prodaj, što imaš, i daj utržak siromasima, i imat ćeš blago na nebu, onda:

DOĐI I DI ZA MNOM!" (Mt. 19,21.)

"Jedno ti još treba. Idi, prodaj sve,što imaš i podaj siromasima, i imat ćeš blago na nebu, onda uzmi svoj križ i

DOĐI I IDI ZA MNOM!" (Mk. 10,21.)

"Još ti ostaje jedno: Prodaj sve, što imaš, i podaj siromasima, i imat ćeš blago na nebu. Tada:

DOĐI I IDI ZA MNOM!" (Lk. 18,22.)

Kad je te riječi u crkvi čuo, Antuna se to toliko kosnulo, kao da je evanđeoska poruka samo njemu upućena. Njemu jedinom na svijetu usmjerena...

Antunove proživljaje nitko ne može adekvatno reproducirat. Pjesnik pokušava nešto izreć kroz stihove:

Otet se ne mogoh. Rekoh samo:
Vijek bih htio da Te slijedim.
Ipak: Bijednik ja sam samo...
Ništa, ništa baš ne vrijedim!

Krist:..Pouzdaj se, ti, u mene!
Budi miran radi sebe!
Ne izbra, brate Ti, mene,
Nego ja izabrah tebe...

ANTUN:
Nek svaka riječ mi suze suši,
Melem bude bolnoj duši;
Tjeskobu, nemir ruši,
Vjeru poda svakoj duši!

Svoje osjećaje Antun je brzo pretvorio u djelo. Prvo se pobrinuo za odgoj svoje sestrice. Zatim je stotinu pedeset jutarâ zemlje poklonio općini = društvu a ostalo rasprodao i podijelio siromasima. Smiren tad u savjesti, što je udovoljio volji Gospodnjoj, povlači se Antun u potpunu samoću. Pjesnik aludira na to:

Od svih ostavljen
Sve ostavit
I zaboravljen
Sve zaboravit:

I ljubav i zloću.
I poć u samoću:
Srca vrela, čista,
Ljubit samo Krista!

Antun je djelom pokazao svoj ideal. Ostvario svoj životni san.

Pošao je u pustinju. Vjerovao je, da će u njoj bit sam sa svojim Gospodinom. Tako vjerovao i mislio. A što se je dogodilo? Isto kao s Gospodinom, kad je četrdeset dana i noći u pustinji propostio. Zloduh je stupio na scenu. Evo, što Biblija govori za Gospodina:

"Postio je četrdeset dana i četrdeset noći. Tada ogladnje. Onda pristupi Nje

mu napasnik i reče:

'Ako si Sin Božji, zapovijedi, da ovo kamenje postane kruhom!'
On mu odgovori: Stoji pisano: Čovjek ne živi samo o kruhu, nego o svakoj riječi, što dolazi iz usta Božijih.'

Tada Ga uze Đavao u Sveti Grad i postavi ga navrh hrama i reče Mu:

'Ako si Sin Božiji, baci se dolje. Stoji pisano: Anđelima je naložio za Tebe. Oni će Te nosit na svojim rukama, da ne zapneš nogom o kamen.'

Isus mu odvrati: 'Stoji također pisano: Ne kušaj Gospodina Boga svojega!'

Tada Ga uze Đavao sa sobom na vrh visoke gore i pokaza Mu sva kraljsstva svijeta s njihovom krasotom i reče Mu:

'Sve ću Ti ovo dati, ako padneš ničice i ako mi se pokloniš!'

Tada mu zapovijedi Isus: 'Odstupi, Sotono! Stoji pisano: Gospodinu, Bogu svojemu, klanjaj se i Njemu jedinome služi!' Đavao odstupi a pristupiše Anđeli u služ bu..." (Mt. 4,1 - 11.)

"Ondje ostade četrdeset dana i bi kušan od Đavla. Onih dana nije jeo ništa. Kad se oni dani navršiše, ogladnje. Tada Mu reče Đavao:

'Ako si Sin Božiji, reci = zapovijedi ovom kamenu, da postane kruhom!'
Isus mu odvrati: 'Ne živi čovjek samo o kruhu!'

Tada Ga odvede Đavao na visoku goru, pokaza Mu u trenutak oka sva bogatstva svijeta i reče Mu:

'Svu ću ovu moć i slavu dati Tebi, -jer je predana meni i dajem je, kome hoću -, ako mi se pokloniš. Sve će to bit tvoje!'

Isus mu odvrati: 'Stoji pisano: Gospodinu, Bogu svojemu, klanjaj se i Njemu jedinome služi!'

Tada Ga odvede u Jeruzalem, postavi Ga na vrh hrama i reče:

'Ako si Sin Božiji, baci se odavde dolje, jer stoji pisano: Naložio je Anđelima za Tebe, da Te čuvaju. Oni će Te nosit na rukama svojim, da ne zapneš gdje o kamen nogom svojom.'

Isus mu odvrati: 'Kazano je: Ne kušaj Gospodina Boga svojega!'

Kad svrši Đavao sve kušnje svoje, otiđe od Njega za neko vrijeme!" (Lk. 4,2-13.)

Zloduh nikom ne da mira. Ispred grada, gdje su svi u grijehu, on bezbrižno spava. Ispred samostana, gdje se žrtvuje, pjeva i moli, premalo ih je aktivnih i tri stotine.

Zloduh nije [illegible] ni Antuna poštedio. Na svoj pakleni način danonoćno ga mrcvario: RASIPAN SI! Nerazumno si razdijelio imetak.

SEBIČAN SI! Napustio si rođenu sestricu, da možeš bezbrižno živjet u samoći.
SLAVOHLEPAN SI! Mogao si i u bogatstvu slavno živjet.
SAMOUVJEREN SI! Pustinja će ti brzo dosadit.

Sve je to Zloduh skoncentrirao protiv čvrstih Antunovih odluka, kojima je želio sâm, bez ičeg, služit svojem Bogu:
Da mu duša uvijek bude sama
sa svojim Bogom samim!

Lako je to reć. Teško izreć=doreć. Zloduh je to predobro znao. Zato je posebna sredstva upotrebljavao:

U mladom Antunu budio je razne neuredne predodžbe, uzbuđivao najniže želje i ostvarivao najrazbludnije sanje.

Uprkos tom Antun je ipak ustrajao. Dobro je znao, da se Đavlu može suprostavit samo molitvom, radom i žrtvom. To je činio.

Teško je sa sigurnošću saznat, al pretpostavljamo bar, da je u Antunovo doba malo tko tako malo spavao kao on; da je itko toliko molio kao on. Razmatrajuć. Da odagna kako tako moć Sotone najradije je razmišljao o vječnim mukama.

Za ilustraciju nek nam bude jedna anegdota. Nitko u nju ne mora vjerovat, jer ni je dogma. Poučno sigurno jest.

"Gospodine, želim Ti služit, al me moje misli smetaju!" - vapio je Antun. A odgovor je bio:

"Želiš li bit Bogu drag a ti moli! Ne možeš li molit a ti radi! Srce i ruke nikad nek nisu bez posla!"

Antun je doslovno shvatio. I svladavao napasti. Pjesnik to svojim izražava:

U Bogu počiva
Tiho samo srce moje.
Bog je utjeha mojem radu:
Ne će srušit srce moje
Kô zid il trošnu ogradu!
(Ps. 62/61, 2; 3; 6.)

Antun je htio svim svojim bićem bit bliže Bogu a dalje ovom svijetu. Učinilo mu se u tu svrhu prikladnim poć u planine. Napustio je obale crvenog mora i smjestio se u gorskim razvalinama, na kojima je proboravio dvadesetak godina.

Kao što se valovi po mirnoj površini šire, kad bacimo na nju i najmanji kamičak, tako su se i valovi o Antunovoj svetosti širili od Crvenog mora do svih okolnih brda i gora. Ubrzo se nađe mnogo njegovih sljedbenika. I Antun osnova prve monahe.

U stvari Antun je u praksu proveo evanđeoski duh. Stvorio je prvu redovničku zajednicu. Prihvatio je i organizirao one, koji su htjeli živjet evanđeoski.

Povijest Crkve i Svijeta poznaje i kasni je neke redovničke skupine, družbe. Nicale su kao pečurke iza tople proljetne il jesenske kiše, obećavajuć svaka duhovni svoj neki Eden. Ima ih danas na stoti ne i tisuće. Svi redovnici imaju danas zavjete djevičanstva, posluha i siroma-- štva a osta na petrovcima da ih vrše iako ih nemaju. Ironija sudbine. Tako i mora bit, jer Krist nije osnovao nikakve redovnike. Preslaba je ona utjeha sa sedamdeset i dva učenika t djevicama i ženama, koje su pratile Isusa.

Činjenica ipak jest, da petrovci izdadoše ne Petra nego Isusa Krista. U pravi čas uputi Duh Sveti Antuna Egipćanina u pustinju kako materijalnu tako sprisitualnu.

Krist nije imao nikakvu namjeru osnivat ni osnovat nikakve redovnike. On je imao cilj osnovat kraljestvo Božje na Zemlji. O tome će kasnije sanjat Augustin Kartažanin u svojoj "Državi Božjoj". Ne će ta misao napustit ni Tomasa Mora u njegovoj "Utopiji".

Teško je priznat, al se mora: Mnogo tog se izvitoperilo u kršćanstvu. Otsutna je bila, na žalost i sad jest, kod mnogih ona dobra volja, koju je imao Antun, a koju sagledavamo i naglašavamo kao pouku i poruku, Kristom rečeno:
DOĐI I IDI ZA MNOM!

"DOĐI I IDI ZA MNOM!"

(Mt. 19,21; Mk. 10,21; Lk. 18,22.)

Uvijek su ljudi rado raspravljali. Nije lako ocijenit, da li više o politici il o politrici. Te zemaljske stvari, iako nisu trice i kučine, ipak Antuna ni kao mladića ni kao zrela muža ni kao starca nisu nimalo zanimale. U tom pogledu nije Antun imao nikakvih pretenzija. Preokupiran je bio previše nebeskim stvarima. Gadila mu se zemlja kad je mislio u glavnom samo na nebo. Otud i njegova izreka, kojom je prekinuo praznu diskusiju o prioritetu kreposti:

"Svaka je krepost dobra i korisna onima, koji Boga traže. Ipak protiv đavolskih napasti najpotrebnija je opreznost. Budno treba pazit, da napast ne zaskoči!"

Antun je uvijek bio svijestan stvarnosti: osobne = vlastite i tuđe = opće. On je i Sotonu osjećao kao stvarnost = vječnu prisutnost. Nije on bio kao naši da našnji novi bozi teolozi: Nijekat grijeh i Pakao. Antun je sve gledao u apoteozi. Osmišljeno, u upriličivanju Bogu. A nastojanju, da se postane Bogu sličnim il bogoobličnim, kako se izrazi Dostojevsky. Antun je znao samo za jednu prizmu: Kroz poniznost postat sličan Bogu. Ilustrira nam tu jedna anegdota iz Antunova života.

U svojem svetačkom viđenju vidio je Antun, kako je sav svijet isprepleten nekim jakim mrežama i skrivenim zamkama. A svijetom je trebalo ić, proć. Sav zaprepašten upitac je:

'Tko će ovud proć!?'

'Poniznost!' - odgovor je bio. Tradicija svjedoči, da je Antun poput Fastirâ i Mudracâ bio ponizan i jednostavan. To je rezultiralo njegovu blagost, kojom je za Boga i evanđeoski zakon osvajao srca ne samo onih, koji su bili stalno s njim, nego i drugih, koji bi se s njim tek susreli. Bog ima svoju strategiju osvajanja.

U ime Božje tako je djelovao Antun, pravi čovjek redovnik, pustinjak. Nije bio navezan na materijalnost kao današnji kao bajagi redovbici misionari. Dokazuje nam to Herceg-Bosna, Tanzanija, Zambija, Uganda...i sva misijska područja.

Kad misionar diše Božijim duhom, onda ni je teško ni vlastodršcu poput Konstantina obratit se Božjem čovjeku sa željom, da se za nj moli. Monasi u čudu, da i to može bit priželjkuju od Antuna razjašnjenje. Nije im bilo uskraćeno:

"Što se čudite!? Što čovjek piše čovjeku tim nije iskazana nikakva počast. Radije se čudite i divite, što Bog objavio ljudima svoj zakon i što je s nama govorio preko svejg Jedinorođenog Sina!"
Tako objasni Antun...

Obično se predmnijeva, da je samoća teška. Jest i nije. Jest, ako je duša prazna. (Tu prazninu danas poneki pokušavaju ispunit bilo kakvim programom. Su putnikom tranzirom il TV prijemnikom.) Samoća nije teška, obratno je, ako dušu ispunja Bog il nešto Božije.

Samoća je majka velikih djela. Najvećih. Na žalost: I zlodjela.

Za Antuna samoća je bila majka velikih djela. Najvećeg djela: Upriličit se Bogu svojem Isusu Kristu.

I rođenu majku sin napušta, ako je u pitanju kraljrstvo Božje. Tako je bilo i s Antunom. Dvaput je samo napustio o samu = samoću = pustinju radi Krista.

Prvi put 311. godine, kad je za cara Maksima došlo do strašnog progona nevinih kršćana. Prognanike je našao u Aleksandriji. Tješio ih je, krijepio, kako je najbolje znao, uspio i mogao. Njegova ljubav prema Kristu i prognanoj braći i sestrama bila je tolika, da je bio spreman umrijet mučeničkom smrću.

Drugi put napustio je Antun majku samoću, i pošao opet u Aleksandriju, kad mu je bilo već preko stotinu godina. Arijevci su bili u pitanju. Nijekali su Božanstvo Kristovo. Antun je bio pogođen u srž. Nikad nije razjaren kao tad. Moralo se suzbit krivovjerje. Dokazat krivo informiranima, da je Isus Krist istovremeno Bog i čovjek = Bogočovjek.

Svaka je propaganda beskompromisna. Služi se najprljavijim sredstvima. Prednjači svaka diplomacija = superpolicija. I Vatikan je kao takav u to umiješan. Hvali se svojom poviješću a Hrvati je gorko ispaštaju. Za to znaju naša vremena. Znali su za to i arijevci. Iskoristili su ono najkorisnije. Za sebe ne za Boga. Antuna su svi poznavali i priznavali. Uz Antuna su svi pristajali. I dosjeti se Vrag po arijevcima i obznani:

"Antun je uz nas = arijevce!"

Ali, ne lezi, Vraže! Više ništa nije trebalo. Antunu ništa više nije trebalo. Za nj je uvijek Isus Krist Bog i čovjek=Bogočovjek. Odmah se dao na put, žurno. Iako starac pošao je upravo mladenačkim žarom. Nitko ne može dat snagu, koju Bog u svom Promislu ponekima daje. Antunu ju je u punini dao. I Antun je propovijedao svog Boga Isusa Krista.

Po povratku našao se Antun opet među svojom subraćom. Među njima protekle su zadnje godine njegova života. Osamnjenog.

Približavali su se posljednji trenutci. Sâm ih je osjetio a ni Gospodin mu ih ni skrio. Poželio je još jednom poć u Goru poput svojega Gospodina, kad je išao s Učenicima na Maslinsku. Samo zato, da bude bliže Ocu. Otpratila su ga na taj nepovratni put dva subrata = redovnika....

Tu je Antun umro u stotinu petoj godini svojeg zemaljskog puta = života!...
(Cfr.: M. Lach, "Ž. Sv.", Zgb. 1960.g.)

"DOĐI I IDI ZA MNOM!"

(Mt. 19,21; Mk. 10,21; Lk. 18,22.)

"DOĐI I IDI ZA MNOM!" riječ je svima nama toliko poznata a kod nas kršteni h nevjerojatno tako malo priznata.

Vjerujem, da ništa ne pretjerujem: Krist je rezolutan. Pače: Apsolutan!

Došao je među nas kao jedan između nas - jednak nama po svemu osim po grijehu- "poništio je sebe uzevši obličje sluge, i postao je sličan ljudima, i vanjštinom je bio kao čovjek." (Fil. 2,7.) Došao je i naglasio svoj novi zakon, evanđeoski nauk:

"Ako hoćeš biti savršen, idi, prodaj ono, što imaš, i daj utržak siromasima, i imat ćeš blago na nebu. Onda:

DOĐI I IDI ZA MNOM!" (Mt. 19,21.)

Izvan svake je sumnje danas za sve pametne, da su prvi apostoli = učenici Isusovi alias Kristovi postupili upravo tako. Izuzetak je Juda Iškariotski.

Izuzetak su i svi današnji Jude, moderni, gori od prvog Jude. Naime, Juda je spoznav sramotu izdaje novac vratio samo se nije pravo pokajao. On je očajao. Današnji Jude nit novac vraćaju nit se

i za što kaju. Beneficije i dalje primaju, društveno blago konzumiraju i u Crkvi Kristovoj uživaju. Dobro je to izrazio fratar "A":

"Mi bi bili i protiv Isusa Krista, kad On bio protiv naših interesa!"

Dok je kršćanstvo bilo progonjeno bilo je posebno vrednovano, cijenjeno. A čim je "Milanskim Ediktom" godine 313. dobilo političku slobodu, napokon smjelo slobodno izać na vidjelo, stvari se stubokom izmijeniše. Drvene kaleže zamijeniše zlatnim. A svoja zlatna srca učiniše drvenim. Na žalost mnogi i crkveni velikodostojnici, vlastodršci a ne samo obični vjernici. Zaboraviše ubrzo ono kršćanstvu bitno:

ŽRTVU I ŽRTVENOST!

Gdje srce ne daje obol krvi a ne samo materijalna dobra, tu nema kršćanstva.

Krist je dao sve. Zadnju kaplju krvi. I tim je osvojio mnoge. Na svoj prijesto - KRIŽ - nije se uspeo prolijevanjem tuđe krvi kao što to čine vladari ovoga svijeta nego prolićem vlastite krvi. Kakve li pouke za sve vladare, za sve nas, za sve istinoljubive.

Apostoli su Krista shvatili i krv svoju za Kraljestvo kridtovo dali.

Krista i apostole sljedbenici iznevjeriše. I kada to bi Bog posla Antuna, da govori evanđeoski svojim suvremnicima. I ne samo njima već i svim kasnijim Kristovim sljedbenicima. Taj Antun nije, dakle nesuvremen ni danas kao ni Krist:

"Christus heri et hodie, Ipse et i saecula! = Isus Krist je isti jučer i danas, i u vijekove!" (Hebr. 13,8.)

Najviše onaj vrijedi tko Krista uistinu slijedi - ide za NJIM.

Snaga kršćanstva nije u komoditetu. U razvodnjavanju i u revizionizmu. Ni u lažnoj modernizaciji kao ni u bilo kakvom kompromisu il mimikriji. Njegova je snaga u stvarnoj dosljednosti Božanske Istine, u nepromijenljivosti njegova nauka. U konfrontiranju s modernim ideama mogu se promijenit samo vanjske forme a principi života nikada.

Poslije apostolâ prvi je to i najbolje Antun Egipćanin Pustinjak pokazao i dokazao. Osjetio pustoš, onu duhovnu, svojega vremena i otišao u materijalnu pustinju, kako bi mogao lakše Boga osjetit i bit mu sve bliže i bliže. Kakva istovremeno za sve nas i pouka i poruka!

"Nolite comformari huic saeculo! Ne izjednačujte se s ovim vremenom!" (Rim. 12,2.)

Luksuzno i mondeno kršćanstvo i nije uopće kršćanstvo. To je surogat, patvori

na samo. Samo nadnaravno, žrtveno i križ no kršćanstvo, Kristovom Krvlju natoplje no i vlastitim znojem poškropljeno, milošću Božjom blagoslovljeno, Isusovom suzon narošeno, jest i ostaje ono istin -- sko, pravo kršćanstvo.

Svaka orientacija na diplomatskoj pameti, na pričama o "boljim vremenima":

Oduzima vlastita uporišta!
Siječe grane na kojima sjedimo!
Kopa jame na putim, kojim prohodimo!

"Idi, i prodaj sve...Onda:

DOĐI I IDI ZA MNOM!",

bje Kristova zapovijed, koju je Antun, ljudski govoreći, primio i savršeno izvršio.

U svojem Vjerovanju molimo:

Vjerujem u Jednu, Svetu, Katoličku i Apostolsku Crkvu. A djelom pokazujemo:

Vjerujem u jednu svetu zapadnonjemačku svemoćnu marku! Il:

Vjerujem u jedan sveti jugomoćni dinar!

Za svaku valutu lako podigneš standard. Lakše narkom, nego dinarom. Primjere radi: U SRNjemačkoj dobiješ naš "Fiat" za dvostruko manju cijenu u markama, nego u SFRJi u jugodinarima. I dobro su to iskoristili naši radnici, koji su privremeno zaposleni u SRNjemačkoj. Svećenici više.

I neka! Svatko znade svoje. Vesele se i jedni i drugi. Banke, one narodne, najviše. Prvo im udijeli, da ti kredit odobri, banka dodijeli.

Da Antun danas živi veoma bi se ražalostio. Ne rad banki već rad svećenika. Kad bi on danas vidio, što neki mladi svećenici rade, sigurno bi rekao kao jedan pošteni član Saveza Komunista SFRJe:

"Ja ću svojim kolima odvest babu do kuće. Samo još ne vidjeh da mladi svećenik to igdje to čini. Curu il snašu, da...!"

Kako je bilo u duši tog mladog svećenika, kad je iz ustiju onoga, koji se deklarira kao komunista, ne znam. Nisam ga pitao.

Znam sa sigurnošću ipak, kad bi Antun Egipćanin Pustinjak živio danas, da bi po treći put napustio majku samoću i progrmio poput gromovnika Ilije:

'Svećenici, redovnici, redovnice,
Drugarice i drugovi, braćo i sestre:
Što veća motorizacija, to manja pastorizacija a najveća pastuhizacija. Tko ima vikendicu nek je dade onom, tko nema ni kućicu. To je Kristov komunizam, to je jedini istinski socijalizam...

Sestricu sam zbrinuo, al ne na teret ikojem društvu. Višak zemlje, 150 jutara općini sam poklonio, darovao. Tek tad sam se osamio, u pustinju povukao.'

Ne ispitujem ničiju savjest. Nesumnjivo je svakako, da se kroz spomenuto ogledalo može sagledat svatko, pa i društvo, jer društvu i gotovo svakom u društvu ne dostaje ono osnovno: LJUBAV!

Ljubav je motor, koji duhovno pokreće. A postoli nisu imali nikakva motorna vozila, nikakva zračna letala, a stigli su bosi i nenaoružani, jedino Duhom Svetim oboružani i vođeni na sve strane svijeta.

Ljubav u srcu apostola najveći je motor-pokretač akcijâ. Nema li te ljubavi, osta je svaki, koji Kraljestvo Božje radi samo "mjed, koja ječi il praporac, koji zveči" (I. 13,1.)

S tom ljubavi mora bit združena molitva i pravda. Žrtveno. Inače, bit će sve pro mašeno radilo se o najfinijem taktu, u najsmišljenijim potezima i akcijama, u najgenijalnijim propovijedima i organizacijama.
To odveć lako previđaju i najinteligentniji svećenici i pastoralni radnici.

Antun Egipćanin Pustinjak nije imao nikakvo motorno vozilo. Ni helikopter, da bi mogao posjetit i posjećivat svoje ovčice. Ni one to nisu imale. I on i one imali su ljubav Kristovu. Zato su tako lako i našli i to u pustinji.

Antun je živio u pustinji tvarnoj. Ovčice u duhovnoj. Kako to mnogo put biva, bilo je i tad:

"Extrema se tanguntur! =
Krajnosti se dodiruju!"

Duše osjećajuć svoj duhovni pusti bezdan,
potražiše preko Antuna Božji ocean:

Ocean milja i miline.
Ocean preobilja i punine.
Ocean Božje Sveistine.
Ocean dubine i visine.
Ocean, gdje svaka bol umine.

OCEAN MILJA I MILINE:

Pahuljice Bijela
Kristalnog odijela;
Lakša i od perja,
Ljepša od biserja:
Zar si Svemir svoj napustila,
Da bi na dlan mi se spustila!?

OCEAN PREOBILJA I PUNINE:

Moj Gospode, čeznu. žude
Za Pogledom Lica Tvog
Svi narodi - zemlja ova.
I ptičice, što nas bude:
Tebi lete prepunom darovâ!(Ps.45/44,13)

OCEAN BOŽJE SVEISTINE:

Samo Tebe traži život cio
I ne mogu nigdje u cjelini nać.
Svom traženju sve sam podredio
Samo da Te mognem uistinu nać.

OCEAN DUBINE I VISINE:

Krug je velik zlikovacâ -
Predmet sam njihovih osnovâ.
Oslobodi me zločinacâ,
Bjesnila svega njihova:
U mojem jadu! (Ps. 64/63,; 3.)

OCEAN, GDJE SVAKA BOL UMINE:

Dušmani mi rade o glavi;
Uništi ih, obezglavi:
Gospode, nemoj kasniti!
(Ps. 70/69, 5 - 6.)

Nije pretjerano reć, da je evanđeoski Antun Egipćanin Pustinjak u izvjesnom smislu diktirao svojim vremenom.

Znamo već Konstantina. Znamo i za njegove poltroniste i trabante. Znamo sve to a ostajemo pri svojem. Pri idolu od kojeg se ne dijelimo a zove se:

MANIJA VIŠEG STANDARDA!

Antun je sve svojevremeno, dostižnom onom dobu, mogao imat u najvećoj mjeri. A prezreo je sve. Jednom samo čuo i nikad nije zaboravio:

"Ako želiš savršen bit...idi...prodaj sve što imaš...i onda:

DOĐI I IDI ZA MNOM!"

To danas nitko ne traži od vas. Od nas. Nitko kategorički nego samo evanđeoski.

A gdje smo? Zar sam pozvan da ispitujem bilo čiju savjest učmalu, usnulu i posustalu!? Ako već živim eremitski poput Antuna, nisam gromovnik Ilija pa da govorm umjesto vas. Svatko ima svoju savjest. U njoj svatko pred svojim Bogom zna zašto treba i mora molit:

Gospodine, smiluj se!
Tebi sagriješismo kao nikad: Oprosti!
Tebe zaboravismo kao nikad: Oprosti!
...i sve drugo: Oprosti...nam!

Oprosti nam i učini
U istini, naš Gospodine,
Da se čini naši svi sjedine!
Oprosti nam i učini,
Naš Gospodine, učini:
Kajanje i praštanje da se ujedine!

Gospodine, smiluj nam se!
Gospodine, smiluj se!

U toj našoj sveopćoj prošnji objedinjeni su svi bitni uslovi dobre molitve:

Poniznost. Poklon. Zahvala. Zadovoljština.

PONIZNOST. Shakespeare (1564 - 1616), genialni dramaturg, u "Hamletu" divno izražava poniznost...

Brat ubica Klaudije žali se sinovcu Hamletu, da ne može spavat. 'A ti moli!' odgovara Hamlet. 'Ne mogu!' 'A ti onda klekni!' dodaje Hamlet...T. j.: Ponizi se!

POKLON: Ljudi prakticiraju neshvativu anomaliju. Lakše se priklone i poklone bilo čem il kom nego Bogu. Lakše idolu = zlatnom teletu negoli svom Bogu. Lakše kultom čovjeku već Bogu... Lakše svem i svakom nego Bogu!

Antun Egipćanin Pustinjak primjer nam je prvenstva = prioriteta. Prvo Bog. Onda u Bogu i po Bogu subrat-susestra, čovjek. I za tog tek na trećem mjestu nešto drugo.

Koliko je poklon važan pokazali su nam prije Antuna betlehemski Pastiri i orientalni Mudraci = Magi.

Pastiri su poznavali samo dvije stvarnosti: ovcu do svojih nogu i Boga iznad svojih glava. U znak poklona uzimaju ovcu od svojih nogu i odnose se za žrtvu Bogu iznad svojih glava, koji se našao među njima u liku nejakog Djeteta.

Mudraci, vidjevši čudnu zvijezdu, ispitu tuju njeno porijeklo, uzrok svijetla, i nešto kasnije stižu na isto mjesto, gdje su već Pastiri bili u poklonu. Mudraci daruju:

Tamjan - simbol molitve.
Zlato - simbol priznanja Novorođenog.
Mirhu - simbol najvrijednijeg za ukop.

ZADOVOLJŠTINA: Blago vama koji se trudi- da po volji Božjoj živite i djecu primate, koliko ih Bog daje...

Blago vama, roditelji, koji se ne stidite svojih žrtava pred Antunom. Za pohvalu je što date vodit kršćanskim duhom a ne pohotom. Na diku ste i ponos Antunu, hrvatskom narodu, Crkvi i čovječanstvu.

(1874 - 1936)

ZAHVALA: Chesterton je pokušao uvjerit su vremenike, pa i nas danas, da čovjek ne bi bio slobodan kad ne bi nogao reć "Hvala!". Služeć se svojom Bogodanom slobodom govorimo subratu čovjeku i Ocu nebeskom "Hvala!":

Na životu, koji živimo.
Na danu, koji proživimo.
Na protekloj noći, jelu
I na svakom djelu...

Hvala za sve, što imamo, primamo!

Nek nam Duh Sveti pomogne, da shvaćamo Evanđelje poput Antuna Egipćanina Pustinjaka! Da materijalno sve možemo posjedovat a bit opet u duhovnoj pustinji. Da materijalno možemo oskudijevat a duhovno obilovat. Ovisno o tom tko nam i što ispunja srce.

Bogu hvala, što smo njegovom pomoći toliko podigli svoj životni standard. Šteta je samo, što molitva ne ispunja naše duše već tranzistori i TV prijemnici. A ničim se ne možemo tako intimno sjedinit s Bogom kao molitvom i žrtvom, misom i Pričesti. Ništa ne možemo mjerit s Bogom ni teškom valutom ni zlatom. "Što čovjeku koristi ako zadobije čitav svijet a dušu svoju izgubi!?" (Mk. 8,36.) Shvatimo!

SVETOM ANTUNU PUSTINJAKU!

Ništa za Te ne bi srebro, zlato -
U nemoćnom, jadnom osta stanju
U kom bješe pravo gusto blato -
Prvi Bog Ti bješe u pitanju.

Svatko želi ovdje u svom vijeku
Nekog=nešto stalno, da uzljubi.
Što koristi srcu u čovjeku,
Ako dušu svoju tim izgubi!?

Ah, Antune, Ti nam sve to reče:
U pustinji možeš Boga naći!
Samo nek se svatko sveg odreče,
Da samoćom nebo mogne taći!

Za Nebo, za Boga svi živimo;
U Njemu se mičemo i jesmo...
Pomozi, Antune, dok živimo,
Da postanemo već što još nijesmo!

Bijeljina, Silvestrovo:
31. XII. 1978. godine.

ZABORAVLJENI GROBOVI!

Grobovi! Grobovi! Grobovi!
Posvud, eto, samo grobovi:
Svojstveno sebi nijemi i tihi
Kao povjetarac taj današnji tihi.
I danas razgovaram: Al ne s vama,
Grobovi, već s vašim stanovnicima.
Njih odavno krije smrtna tama -
I one, kojih su imena na spomenicima.

"Svi ste svoje zauzeli mjesto,
Napustiv pjedestal-zemaljski prijesto.
A oni, koji su s vama često jeli i pili,
Koji su se toliko put oko vas okupili!?
Od njih, gle, nikog nema da vas obiđe:
Iz crkve svijeću donese i zapali,
Da blagoslov Božji lakše i brže siđe:
U Čistilištu rđu grijehâ s dušâ spali.

Toliko smo puta zajedno bili,
Prijatelji moji. Kao prijatelji bili.
Ponekad mi je netko ponešto i dobacio -
A prvi sam ipak grudu zemlje bacio
Na lijes - morao zemlju zemlji vrnut,
Uz riječi'Sjeti se,čovječe,da si prah
I da ćeš se u prah opet obrnut!',
Uz popratni štočiji jecaj il uzdah...

Sami ste. Samotarite u grobovima -
U neizbježnim i neželjenim domovima:
Od kojih mnogi i mnogi glavu okreće
A koje vam ne bi, nitko uzet ne će.
I zašto bi!? Ostaviste im stan -
Kuću...svoju mirovinu...
Svoj naslov ugledan i častan
I svu svoju uštedevinu.

I čekate one, koje ste milovali
Ne bi li se bar jednom smilovali:
Zadnji čas-upredvečerje za Svi Svete
Da grob očiste. Ne rad posvete
Niti dužnog onog nužnog pieteta,
Nego radi sebe - ljudskog obzira,
Da se ne bi reklo:'Nezahvalna li djeteta,
Bračnog druga...baš je bez obzira!'"

"Reci: U životu našem nije tekô
Ni med slasni a ni tečno mlijeko.
Pa smo ipak život drugom dali -
Za taj život posvema se predali.
Za granice u tom nismo znali,
Pa smo čak i tuđu djecu usvajali:
Sve činili - učinili, što smo znali,
Ljudski ih i kršćanski odgajali.

Vidiš: Za mnoge, premnoge od nas
Ne zna se sa sigurnošću više danas:
Tä ni otkad...ni gdje tko počiva!
Istina je to gorka, lako uočiva.
I tko se od naših nasljednika sjeti,
Da se za nas pomoli - misu plati!?
I ne misle da će jednom i oni umrijeti -
S kamatima da se ulog baš svakome vrati.

Jedini naš Prijatelju, hvala za sjet!
Hvala budi za svaki požrtvovni posjet
Našim grobovima, nama davno usnulima!
Hvala i za molitve nama preminulima!
Mi sebi više ničim ne možemo pomoći,
Al duše naše mogu sad pomoć vama.
Kaži svima nek se mole. To će moći.
Nek mole prije nego stignu k nama!

Prijatelju, dolazio si i dođi!
Već je kasno veče. Idi, dalje pođi
I prozbori svima, da su naši grobovi -
Naši domovi: ZABORAVLJENI GROBOVI!
Nama - njihovim stanovnicima
Ne sviđa se, što se tako škrto mjeri
Odanost = ljubav u tolikim srcima:
To je dokaz mizeriji - njinoj nevjeri.

Ljubav nije u stihovima -
U mrtvim nadgrobnim ovim slovima.
Ljubav, ako je iskrena, prava, živa:
Novim se gestama pothranjiva, dokaziva.
Svoju smo ljubav za života dokazali:
Predanjem sebe i svega što smo imali.
Nezahvalnost crnu naši su pokazali
Za sve dobro, koje su od nas primali."

Grobovi. Grobovi. Grobovi.
Toliki ZABORAVLJENI GROBOVI!
Na novima leže vijenci, cvijeće.
Na starima tu i tamo gore svijeće.
Na najvećem baš najmanja gori!
Uz lahorak zbori: "Da nisu snobovi -
Pomodari ljudi - to svakom prozbori -
Ne bi bili ovdje ZABORAVLJENI GROBOVI!"

Bijeljina,
Rimokatoličko Groblje:
29. II. 1976. godine.

JEDNOM U VREMENU!

Nekrolog Miloradu Jovanović,
Tutnjevac: 31. V. 1970. god.

JEDNOM U VREMENU pade mi u dužnost govorit pred srpskopraslavnom crkvom u Herceg - Bosni a nad odrom kolege=svećenika Milorada Jovanović, umrlog - blagopočivšeg u Gospodinu.

Teška je moja dužnost, Ožalošćeni. Ne za to, što se tu i tamo neki 'bradati' predstavlja kao župnik i u ime Rimokatoličke Crkve u Bijeljini, i Rimokatoličke Crkve uope, nastupa, ne, već radi istih osjećaja, koji nas vode a koji nas danas sjedinjuju u boli. Općenito govoreći, radi osjećajâ kojima istinski tražimo ono, što nas spaja a izbjegavamo ono, što nas razdvaja.

Preosvećeni Oče Vladiko!
Ožalošćrna rodbino!
Kolege svećenici!
Gosti: Posjetioci, uzvanici!
Braćo i sestre u Kristu: Božji narode!

JEDNOM U VREMENU, prije sveg:
Moj pozdrav i poštovanje, s osjećajem sućuti prema svima ovdje prisutnima i po vama zastupljenima:
U moje ime osobno kao župnika u Bijeljini. U ime Rkt. Crkve kojoj kao župnik u Bijeljini služim. Sestrinskoj zborim:

JEDNOM U VREMENU reče pjesnik a s njim naši stari pametari:

Kad se ljubav dijeli,
Ona većom biva;
Kad se bol podijeli,
Ona se umanjiva!

Došao sam, eto, upravo u to ime:

Da ljubav podijelim:
Da nam većom bude!
I bol da podijelim:
Da nam manjom bude!

Došao sam da prisustvom svojim, zborom i tvorom, riječju i djelom, prisustvujem činu, koji istiskuje=iziskuje naše ljudske osjećaje boli nad gubitkom brata Milorada. Da lakše dođem pomogao mi je kolega i prijatelj otac Boriša Starović i Miloradov prijatelj sudac Suda Ugljevik, gdje je Milorad crkvu izgradio. Eto, došao sam danas u Vašu sredinu: Na spro-- vod blagopočivšem ocu Miloradu.

Vidim suze u mnogim očima. S pravom. Plači, narode Božiji! Imaš na to puno pravo. Našoj manjkavoj i nemoćno riječi možda jedino suza daje pravi značaj i izražaj:

"SUZA! Mala kaplja, al je često puta:
Cijela sudba jednoga života,
Cijela prošlost tuga i strahota
U toj maloj kaplji utisnuta!"
(August Harambašić,
hrvatski pjesnik.)

JEDNOM U VREMENU došao sam, da s vama zajedno proplačem bolom iskrenim rad gubitka čovjeka svećenika. Rad gubitka čovjeka Bogu i narodu svojem posvećena: Dušom i tijelom, vaskolikim svojim bićem.

Milorad je bio Bogu posvećen snagom sa-- kramentalnoga krštenja i snagom Svetog Reda, sakramentalnog rukopoloženja. Zato u tom osmislu i naglasih:

Čovjeka - Svećenika!

Nek mi je slobodno ovom zgodom naglasit:

Čovjeka svećenika graditelja materijalne Crkve!
Čovjeka svećenika graditelja spiritualne Crkve!

Milorad je bio jedinstven graditelj Božijega Hrama: Duhovnog u dušama; tvarnog po parohijama Zagonima, u Ugljevniku i Brčkom.

Došao sam k vama da podijelim s vama teško bol, o kojoj govorim, pjevam:

Moja Boli, moja Posestrimo,
I još više nego, Posestrimo:
Tako vjernog nikad nikog nisam imô
Kao Tebe, Moja Boli = Posestrimo!

Primila si, prigrlila mene:
Izljubila odmah moje zjene;
Cjelovima obasula moje čelo,
Uvukla se baš u svako moje djelo!

Da nije tako, ljudski govoreći, možda bi Milorad još disao zrak, koji mi dišemo.

Al, eto, mi ga oplakujemo, ljudski. A bo žanski govoreć, smijemo postavit upit:

Tko, koga i kad ima pravo oplakivat. Da li mi mrtve il mrtvi nas!? Mi Milorada il Milorad nas!? Zamislimo se!!!

Milorad je uzor svima nama. Milorad je bio graditelj Božijega hrama u ljudskim pohabanim dušama. Milorad je bio "Mediator Dei et hominun! = Posrednik između Boga i ljudi!". Najviše, što čovjek smrtnik, bilo koji, il itko, može postić. Milorad je bio posrednik između Boga i čovjeka. Zaista. Iskreno, nenamješteno.

Posredovat između Boga i čovjeka prvotna je, prvobitna zadaća svećenikova, službenika oltara il euharistikona.

To posredovanje u stvari znači:
Boga dovodit čovjeku,
Čovjeka odvodit Bogu!

To se otajno po Liturgiji=Misi zbiva, po čem i sve duhovno može bit i biva!

Čovjek svećenik Misu=Liturgiju služi. Po Njoj Sin Božiji, druga Osoba Presvetoga Trojstva, s neba - ljudski kazano - sila zi na zemlju, na oltar =euharistikon. Tako Sin Božiji dolazi među nas ljude:

Da se klanjamo Bogu svojemu Gospodaru!
Da Mu zahvaljujemo na svakom daru!
Da Mu naknadu za grijehe pružamo!
Da ga molimo za sve svoje potrebe!

Kristom svećenik dovodi Boga čovjeka, ulijevajuć u nj Božanski Život=blagodat Božiju. Kristom čovjeka odvodi Bogu, spašavajuć čovjeka od grijeha, otkupljujuć ga. Nema divnije uloge od uloge svećenikove. Ni divnije simbioze...

Subraćo i Susestre! Zajedno s vašom Srpskopravoslavnom Crkvom Sestrinskom plača danas i naša Rimokatolička Crkva. Tužno jecaju danas zvona na našoj župskoj crkvi u Bijeljini. Za utjehu nam budi:

"In brevi multa explevi! = Iako je malo proživio - proživio ipak je mnogo učinio, izgradio!" (Mudr. 4,13.)

Za utjehu nek bude i spoznaja, što je između tolikih sinova ovoga kraja Gospodin bacio oko baš na Milorada. Zašto, odgovorit ću slikovito, pjesnički:

JEDNOM U VREMENU zatrebalo je Gospodinu Isusu jedno srce, da na bogoubilačkom ovom našem planetu i dalje ljubi, evanđeosku ljubav širi i pozvao je Milorada!

JEDNOM U VREMENU urezale su se zauvijek u Miloradovo srce Kristove riječi: "DODI I IDI ZA MNOM!"(Mt. 19,21; Mk. 10,21; Lk. 18,22.)
"Ljubav je jaka kao smrt!" (Pnpj. 8,6.)
"Ako me ljubite, držite moje zapovijedi!" (Iv. 14,15.)

"Koji ne ljubi ne poznaje Boga, jer Bog je ljubav!" (I. Iv. 4,8.)

"Znamo, da onima, koji Boga ljube, Bog okreće sve na dobro; onima, koji su pozvani po odluci!" "Rim. 8,28.)

JEDNOM U VREMENU Gospodinu Isusu zatrele su jedne ruke, da prostorom i vremenom i dalje svoj blagoslov dijeli; da u Njegovo ime grijehâ oproštenje i odriješenje dijeli. Izabrao je i pozvao Milorada.

JEDNOM U VREMENU Gospodinu Isusu Kristu zatrebale su jedne usne, da u našem ovom prostoru i vremenu - to je de facto Božije - na obroncima ćudljive šarne Majevice proslijedi besjedu s Gore Blaženstava. Izabrao je za to i pozvao Milorada. Zbori:

"Blaženi sironašni u duhu. Njihovo je Kraljestvo nebesko!
Blaženi žalosni. Oni će se utješit!
Blaženi krotki. Oni će zemlju posjedovat!
Blaženi, koji gladuju i žeđaju pravde. Oni će se nasitit!
Blaženi milosrdni. Milosrđe će postić!
Blaženi, koji su čista srca. Oni će Boga vidjet!
Blaženi mirotvorci. Oni će se sinovima Božijim zvat!
Blaženi, koji trpe progonstvo radi pravde. Njihovo je kraljestvo nebesko!
Blaženi ste, kad vas ljudi radi mene grde i progone i za vama govore svo zlo:

Radujte se i veselite se, jer je velika vaša plaća na nebesima! Isto su tako progonili i proroke prije vas!"(Mt.5,3-12.)

Gospodin Isus Krist pozvao je brata Milorada pozivom:

"DOĐI I IDI ZA MNOM!"

Milorad se odazvao dušom i srcem i rekosmo prije: Čitavim svojim bićem. Bez pridržaja. Zaista: Uzor svima nama!

Milorad je živio za Gospodina Boga, za ostvarenje Njegovih planova; živio je samo za Božije djelo. Za Kristovu Crkvu.Za nju je disao i bitisao!

Milorad je za stvar Božju gorio, sagorijevao, poput ovih vaših voštanica, što gore danas u vašoj lijepoj crkvici i oko nje, u vašim rukama, i koje će će gorjet još na njegovu grobu i po svim crkvama, gdje je on "činodejstvovao".

Te će voštanice gorjet i svijetlit, kao što je i Milorad goreč svijetlio. Voštanice će ipak izgorjet sa svojim dimom, ali Milorad nikad ne smije izgorjet u našim dušama s nikakvim dimom.

On mora i dalje među nama živjet. Svakako prvenstveno svojim svećeničkim nesebičnim primjerom. Bezuvjetno mora među nama i u nama živjet živom uspomenom kao čovjek svećenik, graditelj Hrama...

Prevelika je, sveobuhvatna bol:

Bol se javlja, gdje se voli!
Što se žarče voli, to su jače boli!

JEDNOM U VREMENU zatrebalo je Gospodinu Isusu jedno biće kao Milorad, koji će odgovorit svojim stavom, vjerom:

"Znam zasigurno, da Otkupitelj moj živi i da ću se onda dignut nad prahom. Tada će opet ova moja koža bit oko mene. Iz svog vlastitog tijela vidjet ću Boga. Jest, ja isti, ja ću Ga gledat; moje vlastite oči vidjet će Ga; ne kao kakav stranac; to je sva čežnja srca mog!" (Job, 19,25 - 27.)

JEDNOM U VREMENU Milorad je prihvatio Isusov zov i primio blagoslov:

"Milorade: Slugo dobri i vjerni! U malom si bio vjeran. Žrtvovao si mi 35 svojih godina. Dođi! Postavit ću te u mnogom:Uđi u veselje Gospodara svojeg!"
(Mt. 25,21 i 23; Lk. 11,17.)

Danas, evo, ljubav i bol dijelim s vama. A sa željom:

Da Bog prosti dušu Miloradovu!
Da se svi vi ožalošćeni Bogom utješite i na dalje tješite!
Da svi vi vjerni sa Vladikom svojim na čelu Božijim putem proslijedite!
Da svi skupa ne samo suzama već i riječima kažemo subratu Miloradu zadnje što običavamo:

V J E Č N A J A P A M J A T !

VJERAN ISUSU, GOSPI, PAPI, SVEĆENIŠTVU!

Nekrolog dru Smiljanu Fr. Čekada,
Nadb. Metropol. Vrhbosanskom,
Sarajevo: 21. I. 1976. godine.

Nek bude dopušteno sad i meni, čuvaru Svetišta Naše Drage Gospe Fatimske = Kraljice Orienta, u Bijeljini, sad ovom zgodom: Progovorit koju nad odrom našeg Natpastira i Metropolite Vrhbosanskog dra Smiljana Čekada! Istaknut one osebine, koje je manifestirao i duboko u njih istinski vjerovao. A koje je svaki od nas svećenika, bilo petrovaca bilo redovnika, lako uočavao. I što svaki kao svoj životni Ideal mora slijedit, jer je to "Conditio sine qua non! Uvjet bez kojeg se ne može" Bogu svidjet. I vrijedit! Dakle, nek mi bude dopušteno, nek mi je slobodno: Sve to kazat u ime nas pastoralnog svećenstva, jer u to ime nitko ništa ne reče. Dakako, želim svakako reć sve to u svoje ime isto.

Svojoj pismenoj riječi moram dodat nešto, da se ne zbune one savjesti, koje, kad je osoba pokojnikova bila u pitanju a samo novac, nisu imale nikakve savjesti. Evo:

Pokojnik je bio krivo informiran. I usmjeren od onih, kojima je bilo stalo samo do tog, da domognu novac, vino i žene. Znao sam za podvale, za "fragilitatem humanam" al u crnini priznajem i njegovu bjelinu.

1. VJERAN ISUSU! Za cijelo vrijeme svojeg zemaljskog života naš Pokojni Natpastir duboko se i ponizno klanjao svojem Bogu u Presvetom Oltarskom Sakramentu. Isusu u Bijeloj Hostiji! Svjedoci smo za to ne samo mi svećenici već brojni naši vjernici. Bez ikakvog ustručavanja, otvoreno i javno, naš pokojni Natpastir ispovijedao je vjeru u realnu prisutnost Isusa Krista u Presvetoj Euharistiji.
Trebalo je samo vidjet, kako skida svoj šešir i pobožno se križa, kad bi se našao pred nekom crkvom. Il, kako u tihoj adoraciji moli svoj Časoslov il vrijeme provodi u adoraciji pred Euharistijskim Bogom.

Uvijek bi se iza Mise zahvalio svom Isusu. Uvijek bi poslije ručka il večere u crkvu il kapelicu pošao, pa se Isusu poklonio il još što izmolio. Nitko ne zna za što.. Nama je to pouka i primjer, koji oduševljava i privlači. "Verba volant, exempla trahunt! = Riječi odlete, primjeri privuku!" Hvala Smiljanu na djelu!

2. VJERAN GOSPI! Naš pokojni Natpastir, posebno u Bijeljini, uvijek je isticao izuzetnu ulogu Blažene Djevice Marije u Crkvi, u Tajanstvenom Tijelu Kristovu. U Mističnom djelu Božijem.

Gospu je volio i djetinje iskreno častio. Sve nas je na iskreniju pobožnost i ljubav prema Njoj poticao. Kao Majka Isusa Krista za njega je Gospa bila Posrednica

svih milosti. Ne znam, da li je drskost reć, da mu je Ona u njegovu pastoralnom radu isprosila mnogo milosti. Čini mi se ipak, da nije.

Kad se radilo o slavi Božijoj i o časti Gospinoj, nikud mu nije bilo teško poć. Ni kako sâm reče, iz daleke Makedonije u Bijeljinu doć: Za proslavu Neokaljanog Srca Blažene Djevice Marije - Kraljice Orienta.

Bilo je to za pedesetgodišnjicu, obljetnicu, ukazanja Majke Božije u Fatimi. Otkazao je tad učestvovanje na Tekijama...

U Vrhbosni djelomično svećenici znaju, koliko je za pontifikata pokojnog našeg Natpastira Nadbiskupa Smiljana Franje Čekada župskih stanova popravljeno il novih izgrađeno. Il koliko je kapela i crkava izgrađeno il obnovljeno. Koliko ih je tek blagoslovljeno il posvećeno to samo dragi Bog i njegova plemenita duša znaju.

(Kad kažem "plemenita", tim ne mislim i ne želim uvrijedit povrijeđene. Bog jedini zna, da je blagopokojnik bio pod jakim utjecajem "zlonamjernih" i došlo je do neželjenog: Raspada Štadlerovki!)

Sve je njegovo, kao što će i naše biti, upisano u Knjigu Života. Ne znam, koliko smo svim tim fascinirani il egzaltirani. "De mortuis nihil nisi bene!". Mimoilazim nužne sjene i želim dužnu zahvalnost...

3. VJERNOST PAPI! Naš pokojni Nadbiskup nikad nije u sumnju dovodio papinstvo. Nikad ga nije zanijekao. Pače, visoko ga je cijenio. Papu je uvijek slušao. Važno je to danas posebno naglasit, jer je kao nikad u povjesnici ljudskoj doveden u krizu svaki autoritet, a mi ne možemo poreć onu Atanazijevu:

"Tko nije u jedinstvu s biskupom, nije u jedinstvu s Kristom!"

Za to su nam svjedoci tradicija, cijela kršćanska povijest.

Dosljedno: Tko nije u jedinstvu s prvobiskupom = Papom, nije u jedinstvu ni s Isusom Kristom!

Drugačije rečeno: Tko ne sluša svojeg biskupa i Papu, nije u zajedništvu s Isusom Kristom, s Bogom!

Takav nepослušni nema nikakvo pravo nit smije zvat se rimokatolikom, šetao se on Herceg-Bosnom il Kinom, jer mu na sudu Božijem ne će pomoć nikakav "quasi ordinarij" alias provincial...

Zahvalni smo svojem Ordinariju, što nam je djelom pokazao, kako treba cijenit Papu i papinstvo. Zamjenik Isusa Krista **na Zemlji nasljednik je Sv. Petra**, PAPA, a nikakav redovnički general nit njemu podređeni, egzemtni, provincial, kako god se zvao. Svaka firma ima svojega onoga glavnog. Zna se tko je glavni i u svakoj "bosanskoj" štali. Osim...

4. VJERNOST SVEĆENIŠTVU! Naš je pokojni Natpastir za cijelog života svojeg volio svoje svećeništvo i cijenio uvelike požrtvovno svećenstvo. Istina, lako je nasijedao objedama=klevetama, alga je razumijemo: I on je čovjek bio!

Smiljan se sav za svećenički podmladak žrtvovao, dao. I u Skopju i u Sarajevu. Bogoslovију je smatrao zjenicom oka svojeg i dieceze. Na žalost nije blagovremeno uočio "res adversae", da imaju svoje niti! U tom je razlog, što nije mogao svoje svećenstvo više produhovit, da ono od svojeg svećeništva živi i Duhom Božijim vođeno svu diecezu duhovno oživi.

I on je bio čovjek i znao je dobro, što je slabost ljudska a što zla volja. Borio se je, koliko je mogao, protiv natruha modernog Zloduha. Energično: u katoličkoj štampi. I protiv neuredne televizije. Protiv svih neopranih jezika. Nije nikako podnosio infiltracije masonerije. Ništa od Zloduha osim ako je bio krivo usmjeren od onih, u koje povjerenje imao, pa im sve povjeravao. I prsten...

Želio je, da svi svećenici očuvaju ono najdragocijenije: Celibat. Zato im je i stavio Gospodina i Gospu za uzor i primjer. Znao je on dobro za koncilsko podašnjenje. Znao je i za zajedništvo. Zato mu i nije bilo teško otić svakom, gdje se to tražilo il očekivalo. Na tome mu zahvalni budimo i u tom ga slijedimo!

I na kraju još nešto: Naš pokojni Natpastir bio je čovjek molitve, rada i žrtve. Kao takav bio je potporanj=stup Crkve. Na stranu "Snovi redovnice Veronike"! Dobro je znao naš Natpastir, da za mnoge sveće nike materialna izgradnja znači istovremeno duhovna razgradnja. Zato se je za graditelje posebno molio i gdje god je mogao svoj obol dao. Nastojao je, da sve bude "sub specie aetrnitatis! = upogled vječnosti!". Videć žrtve svojeg svećen-- stva i sam se žrtvovao:

"Jer, što dobar pastijer kaže inom
I sam svojim potvrđuje činom!" (I. M.)

Sve u svemu: Da Dieceza duhovno i materi alno procvate nolio je Smiljan duhovnu pomoć s Neba a materialnu od dobrotvora.

Želio je, da molimo i radimo. Da se za svoju Crkvu i Krista žrtvujemo. Da sve euharistijski sjedinjujemo. Da "viribus unitis = ujedinjenim snagama" žrtveno i križno kršćanstvo ispovijedamo. Na taj način, da Krista Raspetog propovijedamo!

Hvala mu stog od svih nas budi! Njegovom tijelu laka ova naša bosansko-hrvatska zemlja bila! Iako kao poluslovenac volio ju je kao svoju - i s pravom - rođenu grudu. Sad su mu posmrtni ostatci na nje nim grudima...

Oprostimo mu, ako što imamo, da i nama bude oprošteno!
Smiljane-Franjo, Bog te tako poznaje, pa i mi: Duši tvojoj bio blažen pokoj!!!

DA SVI BUDU JEDNO KAO MI!

(Iv. 17,11 i 21.)

Nekrolog Vladiki Longin,
Manastir Tavna: 29. VIII. 1977. g.

Žalobni Zbore, moj pozdrav i poštovanje
Vama svima prisutrima!

Prvotno: P R I P A D N I C I M A
Sestrinske Srpskopravoslavne Crkve
ovdje i na čitavom svijetu.
VELIKODOSTOJNICIMA.
Subraći svećenicima
s njihovim vjernicima.
A posebno monahinjama,
našim susestrama-žrtvama,
koje poput Ivanke Orleanke
kao paljenice stalno izgaraju
a da nikad ni usta svojih ne otvaraju.

Drugotno: R I M O K A T O L I Č I M A.
Ocima franjevcima predstavnicima
"Provincije Bosne Srebrne".
Dakle, braći svećenicima.
Dakako i svim vjernicima.
Istovremeno zastupnicima =
pripadnicima
Vjerske Islamske Zajednice
u svijetu - u našem vilaetu:
Kolegama Imamima,
svim pravovjernim Muslimanima!

Tako isto i svim poslanicima -
propovjednicima ljudske svijesti
bilo koje vjeroispovijesti.

Uključujem u to i sve druge predstavnike,
kako istomišljenike
tako ideološke protivnike,
al koji su uvijek s nama
kad se radi o našim sudbinama:
Da u duhu iskrenog bratstva
staljenog Duhom Božijeg Jedinstva
svaki "sutra" bolji svane i ostane!...

Dakle: Moj pozdrav i poštovanje
Vama svima ovdje sada prisutnima.

I to: U ime moje osobno.
U ime Brčanskog Dekanata -
zamoljen sam za to,
da ga zastupam, predstavljam.
Tim ujedno predstavljam
Vrhbosansku Nadbiskupiju i Vama
Sestrinsku Rimokatoličku Crkvu
ovdje i u svijetu.

Uz pozdrav i poštovanje, molim, primite
iskren izraz naše sućuti - suučešće!

Pritisnuti kobi, neumoljivom boli,
svi smo danas ujedinjeni u boli.
Tužno danas zvona jecaju
na crkvici i Vašoj
i bijeljinskoj našoj.
Čudno danas koljena klecaju
u blizini Pastirskoj
u tišini manastirskoj.
Kao nikad šutnjom smo sjedinjeni -
u jedno jedino ujedinjeni:
"DA SVI BUDU JEDNO KAO MI!"

Subraćo - Susestre i po Bogu i po ljudskom rodu: Dopustite ovom zgodom, da koju više rečem uz centralnu misao:

"DA SVI BUDU JEDNO KAO MI!"

Za Krista svi znamo. Stavom svojim pokazujemo, koliko u Nj vjerujemo il Ga samo kô historijsku ličnost priznajemo. Priseban= svijestan Krist, da se od ljubljenih svojih mora ipak odvojit, zadnjih trenutakâ svojeg bitisanja zemaljskog, boraveć s Učenicima ljubljenim svojim u jednoj sobi, za jednim stolom, zajedno jedući i iz jedne iste čaše pijući, u času bolne i čemerne ljubavi, upravlja Ocu svom nebeskom i našem nezaboravne riječi:

"Ja dadoh - objavih Ime Tvoje ljudima... Ti si ih dao meni...Sad znaju...,da je sve od Tebe...Oče Sveti, koje si mi dao,

DA BUDU JEDNO KAO MI!

Ja im dadoh Tvoju riječ a svijet zamrzi na njih!...Posveti ih u Istini: Riječ je Tvoja Istina:

DA SVI BUDU JEDNO KAO MI! Kao što si Ti, Oče, u meni i ja u Tebi!(Iv.17,6-21.)

Ožalošćeni! U tom kratkom ekcerptu mi imamo tako reći sve. Moja malenkost tom više ništa nema dodat. A ništa ne smije ni oduzet. Može samo samo pokušat centralnu misao eksplicirat:

DA SVI BUDU JEDNO KAO MI!

"De mortuis nihil nisi bene! - O mrtvima treba govorit samo dobro!"(Solon) To i želim, mimoišav sve (ne)moguće "priče"

Od ljudskih - đavolskih insinuacija nitko nije pošteđen, pa ni Ti, Longine, al nitko mi ne će osporit sad progovorit:

Longine, i Ti si bio čovjek!
Ako si kao čovjek i pogriješio,
plod je to bio samo krive informacije.
Meni ostaje u stalnom sjećanju tvoje geslo: DA SVI BUDU JEDNO KAO MI!

I s pravom, jer "Jedan je Gospodin, jedna vjera, jedno krštenje!" (Ef. 4,5.)

Mi smo zaista bili udruženi. Jedno."Sine! Dijete!" - zvao si me. Uvijek si me rado primio i sa mnom rimokatoličkim svećenikom, bijeljinskim župnikom, mnogu ljudsku i kršćansku proesapio. Nakon onog nezaboravnog, za sve neočekivanog nekrologa =sakrologa mojem prijatelju Miloradu Jovanović pitao si nakon tri poljupca:

"Marijane, brate u Hristu, otkuda ti takve riječi!?" Odgovorio sam:
"Iz srca, jer smo braća!"
Želja je Tvoja bila i ostala:
DA SVI BUDU JEDNO KAO MI!

Za sve zahvaljujem: Tebi, Crkvi, Hristu, Bogu, kojemu si vjerno služio!

Za sve: Bio Ti Gospod plaća i nagrada!

Za sve: U ime svoje osobno, u ime svih, koje predstvaljam, želim isto kao i Ti: DA SVI BUDU JEDNO KAO MI!
A to isto Hrist svojom Crkvom želi.
"V J E Č N A J A P A M J A T!"

R A S T A N A K !

Nekrolog Ludmili Kolaković,
Bijeljina: 21. III. 1976. god.

Moj pozdrav i zahvalnost svima Vama, koji se nalazite pod svodom ove skromne crkvice! Jest, da ju je domaći slobodni umjetnik slikar snagom svojega kista, vrletnošću svojeg majstorskog umijeća pokušao osvježit, al ona i dalje osta onakva kakvom je vidite: Jednostavna, skromna, lijepa. I kao Svetište Naše Drage Gospe Fatimske - Kraljice Orienta sasvim prikladna sve vas primit pod svoje okrilje, da nam svi vi budete i ostanete naši dragi gosti.

Moj pozdrav svima Vama, s kojima sam kao službenik oltara - euharistikona po Kristu vezan u svojoj Rimokatoličkoj il u sestrinskoj Pravoslavnoj Crkvi.

Moj pozdrav i zahvalnost svima Vama, koji Islam il neku drugu religiju ispovijedate, priznavajuć Boga Stvoriteljem naššim i da smo kao takvi dužni međusobno se poštovat i volit.

Moj pozdrav i zahvalnost svima Vama, koji ste toliko put ranije i, eto, opet i sad k nama došli iako ste u životu drugom ideologijom vođeni. Al svijesni, da smo u nevolji jedni drugima najpreči-najpotrebniji. Za koje su naši pređi krv i žrtve dali, za koje su se svesrdno predavali, žrtvovali.

S tim mislimo, molim uljudno, prihvatimo ovaj čin liturgije, misu zadušnicu, slijedeć tradiciju, poštujuć naše stare dobre običaje: Pamteć, da nas nevolja, zajednič ko zlo najlakše spaja, i tražeć uvijek ono dobro - bolje, što nas spaja a izbjegavajuć zlo - ono gore, što nas razdvaja. Nek je sve u Ime Presvetog Trojstva: U Ime Oca i Sina i Duha Svetog!

Danas Vam želim nešto posebno progovorit. Ne onako obično kao redovno, službeno. Rutinski. Danas Vam želim govorit + progovorit svakom kao čovjek čovjeku. I to o R A S T A N K U !

Ne o ma kakvom RASTANKU: Tvom i mom. Eventualnom!? Ne! Govorit ću o RASTANKU, koji je neminovan, provokativan = izazovan! O RASTANKU, koji svakog od nas prati slijedi, ako ne prije a to onda, kad nam krv se zgruša, sledi.

Taj RASTANAK svatko na svoj način doživvljava. Bolje reć: Odživljava.

Jedan od najvećih hrvatskih pjesnika svećenikâ, lirikâ, Jeronim Korner (1909 - 1976.) doživjevši i proživjevši jedan a možda i mnogi RASTANAK, svojstveno ga opisuje i veličajne stihove ispisuje:

Za posljednjom granom minuo je lik
I srce sad zove: "Vrati se, vrati!"
Jedna suza gorka i nemoćan krik:
'Prošlost nam ništa ne može dati!'

Dosta je bio samo jedan znak -
Samo jedna riječ, da se javi...
Al sad je sve kasno: Tek Sunčev trak
Otiske stopa miluje po travi!

Krivo bi bilo mislit, da se njegove misli odnose samo na prošlost. O, ne! On je više mislio na sadašnjost, zapravo na buduć nost, koja se pretvara u sadašnjost i tone u prošlost. Genialno je to izrazio Silvije Strahimir Kranjčević, iako pesimistički raspoložen, napokon shvatio, što to znači RASTANAK sa svojim Idealom. U pjesmi "Mojsije", kojoj nije ravna ni Verlainova, on kaže:

I tebi baš, što goriš plamenom
Od ideala silnih, vječitih,
Ta sjajna vatra crna bit će smrt:
Mrijeti ti ćeš, kada počneš sâm
U ideale svoje sumnjati!

Što je u stvari RASTANAK!?

Ako je RASTANAK sa zatvorom, kaznenim domom, to je što želi se i čem se razveseli. Ako je pak RASTANAK s ljubljenom osobom, to je ono što se ne želi i s čeg se srce i duša sneveseli. Razlog je svima poznat:

Ona osoba draga, koja odlazi kao da nešto otkida od nas. Kao da odnosi jedan dio našeg bića, koji se srastao s njom. U tom osmislu shvatimo, sebi ilustrirajmo, nama svima poznato: Hrast i Bršljan...Zajedno rastu. Odijeli ih! Tko više pati!?

Nije stog pogriješi° pjesnik, naglasiv:

RASTANAK je težak svima:
Suze vabi, ruši nade...
RASTANAK je težak svima
Bio s nadom il bez nade!

Što je RASTANAK najlakše ljudi shvaćaju na zemaljskim raskrsnicama: Na autobuskim il željezničkim stanicama, u lukama il na aerodistama. Na mjestima, u kojima il na kojima se ispraća s nadom il bez nade svoje mile i drage. Kao nigdje, tu se osjetit može, kako RASTANAK boli i na dvoje srce cijepa, koli!

Svaka bolnica isto govori. U svakoj se može doživjet životni RASTANAK: Odlazak onamo, odakle se još nitko povratio nije. U suznim očima umirućeg, promatrajuć borbu između poznatog i nepoznatog, gledajuć bitku između vremenitog i vječnog, u suporbi između života i smrti, jasno može bit svakom, što je RASTANAK:Koliko je bolan, gorak i težak. Poslijednje riječi umirućeg najsvetiji su amanet!

Ona, koje se posebno sjećamo danas otišla je nesmiješena s ovog svijeta. Moggla je to, jer se osvijedočila, da joj se djeca vole. Nju sinovski. Što više,i one, koje u životu sreli, koji će i nju i njih za uzvrat volit, jer "

Prava ljubav vječita je,
Pa po smrti jošte traje!
(August Harambašić)

U vrijeme velikog strahotnog proroka, Izbavitelja naroda Izraelova, MOJSIJA, narod se Božiji - Izraelov - izabrani (Ex. 17,3 - 7.) pobunio protiv Mojsija i htio iskušat Gospodina. To mjesto prozvaše Masa i Meriba. Drugim riječima okarakterizi zaše ga mjestom pobune i iskušavanjem Gospodina.

Narod se pokolebao u vjeri i htio je znat, je li Gospodin s njim - među njima, - il nije! Boraveć u pustinji, gladni i žedni, nikako nisu mogli ni zaboravit ni prežalit RASTANAK s Egiptom, tuđinom, premda su tamo bili četiri stotine godina roblje al gdje su bili siti i nikad žedni. Jadovali su za punim egipatskim loncima...

Mojsije po nalogu Jahvea=Jehove istim štapom, kojim je udario po rijeci, udara sad po stijeni. Iz nje izvire voda. Svatko je sad mogao do volje da pije. Mana je pa dala s neba a prepelice slijetale jatomice. Svijet je=narod imao kruha i mesa izo bila. Tako je sad brzo mogao zaboravit RASTANAK s punim egipatskim loncima.

Narod je utažio glad. Utažio je prije to ga i žeđ. Našu duhovnu glad i duhovnu žeđ utažio je Prorok nad svim prorocima Isus Krist. Po Njemu smo opravdani vjerom i u miru s Bogom. (Rim. 5,1.)Po Njemu se ljubav Božija u srcima našim razlijeva kao voda iz pećine provrela. (Rim. 5,5.) I ne znamo, a za to smo rođeni...

Tražimo a da katkad i ne znamo: Izvor, koji stalno teče i u vječni život utječe, jer nikakav RASTANAK ne može uništit glad i žeđ za životom vječnim. Nit onu nadu, da ćemo se ipak negdje srest premda smo se ovdje morali rastat.

Ufanje za to sam nam Isus Krist daje, uvjeravajuć:

"Tko pije vode, koju ću mu ja dat, bit će u njem izvor vode žive i ne će ožednjet dovijeka. Život vječni.(Iv.4,14.)

"Zaista, zaista vam kažem: Ne dade vam Mojsije kruha s neba, nego vam moj Otac daje kruh istiniti s neba, jer je kruh Božiji onaj, koji silazi s neba i daje život svijetu!...Ja sam taj Kruh Kruh života: Tko dolazi k meni ne će ogladnjeti i tko vjeruje u mene ne će nikad ožednjeti!" (Iv. 6,32; 35.)

U vezi sa svim do sad rečenim, citiranim, nek mi je dopušteno stihovat:

Subraćo=Susestre: Fitajmo se iskreno!
Odgovorimo si bar jednom pošteno:
Da li je kad postojalo vrijeme
U povijesnici našoj kao naše vrijeme!?
Pozvani, bilo kako, ovako il onako,
Još stvarno nikad nije bilo tako,
Da toliko brzo i tako lako:
Rođenu krvcu u tuđe žile prelijemo
A da je brže s vlastitom prolijemo!
Da uzglavlje tuđe suzama narosimo
I vlastitim oči toplim gorkim orosimo!?

Čovjek sam. Vršim ulogu svećenika kao zamjenik Isusa Krista Prvosvećenika. Prvog Posrednika između Boga i ljudi, između Neba i Zemlje. Između ljudi i Boga.

Boga, koji povijesnici, čovjeku sudi.

Kao čovjek svećenik svakom sve praštam.
Kao čovjek - grešnik nsjgorče ispaštam.
I krv i suze,od čeg se nikad ne opraštam.
Znam: Gospodu sam dijete: Njegov sinak.
Gospodovo je ustajanje i počinak.
Da Svevišnjega nije i Njegove milosti,
O, davno bi me slomile ljudske zlosti.

Subraćo-susestre, dođoste.Hvala i neka!
Sad svakog od vas zaklinjem i molim: Nek
Svakog trenutka računa s time,
Bar sad za ispokoj da slavi Božije Ime!
U povijesnici našoj jedinije Bogočovjek
Svoju krv dao za prijesto:On Boli Čovjek,
Postô,što od nas nitko nije: Čovjek!
Služba moja misnička-služba svećenika:
U službi Krista prvog Posrednika
Dobronamjerni je pokušaj blijedi
Za čas, što Bogom isključivo vrijedi.

Od sveg navedenog svatko si može izabrat prema svojem nahođenju. Nitko ipak ne će moć poreć da je RASTANAK nemonovan, provokativan, izazovno gorak, bolan i težak.

Ua nekom stalnom-u nekom žalnom
Dolaženju = odlaženju...
U sastancima i rastancima
Ovaj život naš traje
I (za mnoge netragom) nestaje!

Jest, ovaj život nestaje. Za nas s nadom, da ne prestaje. Vremenitost nastavlja se u vječnosti. Postat će to jasnim s novom Zemljom i s novim Jeeuzalemom. Mjestom, gdje ne će bit ni tuge ni plača, ni suza ni boli! (Otkr. 21.) Gdje ni smrti ne će bit. Tarzanin za to reče: "Oko ljudsko nije vidjelo, uho ljudsko nije čulo, srce ljudsko nije osjetilo, što je Bog pri-- pravio nima, koji ga ljube!"(I. Kor.2,9)

Najjednostavnije kazano: Kad nam dođe o naj čas, i nađemo se u mjestu, kad=gdje više ne ćemo strahovat ni za kakav RASTA NAK. Eto, s tim željama sve vas još jednom svesrdno pozdravljam, zahvaljujuć na tolikoj pažnji i strpljivosti i činu višeg poštovanja odanosti...

Sjetimo se sad posebno duše jedne pokoj nice članice naše vjerske i društvene zajednice!
Sjetimo se istovremeno i svih drugih du ša: Naših dragih pokojnika. Oni su prije nas živjeli i bitisali. Nek danas milo s nebesa pogledaju na nas!

Svi oci milo gledaju na nas, što znamo znamo i molimo Gospodinovu nolitvu: Oče naš!

To je jedina, prva i prava, nepatvorena molitva bratstva i jedinstva.

U to Ime, u Ime Trojednog Boga ovu služ bu započesmo, u to Ime, s blagoslovom Trojednog sad je i okončajmo: Da živi živi bratstvo-jedinstvo = zejedništvo!

D U Š A !

Nekrolog Venošu Komeštik,
Bijeljina: 3. IV. 1976. godine.

Moj pozdrav i poštovanje svima Vama, koji se nađoste u lađici ove skrorne crkvi ce, u Svetištu Naše Drage Gospe Fatimske - Kraljice Orienta. Istina, ovom zgodom kao tužni = žalobni zbor, jer dođosmo, da osobno=pojedinačno, i svi skupa,u duhu istinskog bratstva i jedinstva, sjeti mo se jedne duše, koja tragično napusti ovaj i pođe na onaj - drugi svijet.

Bog Vam to platio - nikad ne zaboravio! U ime ožalošćenih, u ime naše vjerske za jednice Rimokatoličke Crkve u Bijeljini, u svoje osobno ime u ime svih onih,koji se trude za opće dobro = prosperitet i progres našeg društva:

Sve Vas od srca=iskreno pozdravljam! Zahvaljujem svima na solidarbosti: Na ljud skosti i razumijevanju, na Vašem učešću i suučešću = sućuti!

Subraćo, susestre! Sve Vas uljudno molim da cijeli ovaj naš čin i shvatite i prihvatite kao nešto neuobičajeno. Pače, kao nešto neshvativo. Sve ovo, što obavljamo jasno i nedvosmileno govori, da je jedna DUŠA napustila naš i preselila se na drugi, usuđujemo se i nadat i vjerovat, otišla je u bolji svijet. U svijet

lo, koje ne zna za tamu, za zalaz Sunca il bilo kakvo pomračenje.

Da li zna itko između nas, što je zapravo DUŠA!? Sumnjam. Naime, nitko ne zna ni što je rođena = vlastita DUŠA, pa kako bi onda mogao shvatit, što je tuđa=nerođena DUŠA!? Za ilustraciju samo sjetimo se onog, što u svojim Metamorfozama O vidije pjesnik mudrac izreče (VII, 20.):

"Proboque video meliora, sequor deteriora!
Premda vidim što je bolje, činim gore!"

Ne znam da li je itko bolje izrazio misterij, otajstvenost ljudske duše. Zar ne smijemo i mi danas onu srž = bît sveg rečenog primijenit i na DUŠU, koje se, eto, sticajem okolnosti sad posebno sjećamo!?

Rekoh ranije: Ne možemo shvatit ni svoju vlastitu, pa kako bismo onda mogli shvatit tuđu DUŠU!?

Kao nitko od naših pjesnika rekao je=ispjevao genialno o DUŠI hrvatski pjesnik svećenik lirik Jeronim Korner:

"Svaka je DUŠA zaseban svijet:
Tajanstvo noći i bezstidnost dana.
U svakom srcu jedan je cvijet
I jedna gorka prebolna rana.
Svaka je DUŠA jedna uska tajna,
Koja vječnost i beskrajnost treba.
Svaka je DUŠA jedna zvijezda sjajna,
Koja gasne bez svojega neba!"

Pretužni Jeremija u Knjizi Tužaljki(3,24) reče:

"Gospodin je dio moj, veli mi DUŠA moja
i zato se u Nj i pouzdajem!"

Vođeni tim mislima, eto, i započnimo službu: U ime Oca I Sina I Duha Svetog!

Jedna od najneshvaćenijih DUŠÂ Starog Zavjeta bila je sigurno DUŠA Jeremije Proroka. Svaki prorok=apostol na svoj način ispašta=iskupljuje djelo prorokovanja=propovijedanja. Najgorče je to iskusio upravo prorok Jeremija. Zato je i napisao pet pjesama, koje nazivamo "TUŽALJKAMA". On plače, zapravo nariče nad razorom Božijega i svojega grada Jeruzalema.

Nikad nitko nije napisao strahotnije i dirljivije elegije kao što ih je osjetila i napisala DUŠA Proroka Jeremije. Evo samo ponešto iz njih:

"Uzeo si mir mojoj DUŠI, zaboravio sam
svoju sreću!" (Tuž. 3,17.)
"Ah, kako leži pust grad-nekad bogat stanovnicima! Postao je udovica-nekad gospodarica narodima. Nekad kneginja narodima postade robinja." (Tuž. 1,1.)
"Vi svi, koji prolazite putem, pogledajte i vidite, ima li boli, kakva je moja, koja me pogodila, kad me Gospod rinuo u žalost u dan svojega žestokoga gnjeva!?"
(Tuž. 1,12.)

"Ispadoše mi oči od plača, moje grudi hoće da puknu!" (Tuž. 2,11.)
"Ne dolazi li sreća i nesreća po zapovijedi Višnjega!?" (Tuž. 3,38.)
"Jezik je nejačetu prionuo za nepce od žeđi. Dječica su iskala kruha a nitko im ga nije lomio!" (Tuž. 4,4.)
"I čagalji podaju grudi, doje mlade. Kći mojeg naroda okrutna je kao nojevi pustinje." (Tuž. 4,3.)
"Oci su naši griješili i nema ih više.Mi moramo snosit opačine njihove!"(Tuž.5,7)
"Zašto hoćeš dovijeka da nas zaboraviš, da nas zauvijek ostaviš!?" (Tuž. 5,20.)

Poruka iz odlomka današnjeg Svetog Evanđelja kratka je, jednostavna i jasna. S tim dovodim u vezu riječi hrvatskog pjesnika Silvija Strahimira Kranjčević:

"Slobode tko nema, o slobodi sanja!
Vjere tko nema, idolu se klanja!"

Ne sumanjm, da našim dušama imponira odlomak Evanđelja današnjeg:

"Uzmite jaram moj na sebe i učite se od mene, jer sam krotka i ponizna srca i naći ćete mir dušama svojim! Jer, jaram je moj blag i breme je moje lako."
(Mt. 11,29 - 30.)

I zar nisu za naše DUŠE utješne Kristove riječi:
"Dođite k meni svi vi, koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas okrijepit!"!?
(Mt. 11,28.)

ZA BOGA! - ZA DIJETE!

Nekrolog Agnezi Antal, Babici,
Bijeljina: 6. IV. 1977. godine.

OŽALOŠĆENI: Dužnost mi naleže, obzir prema pokojnici Agnezi Antal=Babici još i više:

Da Vam prije, nego se rastanemo i možda opet il nikad više ne sastanemo, ovu prigodu iskoristim i ono progovorim, što za op će dobro, naše društvo, osjećam potrebnim.

Moj pozdrav i zahvalnost svima Vama!

Prvenstveno: U ime pokojnice Agneze Antal Babice! Toliki niz godina i najpoznatije i najpriznatije bijeljinske primalje=babice.

Toliko Vas je prisutnih kao ni na jednom sprovodu u Bijeljini bilo kojem il čijem. A bilo bi ih još i više, da se je stavilo na osmrtnicu samo: BABICA!

Hvala Vam svima!

Vas
Mnogi od vjerojatno i ne zna, i ne sluti, da Vam je upravo Agneza Babica pomogla ugledat svijetlo dana Gospodnjeg.

Znala je svakoj majci umanjit porođajne boli i omogućit novorođenčetu, da mu ne budu izčašeni kukovi, što se danas često dešava novopečenim suvremenim modernim babicama = primaljama.

Vi živi, njenom zaslugom i g. dra Lavoslava Pejčić rođeni, zahvalite i njoj i dru Pejčić, što ste normalno rođeni t.j. što Vam kukovi nisu izčašeni!

Moj pozdrav i zahvalnost svima Vama u ime ožalošćenih! Razumljivo nam je svima, da su oni zbog nestanka=preminuća njihove drage, predrage Mamice i Bakice, Sestrice, Tetice i Punice, posebno pogođeni. Nesanica ih satire a bol srce razdire.

Bar donekle utješeni su tim prisutvom tolikim Vašim. Odnosno, tako iskrenim izrazom Vaše sućuti, jer se nekako na taj način bol ublažuje, smanjuje.

Moj pozdrav i zahvalnost svima Vama u ime Vjerske Zajednice Rimokatoličke Crkve u Bijeljini.

Kao malo kad Crkva naša danas tuguje. Prebolni su jecaji kako s tornja njenog hrama tako s tornja Kapele ovoga groblja. Tužno, zaista, jeca zvonce ove kapelice. I dok im se zvon u jedan stječu ton, koji se kao mučni odjecaj razliježe eterom - putuje svemirom, dotle nam i crkva ispunjena nemirom, odjekuje i jeca:

Izgubila je zauvijek ovdje na Zemlji svojeg člana = vjernicu, revnog i redovnog posjetioca, Agnezu Antal=Babicu!

Redovno je posjećivala svibanjske pobožnosti. Nije izostajala nikad od listopadskih. Obavila je i onih Devet Petaka...

Nije željela otić s ovog svijeta nepomirena s Bogom. Željela je, da je još jednom pričestim. Na žalost, nije to bilo moguće. Iako su ovdje prema župniku svi u Bolnici i više nego susretnljivi, htio sam olakšat postupak:

"Pričestit je, kad se posjetioci razidu.

Reče mi njena kći, da je već mrtva...a da je stalno prije izdahnuća na vrata pogledala i mene iščekivala.

Blago njenoj duši!

S Bogom se izmirila!
Iako primalja=babica nikad u životu svojem, pedesetgodišnjoj praksi, nikad ni jedan abortus=čedomorstvo nije izvršila!

Mene je čekala a nije dočekala. Obavio sam ono, što je naše i pričestio se umjesto nje. Zatvorio sam njene oči, one oči, koje su još uvijek bile čiste i plave a čekale još samo onog, koji joj je vjerovao: njenu ispovijest primio, shvatio je kao čovjeka, al heroja, koji u svojem zvanju nije Boga iznevjerio.

Jest, sklopio sam njene oči a više otvorio svoje. Proplakao sam boli duše svoje u pitanju, traganju, zašto su ljudi katkad toliko put u svojim postupcima zli:

Znam i ne tajim:
Ta žena nikad nije izvršila abortus!

Mogla je kao babica, ali nije. Kao babica ona je pomagala ljudskom životu, ži-- votu djeteta. Sada smijem reć: U mojim očima, u mojim ušima, htjedoše je prikazat kao "ubojicu". Žali, Bože, baš oni, koji misle, da bez nji crkve rimokatoličke u Bijeljini ne bi bilo. Agneza je znala za to, i stog mi je povjerila ponešto za "upotrebu":

"Ne vjerujte onom, koji svira!...Sve ja znam!...") Nije za javnost!

"Budite naravan kao i mi!...!"
Komentar nije za javnost.

"Nisam se ogriješila o zakon Božiji. Evo samo jedan primjer za javnost...!":

Dr. Lavoslav Pejčić zamolio me za interveneiju...Njem sam sve vjerovala...

Djevojka je bila trudna. Silovao ju je gazda šume, u kojoj je kupila suvarke...

Djevojka je već morala postat majkom...

Dr Lavoslav Pejčić i ja učinili smo, što smo mogli. Ljudski i kršćanski. Dr Pejčić nikad nije zatajio u takvim situaciama.

U selu nitko nije saznao, da se je dijete rodilo. Da djevojka nije djevojka,nego već majka...

Dr. Pejčić i ja našli smo blagovremeno, u stvari znali smo već, tko treba dijete...Ono i danas živi. I majka. Otac djeteta je poginuo kao četnik. Recite to poslije moje smrti!...Božiji je život!...

Subraćo=Susestre! Crkva naša danas, oprostite molim, ove nečuvene riječi:

Crkva naša danas dok Agnezu Antal Babicu oplakuje istovremeno se i raduje. Kakvog li paradoksa! To je samo kršćanstvu znano. Pokazat će slijedeći redci, kako je i to moguće: Istovremeno i žalovat i radovat se...

Nestanak između nas živih Agneze Antal Babice danas zaista naša Crkva oplakuje.

Tom istom nestanku ta ista naša Crkva istovremeno se teološki raduje.

Kako!? Zašto!?

Ta dobila je novog člana na Nebu kod Oca nebeskog! Život se samo mijenja a ne oduzima, kako to mi vjerujemo. Kroz tu prizmu potrebno je sagledat stvarnost.

"Premda nas ožalošćuje udes umiranja, ipak nas tješi obećanje budućeg uskrsnuća, jer Tvojim se vjernicima, Gospodine, život mijenja a ne oduzima. I kad se razori kuća ovozemnog boravka, priprema se vječni stan u nebesima. I zato pjevamo pjesmu Tvoje Slave s Anđelima i s Arkanđelima, s Prijestoljima i s Gospodstvima, i sa svom silom nebeske vojske, govoreć bez prestanka:

Svet! Svet! Svet: Gospodin Bog nad Vojskama! Puna su nebesa i Zemlja Tvoje Sla

ve. Hosana u visini! Blagoslovljen, koji dolazi u Ime Gospodnje! Hosana u visini!" (Dr Dragutin Kniewald: "Rimski Misal", peto izdanje, Zagreb 1944, str. 847 i 22.)

Moj pozdrav i zahvalnost svima Vama u ime moje:

I kao župnika, redovnog ispovijednika Agneze Antal Babice!

I kao čuvara Svetišta Naše Drage Gospe Fatimske=Kraljice Orienta u Bijeljini!

Pokojnica je to oboszrano cijenila. U okviru svojih mogućnosti potpomagala. Nikad nije njen ni redovni ni vanredni obol. Srce joj je zaboljelo, kad je čula, što jedan kum misli o njoj:

'Lako je njoj pomagat crkvu. Uzme za abortus ?, a koliko ih tjedno izvrši!?'

Ni najmanje ne sumnjam, da sam je utješio, kad sam kazao, što rekoše stari:

'Sačuvaj me, Bože od prijatelja=kumova, od neprijatelja ću se i sam!'

Pokojna Agneza vodila je strogo evedenciju o svojim dužnostima kao vjernica:

Za sve ono redovno!
Za sve vanredno:
preuređenje crkve;
uređenje groblja;
održavanje crkvenih objekata;
pružanje pomoći nastradalima;
potpomaganja sirota prvopričesnika!

Nužno je to bilo naglasit, da se na zaboravi. Zlo se lako pamti a dobro lakše zoboravlja.

Svi smo ovog časa svijesni, da o pokojnici možemo i moramo govorit samo dobro. Al naći će se opet "neki kum", koji će tjerat vodu na svoj mlin! Zato rekoh svoje.

Zbog trudnicâ, njihovih trudova i životne opasnosti, očigledne neizvjesnosti, uprkos prezaposlenosti i umornosti, Agneza je znala u pratnji dra Lavoslava Pejčić, il bez njeg kad je bio operacijom zeuzet, čak iza ponoći u neko selo poći, da porodilji bude na pomoći. I eventuelnom novorođenčetu. Samo da bi tom možebitmom djetetu svanuo prvi sunčani dan.

Pokojnica je vjerovala Presvetom Srcu Isusovu. U tu svrhu obavila je pobožnost devet prvih petaka. Dijelom po meni dijelom po zamjeniku. Obavila je. Obavila ih je i skreno, što kod kuće što u crkvi, pobožno i vjerno i odano, kakva je inače bila.

Sad posebno samo ističem:

Agneza Antal Babica vjerovala je u Boga!
Posebno je štovala Gospu Fatimsku=Kraljicu Orienta u Bijeljini, s nadom da će djeca njene dugove i želje izmirit!
Dok je živjela, učinila je svoje...

Agneza je vjerovala u Boga:
Živjela je ZA BOGA - ZA DIJETE!
U tom je srž njene autobiografije. Lijepe.

Nek nađe netko ljepšu. Za mene najljepšu, jer nikad nije "usarafila" nijedno novorođenče iako su "lizači oltara" mislili i odmjeravali po svojem laktu. Zadnja je u svakom slučaju Božija a ne naša ljudska. Ipak više vjerujem umirućem, nego živućem. Oprečni su interesi. Umirući gleda u vječnost a živući u vremenitost.

Agneza je živjela ZA BOGA - ZA DIJETE!

Moj pozdrav i zahvalnost svima prisutnim. Čak i otsutnim, koji bi svakako došli, da su blagovremeno za smrt saznali. Sve Vas, iako nije nužno, na nešto potsjećam:

"Ja ne znam, što je majka mila
Ni majčin, što je srca plam!
Ja ne znam, što je sve mi bila;
Ta da je bila jedva znam!
Kô san mi lebdi slika pusta,
Kad zadnji put me k sebi zvâ,
Kad zadnji cjelov s milih usta
I blagoslov mi zadnji dâ!

A ja sam plakô, Bože sveti,
I proplako sam cijelu noć:
'O, majko slatka, nemoj mrijeti;
Ti ne smiješ, ne ćeš od nas poć!'
O, ludo li sam bio čedo.
Zar mari smrt što za srca jad!?
Drugačije sam svijet taj gledô
No što ga bolan gledam sad!"

"Franjo Trogrančić: "ANTOLOGIJA HRVATSKE LIRIKE", Rim 1953., str. 46., Hugo Badalić.)

Zahranjujemo jednu majku. Onu, koja je toliko stanovništvom obogatila ovaj grad. On svoj stven sebi nit je mogao nit će ikad moć shvatit cjelovito AGnezu Babicu, jer je ona živjela : ZA BOGA - ZA DIJETE!

Isprepliću se misli, riječi, o majci, o Bogu, o djetetu. Da sve pojednostavimo, ići ćemo postupno. Nešto reć o majci, pa o Bogu i onda o djetetu.

O majci divno govori hrvatski pjesnik, svećenik lirik, Izidor Poljak, u pjesmi "BLAGO MOJE MAJKE", (Đakovo 1964, str. 14., u izdanju Jakova Čabraja.)

(Izidor Poljak: 1883 - 1924.)

Seljanka je skromna mila majka moja.
Haljina joj nije svilom izvezena -
Preko mora skupo naručena svila:
Sve je srebro njeno bijela kosa njena!

Ruke joj ne krase alemovi sjajni
Niti biser nosi oko bijela vrata
Niti lanac zlatni! Sve je zlato njeno
Toplo srce njeno suhoga od zlata!

Sve dok majka živi, čovjek se osjeća djetetom. Majčinim. Kad majku izgubi, odmah se osjeti siročetom. Majku nitko zamijenit ne može. Udes je to krut i ljut. Provejava katkad i kroz stihove, onakve kao što ih se može nać u knjizi "Majčine Pjesmice", strana 86. (Jelka Jantarić "Majčine Pjesmice", Zagreb 1935. knj. 584.)

"Stihovi zadnji kazuju sada
Postanak 'Majčinih Pjesmica', evo;
U njima nema tuge ni jada,
Premda ih krut je udes spjevô."

Za eventualno uočeno nesuglasje nek dopuna budu slijedeći stihovi:

Što je ljubav nitko ne zna,
Ako jednom ne uzljubi.
Što je zdravlje nitko ne zna,
Dok ga jednom ne izgubi.
Što je majka, čovjek sazna,
Kad uvidi: Vijek je zgubi!

Kao neku dopunu svem tom mogu navest samo ono, što se čuje u našem narodu:

Ta majka je majka,
To sav svijet slovi!
Ti nam, Bože,
Naše majke blagoslovi!

Još uvijek govorimo o majci, koja je bila uvijek spremna svakoj majci priteć u pomoć, da ponovno postane majkom. Ona je to mogla, znala i htjela jer je je ona u vijek živjela:

ZA BOGA I ZA DIJETE!

Još, dakle, prestaje reć neku o Bogu i o djetetu. Vjerujte mi, kad ne bi bilo Tome Akvinskog, Božijeg, teško bi bi bilo išta određeno reć; išta, što bi vrijedilo za sve. Bogu hvala!

Nepokretnom Pokretaču!

Hoće li tko vidjet - ne će:
U životu ovdje i na svijetu
Sve se nekud kreće i okreće.
Prvom Pokretaču - u Nadsvijetu!

Neuzrokovani Uzrok!

I dušom i srcem naslućujemo:
Sve uzrokovano ima kraj svoj = rok.
Umovanjem pak zaključujemo:
Bog je neuzrokovani Uzrok!

Jedini Bog živi i ostaje!

Um uči: Sve prolazi - nestaje,
Što je nenužno = nepostojano.
JEDINI BOG ŽIVI I OSTAJE,
Po sebi živući postojano.

SAVRŠENSTVO NEGDJE MORA BITI!

Ipak um nam ovaj dobro sluti:
SAVRŠENSTVO NEGDJE MORA BITI!
Kada sve se ovdje uvijek smuti:
U Svesavršenom ono mora biti.

TEK VRHOVNIM UMOM!

Stvari kažu: TEK VRHOVNIM UMOM =
Bogom nazvanim, vječno zvanim,
Obstojimo...i nebeskim drumom
Šetamo stanovima pozvanim!

Bijeljina, Svi Sveti 1976.

Toliko o Bogu! A o djetetu? Što je dijete rečeno je uglavnom sve u propovijedi:

BOŽIĆ DIJETE! (Vidi na str. 95.)

Ovdje budi rečeno samo nešto!

Čovjek je dijete,
koje bol odgaja.
Ako ga bol ne odgaja,
on ostaje zauvijek dijete!

Bog znade jedan jedini:
Istina je negdje u sredini.
Čovjek je zagonetka
Od početka do svršetka!

Čovjek je najveći glupan,
Ako je sam sa sobom zadovoljan.

Da, to je čovjek! A dijete?

Dijete je mladost roditeljâ!
Dijete je san roditeljâ!
Dijete je radost roditeljâ!
Dijete je žalost roditeljâ!
Dijete je ljubav roditeljâ!
Dijete je vjenčana zakletva roditeljâ!
Dijete je oltar roditeljâ!
Dijete je svakidašnjica roditeljâ!
Dijete je mjenica roditeljâ!
Dijete je život roditeljâ!

Eto, tako je Primalja=Babica Agneza An--tal gledala na život kroz dijete...

Izraziste svoju sućut i strpljivost. Hva-Vam a dobri Bog nek Vam bude nagrada!

NIŠTA KAO MUZIKA!

Nekrolog Ivanki Odić,
Bijeljina: 23. IX. 1968. g.

Ožalošćeni i Vi svi, do kojih će doprijet o ve moje riječi, oprostite, što nekrolog ovaj kasni i što ima osebujne pr.zvuke! Govorim, kako osjećam, a Vi, molim, primite po svojem osjećaju il prisjećaju!

Nisam ekspert ni za što. Najmanje za muziku. A ništa ne volim kao muziku. Zato naglasih:

NIŠTA KAO MUZIKA!

Pokojnica Ivanka Odić, jedna od najstarijih vjernica u Bijeljini, imala je poseban osjećaj za muziku. I smisao za nju. Nije mogla zamislit misu a da kroz muziku, kroz njene zvuke, ne pridonese više uzvišenosti službe Božije.

NIŠTA KAO MUZIKA!

Ovom se zgodom prisjećam svojih ranih dana, u kojima me je zanosila muzika a koji se nekako poklapaju sa sadanjim osjećajima, kad mislim na one zvuke muzike, kojima je pokojnica uljepšavala službu Božiju:

Ah, vi zvuci, tajanstveni zvuci,
Ja ne znadoh, ali znadem sada:
Vi ste uzrok mnogoj mojoj muci!
Vi ste uzrok nekih mojih jadâ!

Ma ne znam kako proizvedeni,
Instrumentom kako god se zvao:
Csjećaje stvorite u meni,
Kakve prije nikad nisam znao!

NIŠTA KAO MUZIKA!

To je pokojnica ne samo znala već osjećala. Po put Dantea Alighieri, koji je o "Paklu" i "Čistilištu" napisao mnogo a kad je bila riječ o "Raju" predao je posao "muzici", jer je ona jedina kadra dočarat ljepotu i draž, čar raja.

NIŠTA KAO MUZIKA ne može prodrijet u naše ljudsko srce i odnijet ga Nebu u visine: Do Boga srca svoga!

Pokojnica Ivanka dobro je znala za to. Hvala joj, za sve njene napore, koji su bili neminovni, kad je bilo u pitanju uljepšanje Mise = liturgije.

Hvala joj! I djeci njenoj!

Bog jedini zna, i Sin njen Mirko najviše, koliko je u tu svrhu trebalo žrtava. Bog joj je, vjerujem, plaća, a naša riječ ova samo znak priznanja: Njoj i djeci!

NIŠTA KAO MUZIKA!

Vi sudite po svojem a meni ostaje, da se držim osobno svojeg, kad se o Bogu radi, što je Ivanka Odić pokojnica dokazala:
NIŠTA KAO MUZIKA!

SAMO ZA GOSPU!

Nekrolog Mariji Pejčić,
Bijeljina: 2. II. 1971. godine.

SAMO ZA GOSPU živjela je ona, pokojnica, gđa Marija Pejčić, supruga dra Lavoslava, svima poznatog domaćeg liječnika.

Ima stvari o kojima svećenik govorit smije a ima ih više o, kojima govorit ne smije. Kad se o liječnicima radi, onda vrijedi ona narodna:

Dobro djelo Sunce grije
A nedjelo Zemlja krije!

Kad se radi o supruzi g. dra Lavoslava, onda se sve najbolje može i mora reć. To ovdje svi znaju.

On je uvijek bio čovjek na mjestu svojem. Kao liječnik, dakako! Poslijeratno pogrešno je bio upućen na izdržavanje kazne. Ništa čudno u "vodama revolucije".

Pokojnica, gđa. Marija sve je viteški izdržala=podnijela. Imala je svoje geslo i živjela je za nj:

SAMO ZA GOSPU!

Nije to išlo bez kriza, peripetija. Iskušenje svatko mora proć. Svaku milost svatko mora odužit, isplatit. Tek po križu k cilju svi stižu! I s njom je bilo tako!

Pokojnica, Marija Pejčić, neobično je volila i cijenila Papu. Neke stvari ipak nije znala, jer je naša katolička štampa bila tad u "povojima".

Žalosna je bila, što je crkva preuređena i što je u njoj samo jedan oltar...

Kad je čula "Radio Vatikan", koji je objavio da tako treba bit, jer je jedan Gospodin, koji se po svećeniku žrtvuje, on da je postala presretnom i čestitala mi, što je i to u Bijeljini izvršeno. (Shvatio sam njeno veselje, i jedno i drugo, jer je ona u finansiranju učestovala. Za sve pouka: Voli vjernik vidjet, u što je otišao njegov ulog.)

Pokojnica Marija Pejčić ima najveću zaslugu, što je izrađena kruna Gospe Fatimske Kraljice Orienta u Bijeljini i što je izrađena aureola za kip Gospe Lurdske.

Gospu Lurdsku je posebno štovala. Radi svoje kćerke, kako mi je pripovijedala.

Kod prijatelja domaćeg majstora, a od sredstava koje je osobno sakupila, dala je izradit ures za kip Gospe Lurdske

Trudila se je slično i za ures, krunu, kipa Gospe Fatimske...

Velike su zasluge obitelji dra Lavoslava Pejčić ne samo za župu već za cijelo mjesto. Dobronamjerni to shvaćaju...znaju!

U DUHU BRATSTVA I JEDINSTVA!

Nekrolog Ljubici Meder,
Zvornik: 1976. godine.

Ožalošćeni i Vi svi prisutni!

Gledajuć sve Vas, s takvom pažnjom i poštovanjem, osjećam kao dužnost bar nešto progovorit.

Ako se osjećaje može u jednu riječ zbit, onda to nema druge riječi osim: HVALA!

Hvala Vama svima, što ste u duhu Bratstva i jedinstva došli danas na ovo naše Rimokatoličko Groblje na ispraćaj pokojnice, pravoslavke, koja je željela, da je osobno sahranim a ne preko drugog!

Moj spomenuti "Hvala!" nije samo moj. On ima nešto dubinsko, korijensko. Svima nama govori danas "Hvala!" duša drage i dobre pokojnice Ljubice.

"HVALA!" djeci, jer su je volili i poštovali do zadnjeg!

"HVALA!" sugrađanima, jer su došli na ispraćaj kao kom i malo kad!

"HVALA!" i predstavnicima vlasti, što su došli a nisu morali!

I ja kažem: Hvala pokojnici!
Hvala svim prisutnima
U DUHU NAŠEG BRATSTVA I JEDINSTVA!

NEVIĐENO, NEČUVENO!

Nekrolog Fridrihu Jakšić,
Srebrenica: 15. VII. 1977.

Poštovani! Strpite se još samo malo!

Svima zahvaljujem i sve pozdravljam. Dakako, prvenstveno ožalošćene, onda sve redom na čelu s predstavnicima vlasti.

Učinismo danas nešto u Vašem gradu i NEVIĐENO i NEČUVENO! Dva svećenika, jedan pravoslavni a drugi u mojoj osobi katolički, u prisutvu Vašem, u pravoslavnoj kapali opjevasmo=opojasmo pokojnoga Miroslava Fricu Jakšić.

NEVIĐENO, NEČUVENO!

Kao ni ono u Zvorniku, kad je pravoslavka s djecom tražila, da je sahrani katolički svećenik...

Hvala Vam svima! I molim uljudno, primite iskren izraz mojeg suučešća u žalosti!

Posebno hvala Kolegi na dobroj volji!

Vaš grad je jednim vrijednim građaninom osiromašio. Dva mu sina poginuše, vojujuć za Bratstvo i jedinstvo. A što je Frico činio kao čovjek, to vi bolje znate od mene. Zna sva okolina Srebrenice. Svojim prisustvom=učešćem odadoste mu dolično priznanje. Svaka Vam čast! A za sve ostalo je tako nešto: NEVIĐENO, NEČUVENO!

V E R O N I K A !

Nekrolog Ani Graciji,
Sarajevo: 3. I. 1973.

U životu pišem najtežu stvar
Sa željom, da je ipak uhar!
A najviše najrođenijima
Ane Gracije i svima onima,
Do kojih će Božija Riječ doć
I srsima svim neumitno proć:
Jest, mi živimo, al nestajemo;
Življenjem sve više prestajemo!

Ne vidjesmo se, nikad ne ćemo.
Ljudskim očima. Istom krećemo:
Ti nešto prije a ja kasnije -
Što moguće nikom izbjeć nije!
Ah, Veronika, dadoh Ti ime.
Sve moguće, činimi se s time.
Ua razkrižju, našem čudno "sputu"
Dadoh Ti mjesto u "Križnom Putu!".

Veronika! I blažena i vesela
Radi Krista sretna, prevesela:
Osviježavala si Marijin Dvor,
Osvježavaj nam naš duhovni dvor!
Nađe se za Krista zatornikâ,
Nađe se i jedna Veronika.
Uzgred tolikih nam zatornikâ
Ti si naša...naša Veronika!

P R O M E T E J !

Nekrolog dru Marku Alaupović,
Nadbiskupu Metropoliti Vrhbosan-
skom!:

Prečudni li su ljudski udesi:
S njima i najljepše djelo skrasi!
Al Prometej, kao nitko zdesi,
Da se pravo uvijek pravim krasi.
Ti ukra vatru, vatru bozima,
A Ti današnjim teolozim .!
Vječno živi! Bog nek Te poživi!
S tradicijom našom uvijek živi!

Otajstvenog si vijek priznavao
I Njeg štovao, adorirao.
Boga svog si štovao, volio
I naizust psalme sve molio.
Bilo veče, nocca il svanuće
Molitva bila umirujuće
Tek je mogla osladit njegov san,
Razbudit mogla njegov novi dan!

Zbogom, stari i dobri naš Marko!
Zbogom, naše dobro sunce jarko!
Ovog trena sve je , što reć mogu.
Ti si stigô svojem, našek Bogu!
Ah, na Zemlji si PROMETEJ bio.
Crkvu si služio i ljubio.
Priznaje Ti to, , eto, Bijeljina,
Po Tvom: Župa Srca Marijina!

Sarajevo = Bijeljina,
21. IV. 1979.

VRHBOSANSKI JOB!

Nekrolog Ivanu Trobentar,
Bijeljina: 27 . X. 1978. g.

Mi smo djeca ovog svojeg doba:
Ludog tempa, razbijačkog duha.
Njegovi smo sinci, svećenici:
Nekad Petri-nekad Magdalene.
Premda znamo starodrevna Joba:
Željna iskrenosti, ljudstva, kruha,
Mi bivamo katkad izdajnici
Povijesnice svoje, Vaseljene.

Zašto misli takve srce kljuju!?
Zar zgaznuše svijetle divne sfere!?
Gdje su snovi, zvijezde, ideali!?
Gdje nam ushit, pjesma našem uhu!?
Što se ljudi tako razdaljuju,
Gdje nam prostor čiste hemisfere!?
I nastaju gorki, teški jali !?
Zato, jer je pala vrijednost duhu!

Zato, jer smo djeca svojeg doba:
Manijom standardnom zabliješteni,
Okrvavljeni i ukotvljeni
U niskosti - u zemlju udubljeni,
Dok lik našeg VRHBOSANSKOG JOBA
Sjajuć zbori, da smo ukliješteni
Krivnjom svojom...I zaborav ljeni,
Jer smo u taštinu zaljubljeni!

Znamo dobro, VRHBOSANSKI JOBU:
Opet će nam gaji ozelenit.
U Proljeće šume pupit, listat.
I cvijet svaki cvijetat i ocvijetat.
Al sumnjamo, da će našem dobu
Duh gigantski doć, sve pokretat,
Poput Tvojeg - da će kad zablistat
Patnička lucidnost, svijet okretat!

Dok predaju tijelo Tvoje grobu
Za spas dušâ sagorijelo, trudno,
Prijatalji žale, oplakuju,
Shvatih udar srca = teško breme,
Dotle Tebi,"VRHBOSANSKI JOBU!",
Misli moje i svih drugih čudno,
Leteć osjećaje istiskuju,
Po kojima duše Bogu streme.

Nije Tebe život milovao.
Ni djetinji a ni onaj mladenački.
Ipak, nikad nisi pozivao
Sebena obol onaj misnički.
Mlade = stare, sve si k sebi zvao,
Raspravljao spontano, znalački,
Objedinjujuć sve vezivao
S Bogom Kristom umno, svećenički!

Uvijek i za svakog - ti si znao
Riječcu dobru nsć i tumačenje.
Nisi znao za neprijatelje:
Tek za one, što Te manje vole!
Mudrost života Ti si spoznao,
Vjeru našu i njeno učenje,
S čeg si i stekao prijatelje,
Uspjevši, da Te svi zavole.

U Bosni rođen i s njom srođen
A ne prezrevši puls njema bîla,
Željom, koja djelo Tvoje kruni,
Reče "Molite za našu Bosnu!"
Duhom Tvojim svatko preporođen
Osjetit će snagu Tvojeg bi
cilj svoj, misiju, da ispuni
Djelom: "Molite za našu Bosnu!"

O, naš dobri VRHBOSANSKI JOBU,
To je za nas sveta oporuka!
Iz genija, srca tvog je nikla,
Najjednostavnij bitno rekla.
Što još treba ovom našem dobu!?
Pomahnitala njeg vodi ruka!
Poniznost je s Bogom srasla, nikla:
Po njoj naša duša vječnost stekla!

Sjećamo se, VRHBOSANSKI JOBU,
Svojeg stijega, svih mladih pregnuća.
Ti bi oslon, temelj idealâ:
Tko bi s tobom, mogao je živit!
Svi želimo sad u svojem dobu
Standarda, al duhovnih klonuća,
Svjedočenje himbe, zlobe, jala.
Kog okrivit!? Čemu još se divit!?

Za nas mrtav ti si samo tijelom.
Duša ode Bogu na istinu.
Ona živi. Duh tvoj isto živi.
Dalje, ako Bog dâ među nama.
Hvala za sve, što nam dušom bijelom
U amanet stavi = u istinu!
Vječno stvarno živi tkogod s Bogom živi.
Utjeha nam budi u zemnim stranama!

U duhovnom našem mračnom dobu,
Ti nam svijetliš - Tvoji ideali.
U podivljalosti elektronâ,
Pozitronâ - neutronâ, ionâ,
Svima si nam VRHBOSANSKI JOBU,
Ono: Za što bismo, postojali;
Da dođemo bliže Božijega Trona
Kao i Job...i Hrvatski Jona!

FAŠNIK (POJLADE) 1976!

Bijeljina: 2. III. 1976. g.

Jedino si Ti nastupao,
Gospodine u životu bez maske.
I zato si kao nikad i nitko pao
Od ruku, koje djeluju samo uz maske.
Za iskrenost, moj dobri Gospodine,
Nisu nam potrebne baš nikakve maske.
Lik Tvoj blistav, draž i čar istine,
Iskrivljuju večeras krabulje=maske!

Ni krv ne cijenimo ni rad ni stegu.
Ne osjećamo težinu tla ove Zemlje.
Zaboravljamo obećanja = prisegu:
Gubimo tako najintimnije prijatelje.
Osuđujemo neiskrenost = dvoličnost.
Razlozi su nam brojni = raznorazni.
A, gle! Zemlja u nama nađe sličnost.
I opravdanje za izvor Tvojih kazni.

Za prijateljstvo nisu potrebne maske.
Ni mukotrpje jednom proklete Zemlje.
Samo, ako skinemo sa sebe ove maske,
Bit ćemo složnijom djecom svoje zemlje.
Pokladno veče paradoksno prisiljava,
Da si svatko maskom istinu dočarava:
U iskrenost duše, koja dozvoljava
Da se srce sve to više zavarava.

Gospodine, zašto tolike maske,
Ako smo iskreni i od riječi!?
Djelovao si među nama bez maske
Iako si bio Čovjek Boli, al od riječi!
Nauči nas, molim Dobri Gospodine:
Bez maski=krabuljâ živjeti, umirati!
Tâ znamo, da nam vajne geste pojedine
Samo ljubav Tvoja može zastirati!

DA SE NE ZABORAVI!

Nekrolog Antoniji Ghega,
Bijeljina: 9. III. 1979.

DA SE NE ZABORAVI, Ošaloćeni i Vi svi prisutni, psisiljen sam još malo iscrpit Vaše strpljenje.

Prije sveg, hvala svima na tako brojnom učešću i tako divnom dostojanstvenom vladanju!

DA SE NE ZABORAVI, pokojnica je to i zaslužila: Kao žena i kao majka...

Zar da Vam o tom govorim, kada to bolje znate, nego moja osoba!? Al, eto reda radi, obzirom na sve Vas pokušat ću progovorit koju. Ipak, već sad odmah naglašavam, da sve ono, što mogu reć nije ni blijeda slika, što bi trebalo reć:

DA SE NE ZABORAVI Tonka!

Prošlom noći naš je grad izgubio jednu ženu, imenom Tonka, i osiromašio. Za jednu osobu, kojoj je teško nać ravnu. Nikog ne želim uvrijedit, al naglašavam:

U Bijeljini je živjela samo jedna Tonka.

Za svakog je imala lijepu riječ. Svakom je htjela priteć u pomoć. Nikad se ni na što nije žalila. Boljem se je nadala...

Visoko je kotirala i kao supruga i kao majka. Uzor je mnogima. A svojima nenado knadiva...

Mnogo sam lijepih stvari od nje čuo. Al moraju ostati tajnom. Realno je stva ri zrela. Za života i na samrti. Da ne spominjem jednog ateistu, reći ću samo nešto:

Došlo vrijeme smrti. I dabome, zatražio čovo ispovjednika...Ispovijedio se...

Prigovoriše mu: Kako to!?

Odgovorio im je:

'Na samrti sve drugačije izgleda!'

T. j.: Ima, treba Bog!

Za pokojnicu to nije bio misterij. Ona je svijesno sve svoje račune i s ljudima i s Bogom izmirila.

Koliko je meni poznato, nikad se nikom i nije zamjerila. I znajuć da ide onamo, odakle povratka nema, molila je preko mene oproštonje od svih.

Oprostimo, ako što ima, da i nama bude oprošteno!

Bila je zaista dobra kao žena, supruga i majka. Ništa Vam ne trebam dokazivat, jer sve to znate bolje od mene. Rekoh i pak sve to: DA SE NE ZABORAVI!

TONKA!

A U T O B I O G R A F I A !

Rođen sam na Spomendan Rođenja Blažene Djevice Marije: 8. IX. 1930. godine u se ocu Donji Kladari, župa Modrič.

Jer sam rođen na Marijin dan dadoše mi na krštenju ime MARIJAN. U stvari, tako je Kuma Eva Muth zahtijevala. Tom prilikom bilo je nešto više nepredviđene šetnje. Župnik je bio otsutan, susjed također, pa su me morali odnijet trećem. Možda je u tom donekle razlog, što mi se u damare uvuklo putovanje, s čeg me mnogi zovu: Vječni Putnik! (Samo do granice!)

Prezime ŠOLJIĆ baštinim od svojih predakâ Vrgorčana. Približno prije dvije stotine godina grad Vrgorac i okolinu zahvatila je nezapamćena suša. Čukundjed se spusti o prema Savi. Skrasio je u Donjim Kladarima, pošto mu je blagonakloni modrički bek rekao:

"Na konja uzjaši
i zemlju, koju želiš objaši!"

I tako bi. Čukundjed zemlju dobi...

Iza osnovnog školovanja našao sam se kod otaca Isusovaca 1942. godine u Travniku. Tri godine. A g. 1945/46 zaprimiše me oci Salezijanci u Donjem Miholjcu. Godinu dana. Više razrede gimnazije nastavio sam kod otaca Isusovaca u Zagrebu na Šalati. Oslobođen usmenog, maturirao sam kod njih 1950. godine.

Bogoslovske studije počeo sam u Đakovu na VBŠ. Godinu dana. Dr Marko Alaupović, biskup, na prijedlog dra Ante Lutter, šalje me na liječenje i premještа na daljnje studiranje u Zagreb na Rkt. Fakultetu, uz usmenu preporuku, da ne pretjerujem s naukama, jer je bolji zdrav magagarac, nego bolestan filozof.

I tu ostah godinu dana. Onda na dužno askerovanje. Opet godinu dana. Onda na nužno izdržavanje kazne. Godinu u Beogradu, godinu i nešto više u Zabeli, Požarevac. Pomilovaše me za Dan Republike 1955. godine.

Ređen sam za svećenika 1957. Po rukama Kard. dra Alojzija Stepinac, sede impedita, zamijenjenom po Kard. dru Franji Šeper, uz "tapije" dra M. Alaupović.

Diplomirao sam 1959. I odmah otišao na liječenje, u Sanatorium "Knez selo", kraj Niša. Godinu dana. Malo svagdje, dugo nigdje!

Kapelan sam bio samo dva dana. U svojoj rodnoj župi. Pošto od šest ponuđenih svećenika nitko nije htio prihvatit Bijeljinu, stavio sam se na raspoloženje Ordinariju i telegramski primio dekret.

I, eto, tako se nađoh u Bijeljini dne 1. IX. 1960. godine. Nakon dvije godine morao sam na godinu dana opet u askere. U Kičevo, dakako, kazneni lager. Po povratku još sam ovdje. U misije me ne pušтiše. Ni u Australiju ni u Kinu. Imam dovoljno ovdje, rekoše mi. B. 13. V.79.

AUTOBIBLIOGRAFIA!

1. MISIJSKA KRUNICA, Zagreb 1958.

2. SREDOVJEČNA BOSNA U VJERSKOM I POLITIČKOM POGLEDU, Zagreb 1958. (Diplomski rad. Monografia. Čuva se u Knjižnici Rkt. Fakulteta u Zagrebu.)

3. ON ME GLEDA - JA GA GLEDAM! Zbirka Svećeničkih lirskih pjesamâ. Zagreb 1959.

4. MISIJSKA KRUNICA, drugo izdanje, Zagreb 1959.

5. Povremena javljanja:
U "Mariji",
"Glasniku Sv. Antuna Padovanskog"
i u reviji "IZ ŽIVOTA".
Cfr. Nr. 6 - 7, pag. 38 - 42, Đakovo 1964: "ZAŠTO ME UDARI!?"

6. ON ME GLEDA - JA GA GLEDAM.
Drugo prošireno izdanje.
Zbirka Svećeničkih lirskih pjesamâ.
Zagreb 1960.

7. LOTOSOV CVIJET! Ljubljana 1967.

8. LOTOSOV CVIJET, "Komentari", Bijeljina 1976.

9. KOMENTARI, Bijeljina, 1976.

10. PJESME, Bijeljina 1972.

11. GMAZ I LEPTIR, Bijeljina 1973.

12. KALAVIĆIDOS, Bijeljina 1973.

13. HUMOR, Bijeljina 1973.

14. SONGS, Bijeljina 1973.

15. PJESME, Spaichingen 1973.

16. PJESME VII, Bijeljina 1973.

17. PJESMICE + KALAVIĆIDOS,
Bijeljina 1973.

18. ODGOVOR I, Bijeljina 1974.

19. GMAZ I LEPTIR + PJESMICE,
Bijeljina 1974.

20. SVAŠTARA + PJESMICE,
Bijeljina 1974.

21. PJESME, III izdanje,
Bijeljina 1974.

22. LIBER CANONICALIS,
Bijeljina 1974.

23. PJESMICE I, ilustrirano,
Bijeljina 1974.

24. BIJELJINSKA GOSPA FATIMSKA -
KRALJICA ORIENTA.
Kronika Župe Bijeljina.
Bijeljina 1974.

25. PJESMICE II, Bijeljina 1974.

26. PJESMICE II, drugo izdanje,
Bijeljina 1974.

27. ALLELUIA!, Bijeljina 1974.

28. PJESME STIPE BARIŠIĆ,
Bijeljina 1974.

29. PJESME STIPE BARIŠIĆ,
Drugo upotpunjeno izdanje,
Bijeljina 1974.

30. PJESMICE III, Bijeljina 1975.

31. PJESMICE III, Drugo izdanje,
Bijeljina 1975.

32. MOJI POZDRAVI,
Bijeljina 1975.

33. ALLELUIA II, Bijeljina 1975.

34. MOJI POZDRAVI - MOJI POKUŠAJI,
Bijeljina 1975. (Drugo izdanje.)

35. REFLEKSIJE, Bijeljina 1976.

36. KOMENTARI, Drugo izdanje,
Bijeljina 1976.

37. ČOVJEK STRAHUJE,
Bijeljina 1976.

38. ČOVJEK STRAHUJE, II,
Bijeljina 1976.

39. PABIRCI, Bijeljina 1976.

40. PABIRCI III, Bijeljina 1976.

41. PABIRCI III,
Drugo dopunjeno izdanje,
Bijeljina 1976.

42. PABIRCI II, Bijeljina 1976.

43. BIJELJINSKA GOSPA FATIMSKA
- KRALJICA ORIENTA -,
Kronika Župe Bijeljina.
Bijeljina 1976.

44. PABIRCI I - IV,
Bijeljina 1976.

45. ODGOVORI I i II,
Bijeljina 1976.

46. POMIRENJE, Bijeljina 1976.

47. ON ME GLEDA - JA GA GLEDAM.
Zbirka Svećeničkih lirskih pjesamâ.
Treće preuređeno izdanje.
Bijeljina 1976.

48. ZAPJEVAJMO, Bijeljina 1977.

49. ZA BOGA - ZA DIJETE!
Bijeljina 1977.

50. IDEALI, Bijeljina 1977.

51. SJEĆANJA,
(Mijat = Mišo Tonković),
Bijeljina 1977.

52. ZAPJEVAJMO - VADE MECUM!,
Bijeljina 1977.

53. DA SVI BUDU JEDNO, separat,
Bijeljina 1977.

54. DJECA ABRAHAMOVA, separat,
Bijeljina 1977.

55. GOSPODINU JE ZATREBALO,
Bijeljina 1977.

56. IDEALI, PABIRCI V - a,
Bijeljina 1977.

57. PRIMUM VIVERE...!, Bijeljina 1977.

58. ALOJZIJU IŠTUK, Bijeljina 1977.

59. SLAVIMO BOGA! Bijeljina 1977.

60. FRAGMENTI, ilustrirano, Bij. 1978.

61. VRHBOSANSKO SELO, Bijeljina 1978.

62. UVIJEK ISTI, Bijeljina 1978.

63. Rimokatoličko Naše Groblje.
Bijeljina 1978.

64. VRHBOSANSKO SELO, II.
Bijeljina 1978.

65. KATEKIZAM, kršćanski nauk za prvo--
pričesnike i krizmenike.
Bijeljina 1978.

66. Učinite, što vam kaže! Bij. 1978.

67. BOŽIĆ-DIJETE! Bijeljina 1978.

68. VRHBOSANSKI JOB! Bijeljina 1978.

69. TKO JE TA!? Bijeljina 1978.

70. SORRIDERE E PIANGERE, MORIREMO!
Bijeljina 1978.

71. RIMOKATOLIČKO NAŠE GROBLJE, II.
Bijeljina 1978.

72. PROPLAMSAJI SRCA,
BIJELJINA 1978.

73. JEDNOM U VREMENU,
Bijeljina 1979.

74. GMAZ I LEPTIR + OUTSIDER,
Bijeljina 1979.

75. DOĐI I IDI ZA MNOM,
Bijeljina 1979.

76. "RAČUNI", Bijeljina 1979.

77. DA SVI BUDU JEDNO!
Bijeljina 1979.

G D J E J E Š T O ?

Naslovna strana.....1
Moto: Riječ je Tvoja!.....2
"Moje Biti!".....2
Obvezatni podatci.....2
Poštovanim interesentima.....3

PROPOVIJEDI:

1. Da svi budu jedno!.....5
2. Oj, patnjo, patnjo, što si ti!?
(Problem zla.).....27
3. "Ja sam Put, Istina i Život!".....45
4. Budimo i pastiri i Mudraci!.....69
5. BOŽIĆ - DIJETE!.....95
6. Život i smrt!(Uskrs!).....121
7. Podignite svoje glave!(Duhovi)....141
8. Oni su vrebali na Njega!.....155
9. Venite Adoremus!(Božić).....167
10. K svojima dođe...(Božić).....179
11. Mediator Dei et hominum!.....191
12. Čovjek nema mira bez Gospodina!...203
13. Ona je Žena, koju ja ljubim!.....
(Neokaljano Začeće!).....231
14. Prikazanje Gospodinovo!
(Svijećnica.).....245
15. Ljubav i Bol! (Blagovijest.).....253
16. Učinite, što vam kaže!
(Velika Gospa = Uznesenje Blažene
Djevice Marije na nebo.).....265
17. Tko je ta!? (Mala Gospa. Rođenje
Blažene Djevice Marije.).....277
18. Imrndan Marijin.....289

19. Dođi i idi za mnom!.....301

N.E.K R O L O Z I :

1. Jednom u vremenu!
(Miloradu Jovanović!).....331
2. Vjeran Isusu, Gospi, Papi,
Svećeništvu!(Smiljanu Čekada)....339
3. Da svi budu jedno kao mi!
(Vladiki Longin!).....345
4. Rastanak!(Ludmili Kolaković.)....349
5. Duša (Venošu Komeštik.).....357
6. Za Boga-Za dijete!(Agnezi Antal.)361
7. Ništa kao muzika!(Ivanki Odić.)..373
8. Samo za Gospu!..(Mariji Pejčić.).375
9. U duhu bratstva i jedinstva!
(Ljubici Meder, pravoslavki.)....377
10. Neviđeno, nečuveno!
(Fridrihu Jakšić.).....378
11. Veronika!
(Ani Graciji!).....379
12. Prometej!
(Nadbiskupu dru Marku Alaupović.)380
13. Vrhbosanski Job!
(Svećeniku Ivanu Trohentar.).....381
14. Da se ne zaboravi!
(Antoniji = Tonki Ghega.).....387

RAZNO: Stihovi i drugo.

1. Riječ je Tvoja pravorijek.....2
2. "Moje biti!".....2
3. Mnogo se otad htjelo, slamalo.....3
4. Rastanak je težak svima.....6
5. Križ svi imamo!.....27

6. Koraci su naši.....28
7. Rođenje je bol!.....30
8. Svaka naša sladost!.....30
9. Sudbina je kruta.....30
10. I tako opterećni.....31
11. Oj, Patnjo, Patnjo!.....31
12. O, vi svi, što prolazite!.....31
13. Radost mi je ljubit patnju!.....38
14. O, daleko na vodama Babilona!.....44
15. Ali tebe nema!.....68
16. Ti si bio moja prava ljubav!.....71
17. Što si dobra stvarno učinio.....71
18. Udarani!.....72
19. Kako je lijepo i ugodno!.....82
20. Vinograde, suzo moja!.....94
21. Tiha noć, sveta Noć!.....96
22. Suscipe, Domine!.....97
23. Silent Night!.....98
24. S duši kak brenja.....99
25. O ljubavi.....104
26. Ti si život!.....106
27. Za to me majka rodila!.....117
28. Željan Tvoje Ljubavi.....117
29. Ljubav je pjesma!.....118
30. Muhamed i Bajram!.....119
31. U životu naiđemo.....121
32. Smrt nam crnim štošta zavi!.....121
33. Kristov Put!.....154
34. Vrebali su na njega!.....166
35. Huc, Pastores!.....167
36. Svim na Zemlji mir, veselje!.....168
37. Venite Adoremus!.....178
38. Gdje je ljubav!?.....186
39. Mi smo na Tebe čekali!.....201
40. Svom Subratu Zabludjelom!.....202

41. Bolna Vizij.! 217
42. Sirakuza! 221
43. Moje tijelo i moje sve! 227
44. Noć me skrila! 244
45. Za ljepotu nisam znao! 278
46. Kad pak ponoć izbi! 280
47. Nisam znao, Mjesec, veče! 281
48. Ni za svijetlo bijelog dana! 283
49. U igrama ovim Pakla i Neba! 283
50. Svijetlom i toplinom 283
51. U srcu mi zadnji kucaj! 284
52. O, zdravo, Ti! 288
53. Raj je ono bio! 294
54. Kroz vijekove duge 297
55. Cvijet si! 297
56. I grad sav dok tone! 300
57. Mnogo je purpurnih ljeta 301
58. Zavela nas razigrana varka! 301
59. Otet se ne mogoh! 304
60. Nek svaka riječ mi! 305
61. Od svih ostavljen! 305
62. U Bogu počiva! 309
63. Moj, Gospode, čeznu. žude! 321
64. Pahuljice Bi jela 321
65. Samo Tebe tražim život cio! 321
66. Krug je velik! 322
67. Dušmani mi rade o glavi! 322
68. Oprosti nam! 323
69. Svetom Antunu Pustinjaku! 326
70. Zaboravljeni Grobovi 327
71. Ja ne znam! 368
72. Seljanka je 369
73. Što je ljubav!? 370
74. Fašnik (Poklade) B. 1976., 2. III.
74. Da se ne zaboravi! .... 1979.
75. Sve preodt lo! .... 1979.

Bijeljina, 13. V. 1979. g.

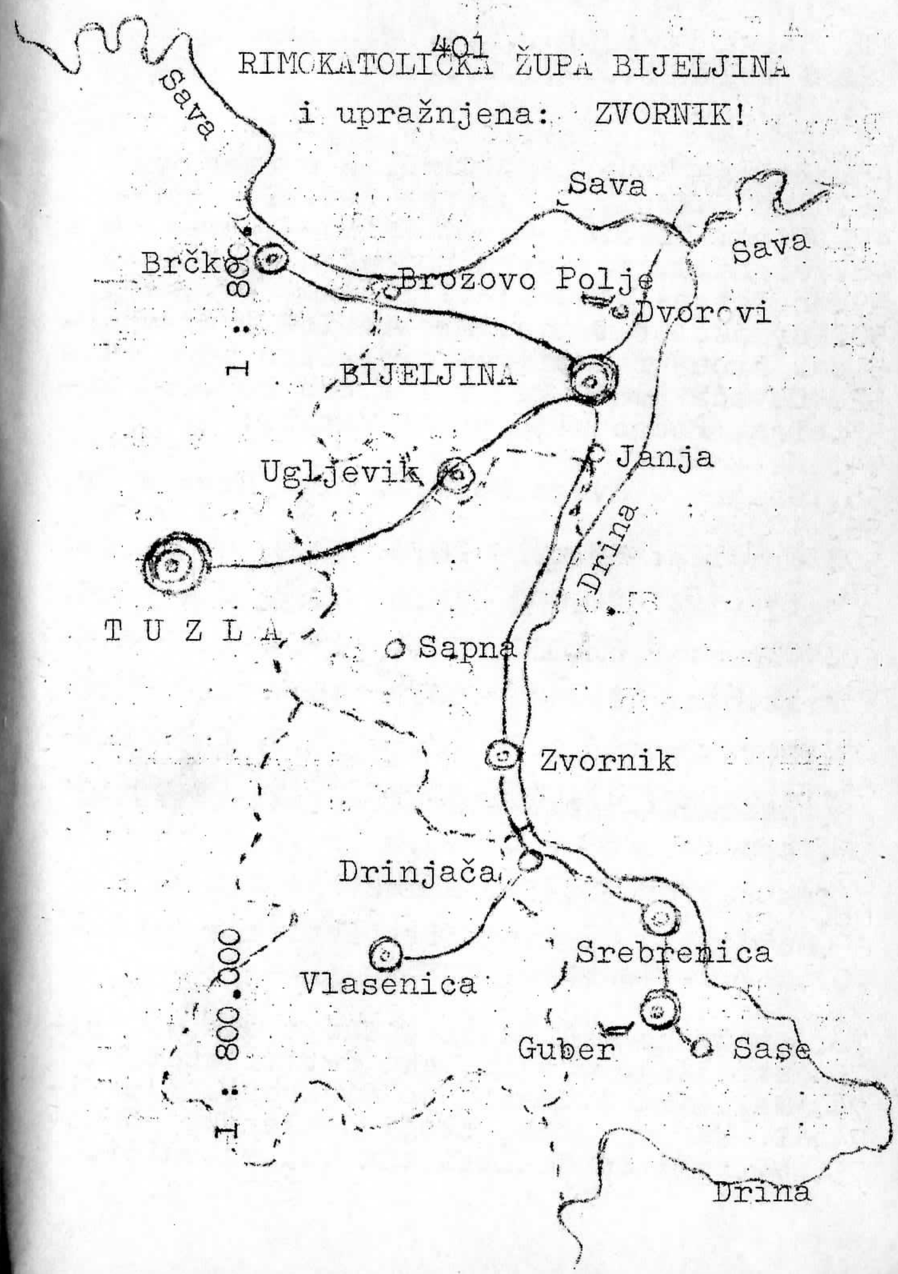

S T A T I S T I K A !

Današnja Župa Bijeljina, s upražnjenom Župom Zvornik, obuhvaća četiri nekadanja kotara: BIJELJINU, ZVORNIK, Srebrenicu i Vlasenicu. Na istom području nalazi se danas šest komuna: BIJELJINA, Ugljevik, Zvornik, Bratunac, Srebrenica i Vlasenica. Prema relativnom proračunu župa sada obuhvaća 5.600 km2 i ima cca 260.000 žitelja. Podrobnije prema tabeli:

	Svega	Muslim. %	Srba %	Hrvata %	Dr. %
BIJELJINA:	87.000	26,9	62,9	0,9	1,4
Ugljevik:	24.000	36,6	61,3	0,2	0,4
ZVORNIK:	61.000	53,4	45,6	0,2	0,6
Bratunac:	27.000	50,7	48,4	0,2	0,6
Srebrenica:	33.000	62,9	35,7	0,3	0,8
Vlasenica:	27.000	48,4	50,5	0,2	0,4
Ukupno:	259.000	46,5	50,7	0,3	0,7

Sveukupno: 98,2 %. Nedostaje 1,8 %.

(Podaci su uzeti iz Statističkog Biltena 727, Beograd, aprila 1972.)

U gradu BIJELJINA živi danas oko 420 rimokatolika. Ostali, oko četiri stotine njih, žive razasuti po diaspori. Župa ipak, kao cjelina, broji dakle oko 800 onih, koji se deklariraju kao vjernici.